

Raymond Chandler
Adio, frumoasa mea

Raymond Chandler

Adio, frumoasa mea

– Publisher Alfred A. Knopf, 1940 – *Farewell, My Lovely*

Traducere Țic Gherasim

Editura Mondial, 1993

R

aymond Chandler, unul dintre marii scriitori de romane poliţiste, s-a născut la Chicago în anul 1888.
Când avea doisprezece ani familia sa a emigrat în Anglia, unde a învăţat la Dulwich College. După ce a făcut studii în Franţa şi Germania s-a întors la Londra în 1907, unde fără nici o tragere de inimă, s-a angajat funcţionar.

A abandonat slujba în favoarea scrisului şi a lucrat la unele ziare ca reporter, eseist, recenzor de cărţi şi chiar scriitor de versuri. În 1912 s-a îmbarcat spre America şi s-a stabilit în California. După primul război mondial, în timpul căruia a luptat în armata canadiană, a intrat în afaceri şi a ajuns directorul unei companii petroliere.

În 1924 s-a căsătorit cu Cissy Pascal.

La începutul crizei economice din anii treizeci a reînceput să scrie povestiri pentru diverse publicaţii. Până în 1938 publicase şaisprezece povestiri şi lucra la primul său roman, *Somnul de veci*, care a fost publicat în 1939. Devenit instantaneu un mare succes, a fost prezentat de critică drept: *„un nou tip de roman poliţist, în care ingeniozitatea intrigii este completată de un stil literar distinct şi distins”*.

La fel de bine primite au fost *Adio, frumoasa mea* (1940), *Fereastra de sus* (1942), *Femeia din lac* (1943), *Sora cea mică* (1949), şi *Rămas bun pentru vecie* (1954), toate având-l în comun pe faimosul detectiv particular Philip Marlowe. Multe dintre cărţile sale au fost adaptate ca scenarii şi a şi scris scenarii pentru filme, printre acestea numărându-se *Asigurare dublă* şi *Dalia albastră*, amândouă nominalizate pentru premiul Oscar.

A fost ales ca preşedinte al Asociaţiei scriitorilor de romane de aventuri din America. În ultimii ani de viaţă a suferit de o accentuată depresie psihică şi în general a avut probleme cu sănătatea. A murit în 1959, în California.

Dilys Powell i-a caracterizat opera ca *„un amestec unic de severitate şi sensibilitate, de un înalt rafinament şi de o deosebită poezie”*, iar Elizabeth Bowen l-a descris ca *„un artist atât de strălucit, cu o imaginaţie atât de originală, încât nici un studiu al literaturii americane moderne n-ar putea să facă abstracţie de el”*.

Capitolul 1

Era unul dintre acele blocuri mixte de pe Central Avenue, blocuri care nu sunt încă ocupate în întregime de negri. Tocmai ieşisem dintr-o frizerie de doi bani, la care o agenţie de plasare credea că lucrează un anume Dimitrios Aleidis. Nu era o problemă prea importantă. Soţia lui se arătase dispusă să plătească ceva bani pentru a-l vedea înapoi acasă.

Nu l-am găsit niciodată, dar nici nevastă-sa nu mi-a dat vreun ban.

Zi călduroasă, spre sfârşitul lui martie; stăteam în faţa frizeriei privind reclama luminoasă a unui local numit *Florian's*, aflat la etajul al doilea. Un bărbat privea şi el într-acolo. Se uita la ferestrele prăfuite cu o privire fixă şi extaziată, ca un emigrant est-european care soarbe pentru prima oară din ochi Statuia Libertăţii. Era un tip masiv, înalt de vreo doi metri şi solid ca un camion. Se afla la câţiva paşi de mine. Mâinile îi atârnau şleampete pe lângă corp şi o ţigară uitată fumega între degetele lui enorme.

Negri liniştiţi treceau pe stradă şi îi aruncau priviri tăioase. Arăta îngrozitor. Purta o pălărie miţoasă, o haină sport gri cu nasturi albi ca nişte mingi de golf, cămaşă maro, cravată galbenă, pantaloni gri din flanel reiat şi pantofi din piele de crocodil cu pete albe în dreptul degetelor. Din buzunarul de la piept se revărsa o batistă galben-strălucitor, ca şi cravata. Avea şi nişte pene colorate înfipte în panglica de la pălărie, dar ar fi fost la fel de şocant şi fără ele. Chiar şi pe o stradă mai deocheată, ca Central Avenue, omul nu putea trece neobservat. E ca şi când ai vedea un păianjen pe o felie de cozonac.

Era palid şi nebărbierit. Oricum, tot nebărbierit ar fi arătat. Avea păr negru şi creţ, sprâncene stufoase care se întâlneau deasupra nasului borcănat, urechi mici şi delicate faţă de statura sa şi o privire melancolică, specifică ochilor cenuşii. Stătea nemişcat, ca o statuie; după mult timp, a zâmbit.

A pornit agale pe trotuar către uşile batante ce ascundeau scările pe care se putea ajunge la etajul al doilea. A împins uşile, a aruncat o privire rece şi inexpresivă în lungul străzii, apoi a intrat. Dacă ar fi fost mai mic de statură şi mai puţin ţipător îmbrăcat aş fi crezut că vrea să dea o spargere. Dar cu hainele, pălăria şi constituţia asta era imposibil.

Uşile s-au balansat un timp şi erau pe punctul de a se opri. S-au deschis însă din nou, în afară, brusc. Ceva a zburat de-a latul trotuarului şi a aterizat în şanţul dintre două maşini

parcate. A aterizat în mâini şi în genunchi, scoţând un sunet strident, ca un şoarece încolţit. S-a ridicat încet, şi-a recuperat pălăria şi s-a retras pe trotuar. Era un negru tânăr, subţire, cu umeri înguşti; purta un costum, liliachiu cu o floare la butonieră. Avea părul negru şi lucios. A rămas cu gura deschisă şi a gemut un moment. Trecătorii l-au privit nepăsători. Şi-a potrivit pălăria, s-a târât până la perete şi a început să meargă nesigur de-a lungul clădirii.

Linişte. Totul a reintrat în normal. M-am îndreptat către uşile batante şi am rămas în faţa lor. Erau nemişcate. Nu era treaba mea, aşa că le-am deschis şi am privit înăuntru.

O mână imensă a apărut din întuneric, m-a apucat de umăr şi m-a strâns îngrozitor. Aceeaşi mână m-a tras înăuntru şi m-a ridicat fără nici un efort pe prima treaptă. O voce groasă mi-a şoptit:

— Hmm, sunt numai tuciurii pe-aici. Ai mai văzut aşa ceva, amice?

Era întuneric şi linişte. Sunete vagi trădau prezenţa oamenilor sus, la etaj, dar eram singuri pe scări. Namila m-a privit solemn şi a continuat să-mi strivească umărul.

— Un negru, a zis. L-am aruncat afară. Ai văzut cum l-am azvârlit?

Mi-a eliberat umărul. Osul nu părea rupt, dar braţul era înţepenit.

— Doar ştii cum sunt localurile astea, am zis în timp ce îmi frecţionam umărul. Ştii la ce să te aştepţi.

— Nu spune asta, amice, a mârâit namila încet, ca patru tigri după o masă bună. Velma lucra aici. Micuţa Velma.

Mi-a apucat iarăşi umărul. Am încercat să mă feresc, dar era rapid ca o pisică. A reînceput să-mi frământe muşchii cu degetele lui de fier.

— Da, a zis. Micuţa Velma. N-am văzut-o de opt ani. Zici că asta-i o cârciumă de negri?

Am confirmat, bolborosind.

M-a ridicat încă două trepte. M-am smucit, încercând să mă eliberez. Nu aveam armă, pentru că mi se păruse inutilă atunci când îl căutam pe Dimitrios Aleidis. Oricum, nu cred că mi-ar fi fost de vreun folos. Probabil că namila ar fi înghiţit-o.

— Du-te sus şi convinge-te, i-am spus, încercând să ascund agonia din glas.

Mi-a dat drumul din nou. M-a privit şi ochii lui cenuşii împrăştiau tristeţe.

— Mă simt bine, a zis, şi vreau ca nimeni să nu mă enerveze. Hai să mergem sus şi să bem ceva.

— Nu te vor servi. Ţi-am spus doar că e o cârciumă pentru negri.

— N-am văzut-o pe Velma de opt ani, spuse cu vocea aceea puternică şi tristă. Opt ani de zile de când ne-am despărţit. Nu mi-a mai scris de şase ani. Are, cu siguranţa, un motiv. Lucra aici. Era foarte drăguţă. Hai să mergem sus.

— Bine, am strigat. Am să merg cu tine. Dar nu mă mai împinge. Lasă-mă să merg singur. Mă simt bine, sunt deja băiat mare, ştiu chiar să mă duc singur la baie. Nu mă mai împinge.

— Micuţa Velma lucra aici, spuse încet.

Nu era atent la mine.

Am început să urcăm pe scări. M-a lăsat să merg singur. Umărul mă durea şi ceafa îmi era udă.

Capitolul 2

Alte două uşi batante separau capul scărilor de local. Namila le-a deschis uşor, împingându-le cu degetele, apoi a intrat în încăpere. Era o cameră lungă şi îngustă, nu prea curată, nici prea luminoasă. Un grup de negri cânta şi sporovăia într-un colţ, în jurul unei mese de joc luminate. Lângă peretele din dreapta se afla un bar. Restul încăperii avea numai mese mici şi rotunde. Erau câţiva clienţi, bărbaţi şi femei, negri cu toţii.

Lampa de deasupra mesei de joc s-a zguduit şi zgomotul a încetat brusc. S-a aşternut o linişte apăsătoare. Toţi ochii aceia cafenii s-au întors către noi. Vedeam feţe cu nuanţe între gri şi negru ai căror ochi străluceau şi priveau curioşi la reprezentanţii unei alte rase.

Un negru solid, cu gâtul gros, stătea rezemat de bar. Avea dungi roz pe mânecile cămăşii; bretelele alb cu roz se încrucişau pe spatele său lat. Se vedea de la două poşte că e gorila localului. S-a întors încet şi ne-a privit, în timp ce îşi întindea picioarele şi îşi plimba peste buze limba imensă. Faţa plină de cicatrici, crestată, turtită şi cu pielea îngroşată îţi dădea impresia că suportase toate loviturile pe care ţi le poţi imagina, poate mai puţin aceea cu o cupă de excavator.

Părul scurt şi creţ avea reflexe gri. Uneia dintre urechi îi lipsea lobul.

Era mare şi greoi. Avea picioarele groase şi, foarte ciudat pentru un negru, crăcănate. Şi-a mai mişcat puţin limba, apoi a zâmbit şi a pornit spre noi în poziţie de luptă. Omul meu îl aştepta calm.

Negrul cu dungi roz pe mâneci a pus mâna sa neagră şi masivă pe pieptul namilei de lângă mine. Prin comparaţie, mâna aceea mare arăta ca o gămălie de ac. Namila nici nu s-a clintit. Bătăuşul a zâmbit puţin.

— Nu primim albi aici. E numai pentru negri. Îmi pare rău.

Cu ochii săi mici şi cenuşii, namila a aruncat o privire rapidă prin încăpere. Obrajii i s-au îmbujorat puţin.

— Cioară nenorocită, a spus încet, cu amărăciune. Apoi a ridicat vocea. Unde-i Velma?

Gorila se amuza. A studiat hainele albului, cămaşa maro şi cravata galbenă, haina gri şi mingile acelea de golf pe ea. Îşi mişca delicat capul, privind din diverse unghiuri. Apoi şi-a

coborât privirea către pantofii din piele de crocodil. A râs încetişor, apoi a zis:

— Velma, zici? Nu-i nici o Velma pe-aici. Nici mărfuri ilegale, nici curve. Şi-acu' cară-te, albule, cară-te.

— Velma lucra aici, spuse namila.

Vorbea ca prin vis, parcă ar fi fost singur într-o pădure, culegând trei-fraţi-pătaţi. Am scos batista şi mi-am şters, din nou, ceafa.

Gorila a început deodată să râdă.

— Ptiu, zise, aruncând prietenilor săi o privire rapidă, peste umăr. Velma lucra aici! Da' nu mai lucrează. S-a retras. Ha, ha.

— Fă bine şi ia laba aia nenorocită de pe cămaşa mea, l-a atenţionat namila.

Gorila s-a încruntat. Nu era obişnuit să i se vorbească aşa. Şi-a retras mâna şi a strâns-o într-un pumn de culoarea şi dimensiunea unei vinete mari. Trebuia să se gândească la slujbă, la reputaţia sa de bătăuş, la ce vor spune prietenii săi. A cumpănit o secundă, apoi a făcut o greşeală. Cu o mişcare scurtă din cot, a expediat un pumn în falca albului. În încăpere s-au auzit murmure.

A fost o lovitură bună; umărul s-a deplasat, corpul a venit după el. Era foarte multă forţă în acest pumn şi omul care l-a expediat avea multă experienţă. Namila însă nu şi-a mişcat capul mai mult de un centimetru.

N-a încercat să pareze lovitura. A încasat-o, s-a scuturat puţin, a scos un sunet înfundat şi l-a apucat pe negru de gât. Gorila a încercat să-l lovească cu genunchiul între picioare. Uriaşul l-a ridicat, l-a întors, apoi şi-a depărtat puţin picioarele, l-a îndoit spre spate şi l-a apucat de curea, care s-a rupt ca o aţă. A pus mâna sa imensă pe spatele negrului şi l-a azvârlit de-a lungul încăperii. Trei clienţi au sărit din faţa gorilei care, învârtindu-se, clătinându-se şi agitându-şi mâinile a luat din drum o masă, apoi s-a izbit de perete, producând un zgomot care trebuie să se fi auzit până la Denver.

— Există indivizi care cred că pot s-o facă oricând pe deştepţii, a zis namila şi s-a întors spre mine. Da, hai să bem ceva.

Ne-am îndreptat spre bar. Cât ai bate din palme, clienţii au devenit umbre mute ce se deplasau în cea mai mare linişte prin cameră, pentru a ajunge la uşile din capul scărilor. Nici un zgomot, ca nişte umbre pe iarbă. Nici uşile nu au fost lăsate să balanseze. Ne-am rezemat de bar.

— Whisky sec, a zis namila. Tu ce vrei?

— Whisky sec, am răspuns.

Am primit whisky sec.

Uriaşul alb sorbea impasibil whisky-ul aflat într-un pahar scund şi gros. Se uita fix la barman, un negru gras, speriat, îmbrăcat într-o haină albă şi care se mişca cu încetinitorul.

— Tu ştii unde e Velma?

— Velma spui?, a zis barmanul pe un ton tânguitor. N-am mai văzut-o pe-aici în ultimul timp. Nu, dom'le, n-am mai văzut-o.

— De când eşti aici?

— Păi, să vedem, a zis barmanul, apoi a lăsat prosopul, s-a încruntat şi a început să numere pe degete. Cam de zece luni, cred. Aproape un an. Cam aşa.

— Ia mai gândeşte-te.

Barmanul s-a uitat speriat şi mărul lui Adam a început să i se mişte ca o găină decapitată.

— De când a devenit localul ăsta o cârciumă pentru negri? a întrebat uriaşul cu asprime.

— Poftim?

Namila a strâns pumnul în jurul paharului, care a devenit aproape invizibil.

— De cel puţin cinci ani, i-am răspuns. Tipul ăsta n-are cum să fi auzit despre o fată albă numită Velma. Nimeni de aici nu ştie.

Uriaşul s-a uitat la mine de parcă nu m-ar fi văzut până atunci. Whisky-ul nu l-a trezit.

— Cine dracu' te-a rugat să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

Am zâmbit, un zâmbet foarte larg şi prietenos.

— Eu sunt tipul care a venit aici cu tine. Îţi aduci aminte?

A rânjit drept răspuns.

— Whisky sec, i-a spus barmanului. Mişcă-ţi fundul mai repede! Marş!

Barmanul a şters-o, dându-şi ochii peste cap. M-am întors cu spatele la bar pentru a privi încăperea. Era goală, dacă exceptam barmanul, namila, pe mine şi gorila lipită de perete. Gorila se mişca. Se mişca încet, cu greutate, datorită durerilor. Se târa pe lângă perete, ca o muscă fără o aripă. Se mişca prin spatele meselor, obosit, dezamăgit, neputincios. L-am privit chinuindu-se. Barmanul a adus încă două whisky-uri. M-am întors cu faţa la bar. Uriaşul de lângă mine a aruncat gorilei o privire fugară, apoi nu i-a mai acordat nici o atenţie.

— N-a mai rămas nimic din cârciuma asta, s-a plâns el. Era o scenă micuţă, o orchestră şi nişte camere drăgălaşe unde un tip putea să se distreze. Velma cânta aici. Era roşcată. Drăgălaşă ca nişte chiloţei de dantelă. Tocmai trebuia să ne căsătorim atunci când mi-au pus în cârcă o porcărie.

Am luat cel de-al doilea whisky. Începusem să mă satur de aventuri.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde îţi imaginezi că am fost ăia opt ani de care ţi-am povestit?

— Ai prins fluturi.

Şi-a înfipt în piept arătătorul cât banana.

— La pârnaie. Mă cheamă Malloy. Toată lumea îmi spune Moose[1] Malloy, fiindcă sunt aşa mare. Afacerea Great Bend. Patruzeci de miare. Singur. E ceva, nu?

— Şi ai de gând să-i cheltuieşti acum?

Mi-a aruncat o privire tăioasă. În spatele nostru se auzeau zgomote. Gorila era din nou în picioare, clătinându-se puţin. A pus mâna pe mânerul rotund al unei uşi greu vizibile, aflată în spatele mesei de joc. A reuşit, cu greu, să o deschidă. Apoi s-a auzit un zgomot de uşă închisă şi o încuietoare.

— Unde duce asta?, a întrebat Malloy.

Barmanul şi-a dat ochii peste cap şi a căutat cu privirea uşa pe care gorila a intrat împleticindu-se.

— Păi, ăla e biroul lu' domnu' Montgomery. El e şefu'. Are birou' acolo, în spate.

— Ăsta ar putea să ştie ceva, a zis namila şi a golit paharul dintr-o înghiţitură. Ar fi bine să n-o facă pe deşteptu'. Încă două pahare!

A traversat încăperea fără să se grăbească, cu mişcări sigure şi degajate. Spatele său enorm era mai lat decât uşa aceea încuiată. Scuturată puţin, uşa a cedat. Malloy a intrat şi a trântit uşa după el.

Era linişte. L-am privit pe barman şi el pe mine. A lustruit tejgheaua, a oftat şi a lăsat mâna dreaptă în jos.

M-am întins peste tejghea şi l-am prins de braţul subţire şi fragil, i-am zâmbit, ţinându-i braţul în continuare.

— Ce ai acolo, jos, băiete?

Şi-a lins buzele, s-a lăsat pe mâna mea şi n-a scos o vorbă. Faţa lui neagră a devenit cenuşie.

— Tipul ăsta e puternic, am zis. S-ar putea să facă mult mai mult decât ai văzut până acum. Din cauza băuturii. Caută o fată pe care o cunoştea. Ăsta era un local pentru albi. Te-ai prins?

Barmanul şi-a lins buzele.

— A lipsit multă vreme. Opt ani. Nu pare să-şi dea seama ce mult înseamnă asta, deşi m-aş fi aşteptat să i se pară o veşnicie. El crede că cineva de pe-aici trebuie să ştie unde e prietena lui. Te-ai prins?

— Credeam că eşti cu el, a şoptit barmanul.

— N-am avut de ales. M-a întrebat ceva jos şi apoi m-a târât după el. Nu l-am mai văzut până acum, dar n-am avut chef să zbor peste nişte clădiri. Ce ai acolo, jos?

— O puşcă cu ţeava scurtă.

— Vai, e ilegal, am şoptit. Uite ce, sunt de partea ta. Ce mai ai acolo?

— Mai am un pistol. Într-o cutie pentru ţigări. Dă-mi drumu' la braţ.

— Bine, am zis. Acum, depărtează-te un pic. Uşurel. Mai într-o parte. Nu e momentul să te joci cu pistolul.

— Spuneai, a zis barmanul rânjind, lăsându-şi întreaga greutate pe braţul meu, spuneai...

S-a oprit. Ochii i s-au rotit şi capul s-a mişcat brusc.

Dinspre capătul încăperii s-a auzit un pocnet surd; era dincolo de uşa de lângă masa de joc. Putea fi o uşă trântită, dar era destul de improbabil. Cam aşa gândea şi barmanul, care a înţepenit de frică. Vorbea fără nici o noimă. Am ascultat. Nu era nici un alt zgomot. M-am dus repede în spatele tejghelei, dar era prea târziu.

Uşa din capătul sălii s-a deschis cu zgomot şi a apărut Moose Malloy, cu mişcări calme şi greoaie. S-a oprit şi pe faţă i-a apărut un zâmbet larg, forţat.

În mâna sa, un Colt Army 45 arăta ca un pistol jucărie.

— Să nu încerce careva vreo glumă proastă, a spus cu o voce degajată. Puneţi mâinile pe bar.

Şi eu şi barmanul l-am ascultat.

Moose Malloy a privit încăperea cu atenţie. Rânjea încordat. A pornit spre noi. Chiar şi în hainele astea, arăta ca un om ce ar putea jefui singur o bancă.

A ajuns la bar.

— Mâinile sus, cioară, a zis încet.

Barmanul a ridicat mâinile. Uriaşul a trecut în spatele meu şi m-a pipăit cu mâna stângă. Simţeam în ceafă respiraţia lui fierbinte. M-am depărtat puţin.

— Nici domnul Montgomery n-a ştiut unde e Velma, a zis. Totuşi, a încercat să-mi spună. Cu asta. Mâna puternică a lovit uşor pistolul. M-am întors şi l-am privit. Da, o să mă recunoşti. N-ai să mă uiţi, amice. Spune-le copoilor să fie cu ochii în patru.

S-a jucat puţin cu pistolul.

— Salut. Trebuie să prind un tramvai.

A pornit spre scări.

— N-ai plătit pentru băutură, i-am atras atenţia.

S-a oprit şi m-a privit cu atenţie.

— Ai ceva dreptate, dar eu n-aş insista foarte tare pe chestia asta.

Şi-a continuat drumul, a trecut de uşile duble şi paşii au început să se audă la distanţă tot mai mare.

Barmanul s-a aplecat. Am sărit în spatele tejghelei şi l-am împins. O puşcă cu ţeava scurtă se afla pe un raft, sub un şervet. Lângă ea o cutie pentru ţigări în care se găsea un 38 automatic. Le-am luat pe amândouă. Barmanul s-a rezemat de rafturile pentru pahare.

M-am îndreptat către uşa strâmtă de lângă masa de joc. De la uşă pornea un coridor în formă de L, aproape neluminat. Gorila era întinsă pe podea, inconştientă, cu un cuţit în mână. M-am aplecat, am luat cuţitul şi l-am aruncat pe nişte scări. A inspirat greu; mâna i-a rămas nemişcată.

Am păşit peste gorilă şi am deschis o uşă pe care scria cu vopsea neagră, scorojită: *„Birou”*.

Lângă fereastra parţial acoperită cu scânduri era un birou mic şi zgâriat. Pe scaunul cu spătar înalt se afla un corp ţeapăn, cu capul atârnat pe spate în aşa fel încât vârful nasului era îndreptat către fereastră. Ceafa fiind sprijinită de spătar, capul atârna ca o cârpă, ca şi când ar fi fost prins în balamale.

În dreapta omului, într-un sertar deschis, se afla un ziar cu o pată de ulei în mijloc. Acolo trebuie să fi fost arma. Poziţia capului domnului Montgomery dovedeşte că ideea de a folosi pistolul nu a fost prea fericită.

Pe birou se afla un telefon. Am lăsat jos puşca şi, înainte de a chema poliţia, am încuiat uşa. M-am simţit mai în siguranţă aşa, iar domnul Montgomery nu părea să aibă ceva împotrivă.

Până când a ajuns maşina de patrulare, barmanul şi gorila dispăruseră şi eram singur în local.

Capitolul 3

C

azul a fost încredinţat lui Nulty, un tip agitat, slăbănog la faţă, cu mâini lungi şi galbene pe care le-a ţinut pe genunchi, încrucişate, cea mai mare parte a timpului în care am stat de vorbă. Era locotenent în cadrul secţiei de pe 77th Street. Am discutat într-o încăpere sărăcăcioasă, cu două birouri mici, aşezate faţă în faţă, între care era loc pentru o singură persoană. Podeaua era acoperită cu linoleum maro, murdar, iar aerul era îmbâcsit cu fum de ţigară. Cămaşa lui Nulty era veche şi ponosită, iar mânecile de la haină erau îndoite înăuntru. Un om atât de sărac nu putea fi decât cinstit, dar nu părea persoana potrivită pentru a-l înfrunta pe Moose Malloy.

A aprins un chiştoc, apoi a aruncat băţul de chibrit pe podea, unde se aflau multe altele.

— Ciori. Încă o crimă de-asta împuţită. Asta e recompensa după optsprezece ani petrecuţi în departament. Nici un articol, nici un anunţ, nici măcar patru rânduri în rubrica de diverse.

N-am zis nimic. A luat cartea mea de vizită, a citit-o din nou, apoi a aruncat-o.

— Philip Marlowe, detectiv particular. Doamne, dar eşti un tip puternic. Ce-ai făcut tot timpul ăla?

— Care timp?

— Timpul în care Malloy îi rupea gâtul negrului.

— Aa, dar asta s-a întâmplat în altă încăpere, iar Malloy nu m-a informat că se duce să rupă gâtul cuiva.

— Bate-ţi joc de mine, a zis Nulty supărat. Hai, bate-ţi joc de mine. Toţi fac la fel. Ce mai contează unul în plus. Bietul Nulty. Tot timpul se fac glume pe seama lui.

— Nu vreau să-mi bat joc de nimeni. Chiar aşa a fost – s-a întâmplat în altă cameră.

— Da, sigur, răspunse Nulty, în timp ce sufla fum de ţigară proastă. Doar am fost acolo şi am văzut, nu-i aşa? Nu erai înarmat?

— Pentru treaba asta, nu.

— Ce treabă?

— Căutam un frizer care şi-a părăsit nevasta. Ea crede că ar putea fi convins să se întoarcă acasă.

— Un negru?

— Nu, un grec.

— Bine, a zis Nulty şi a scuipat în coşul de gunoi. Bine. Şi cum l-ai întâlnit pe uriaşul ăla?

— Ţi-am mai spus. Pur şi simplu, s-a întâmplat să fiu pe-acolo. A azvârlit un negru de la *Florian's*, iar eu am făcut tâmpenia de a băgă capul înăuntru ca să văd ce se întâmplă. M-a dus sus.

— Adică, te-a ameninţat?

— N-avea armă la el atunci. Oricum, eu n-am văzut vreo armă. Pistolul l-a luat de la Montgomery, probabil. M-a cărat după el.

— P-asta n-o înghit. Tu eşti cel care poate căra pe cineva cu uşurinţă.

— N-are nici un rost să ne contrazicem. Eu l-am văzut pe tip, tu nu. Poate să ne care, la fel de uşor, ca pe un ceas de mână. Până când a plecat n-aveam cum să ştiu că a omorât pe cineva. Am auzit o împuşcătură, dar m-am gândit că cineva s-a speriat şi a tras în Malloy, după care uriaşul i-a luat arma.

— Şi de ce, mă rog, te-ai gândit tocmai la asta?, a întrebat Nulty, suav. Doar a folosit o armă ca să jefuiască banca aia, nu?

— Gândeşte-te la hainele pe care le purta. Nu te-ai fi dus să omori pe cineva îmbrăcat în halul ăla. O căuta pe Velma, cu care era prieten înainte de a fi arestat pentru treaba cu banca. Lucra acolo, la *Florian's*, sau cum s-o fi chemat localul ăla pe vremea când era pentru albi. Acolo l-au prins. O să-l găseşti.

— Cum să nu, aşa de mare şi cu hainele alea, e o joacă de copii.

— De acord, s-ar putea să aibă un alt costum, o maşină, o ascunzătoare, bani şi prieteni. Dar o să-l prinzi.

Nulty a scuipat din nou în coşul de gunoi.

— O să-l prind, a zis, cam atunci când o să-mi crească al treilea rând de dinţi. Câţi oameni lucrează la cazul ăsta? Unul. Ştii de ce? Nici un pic de publicitate. Odată, în partea de est a 84th Street, s-au tăiat cinci negri. Era sânge pe mobilă, pe pereţi şi pe tavan. Când am ajuns acolo, am văzut în faţa casei un individ care lucrează la *Chronicle*, un reporter. S-a dus până pe terasă şi s-a întors la maşină. S-a uitat urât la noi, şi a zis: *„La dracu, iar negri”*. Şi s-a cărat. Nici măcar n-a intrat în casă.

— Poate a fost eliberat condiţionat. În cazul ăsta, te vei bucura de ceva cooperare. Dar ai grijă cum acţionezi, altfel s-ar putea să pierzi câţiva oameni. Şi atunci sigur o să ţi se facă publicitate.

— Şi nici n-o să mai am cazul ăsta, a zis Nulty batjocoritor.

Telefonul de pe birou a sunat. A răspuns, asculta şi zâmbea trist. A închis, apoi şi-a notat ceva într-un carnet. Avea o privire neputincioasă, ca un far în ceaţă.

— L-au identificat. Amprentele, mutra, totul. E ceva, oricum. A început să citească din carnet: doi metri, 120 de kilograme. Mamă, ce tip! Să-l ia dracu'. Îl dau în urmărire acum. Probabil că îl pun la sfârşitul listei de maşini furate. Nu-mi rămâne decât să aştept.

Şi-a aruncat ţigara într-o scuipătoare.

— Încearcă s-o cauţi pe fată, i-am spus. Velma. Malloy o caută şi el. Aşa a început chestia asta. Caut-o pe Velma.

— Caut-o tu, mi-a răspuns Nulty. Eu n-am mai intrat într-un bordel de douăzeci de ani.

M-am ridicat.

— O.K., am zis şi m-am îndreptat către uşă.

— Hei, stai puţin, glumeam. Nu eşti foarte ocupat, nu-i aşa?

Răsuceam o ţigară între degete şi-l priveam de lângă uşă.

— Vreau să spun, că ai timp să o cauţi pe fata asta. Ai avut o idee bună. S-ar putea să găseşti ceva. În plus, lucrezi acoperit.

— Şi eu cu ce mă aleg?

Şi-a întins mâinile şi mi-a zâmbit fermecător, ca o cursă de şoareci.

— Voi aţi avut de multe ori probleme cu poliţia. Nu-ţi strică un prieten.

— Cu ce o să mă ajute el?

— Uite ce e, a insistat Nulty. Eu sunt un oarecare. Dar orice tip din departament îţi poate face mult bine.

— Şi vrei să fac asta fiindcă te iubesc sau îmi dai ceva bani?

— Fără bani, a răspuns Nulty mişcându-şi nasul galben. Am nevoie să mă remarc. De la ultima reorganizare încoace, e foarte greu. N-aş uita niciodată, amice. Niciodată.

M-am uitat la ceas.

— Bine, dacă găsesc ceva, al tău e. Şi când îl prinzi, vin să-l identific.

Ne-am strâns mâinile, apoi eu am străbătut coridorul murdar şi am coborât pe nişte scări pentru a ajunge în faţa clădirii, la maşina.

Trecuseră două ore de când Moose Malloy a plecat de la *Florian's* cu acel Army Colt în mână. Am mâncat la un bufet, am cumpărat jumătate de litru de whisky şi am pornit pe Central Avenue, spre est şi apoi spre nord. Despre cazul ăsta aveam idei foarte vagi, cam ca valurile de aer cald care dansau deasupra trotuarului. Mă amestecasem în treaba asta numai din curiozitate. Dar, cinstit vorbind, nu am făcut nimic în ultima lună. Chiar şi o muncă neplătită era o schimbare în bine.

Capitolul 4

Florian's a fost, desigur, închis. Un poliţist îmbrăcat în civil stătea în faţa localului, într-o maşină, citind un ziar. Îşi pierduse timpul de pomană. Nimeni de aici nu auzise de Moose Malloy. Barmanul şi gorila nu erau de găsit şi niciunul dintre locatarii blocului nu era dispus să vorbească despre ei.

Am trecut pe lângă local şi am parcat după colţ, de unde am văzut un hotel pentru negri, situat de cealaltă parte a intersecţiei, în diagonală faţă de blocul în care se afla *Florian's*. Se numea hotel *Sans Souci*. Am coborât din maşină, am traversat şi am intrat în hotel. Două rânduri de scaune goale se aflau de o parte şi de alta a unui covor jerpelit. În capăt, în întuneric, stătea un bărbat chel, cu ochii închişi, cu mâinile negre aşezate liniştit în faţa sa, pe birou. Moţăia, sau, oricum, aşa dădea impresia. Purta o cravată Ascot care arăta ca şi cum n-ar mai fi fost desfăcută de prin 1880. Pe acul de la cravată avea o piatră verde, cât un măr. Capul îi atârna, aşa încât atingea cravata. Mâinile erau curate, cu manichiura făcută. Avea pete albe la marginea unghiilor. Pe insigna de pe braţul său se putea citi: *„*Acest hotel se află sub protecţia *International Consolidated Agencies*, Ltd. Inc.*”*.

Când negrul acesta liniştit a deschis un ochi şi m-a privit atent, am arătat spre insignă.

— Control de la H.P.D. Aveţi vreun necaz?

H.P.D. însemna *Hotel Protective Departament*, departament al unei organizaţii care se ocupa cu depistarea unor indivizi care semnează cecuri fără acoperire, pleacă fără să achite nota de plată sau lasă valize pline cu bombe.

— Necazuri, frate, este un lucru de care fiecare dintre noi e plin, a zis cu voce sonoră. Şi-a coborât tonul de câteva ori şi a adăugat: cum ziceai că te cheamă?

— Marlowe. Philip Marlowe.

— Frumos nume, frate. Simplu şi plăcut. Arăţi foarte bine astăzi. Apoi a zis cu voce şi mai joasă; dar nu eşti de la H.P.D., amice. N-am mai văzut niciodată unul d-ăsta pe-aici.

A arătat spre insignă cu un gest leneş.

— P-asta am cumpărat-o la mâna a doua, doar aşa, pentru efect.

— Ai dreptate, am zis. M-am rezemat de birou şi am început să învârtesc o monedă de jumătate de dolar pe lemnul zgâriat şi neacoperit. Ai auzit ce s-a întâmplat la *Florian's* azi dimineaţă?

— Am uitat.

Dar ochii lui erau acum deschişi. Priveau cum străluceşte moneda învârtită.

— A fost omorât şeful, am zis. Un tip care se numea Montgomery. Cineva i-a rupt gâtul.

— Odihnească-se în pace. Vocea a coborât din nou. Poliţist?

— Particular – într-o chestie confidenţială. Şi ştiu să recunosc un om care poate păstra un secret.

M-a studiat, apoi a închis ochii şi a meditat, i-a deschis din nou, prudent, şi şi-a fixat privirea asupra monedei care se învârtea. N-a putut rezista tentaţiei.

— Cine a făcut asta?, a întrebat încet. Cine l-a aranjat pe Sam?

— Un tip foarte puternic, tocmai ieşit de la puşcărie, s-a supărat că nu era o cârciumă pentru albi. Se pare că mai demult era. Poate îţi aminteşti?

N-a zis nimic. Moneda a căzut pe o parte, a zbârnâit plăcut şi a rămas nemişcată.

— Ce preferi?, am întrebat. Să-ţi citesc un capitol din Biblie sau să-ţi ofer ceva de băut?

— Amice, mie îmi place să citesc Biblia acasă, în familie, în intimitate.

Privirea îi era fixă, ochii mari şi strălucitori.

— Probabil, ai mâncat de prânz.

— Prânzul, a zis, este un lucru de care un om cu constituţia şi temperamentul meu nu are nevoie.

Vocea a coborât.

— Vino pe partea asta a biroului.

Am ocolit biroul, am scos din buzunar sticla plată care conţinea jumătate de litru de whisky şi am pus-o pe un raft. M-am întors la locul meu. S-a aplecat pentru a examina sticla. Părea mulţumit.

— Amice, ce-o să-ţi spun nu te costă nimic, dar îmi face plăcere să beau un păhărel în compania ta.

A deschis sticla, a pus pe birou două pahare mici şi le-a umplut până sus. A luat unul, l-a mirosit atent, apoi l-a vărsat pe gât, ţinând degetul mic ridicat.

L-a degustat, a meditat, a dat din cap aprobator, apoi a zis:

— Asta e o băutură adevărată, frate. În ce mod aş putea să-ţi fiu de folos? Nu există nici un individ prin cartierul ăsta pe care să nu-l ştiu după numele mic. Doamne, lichiorul ăsta e o companie excelentă.

Şi-a umplut din nou paharul.

I-am spus ce s-a întâmplat la *Florian's* şi de ce. M-a privit solemn şi a clătinat din cap.

— Sam conducea un local drăguţ şi liniştit. Nimeni n-a mai fost tăiat acolo de vre-o lună.

— Cum se numea localul acum şase sau opt ani, pe când era o cârciumă de albi?

— Nu e uşor să foloseşti memoria, frate.

Am dat din cap afirmativ.

— M-am gândit că ar fi putut să se cheme la fel. Malloy ar fi zis ceva dacă numele ar fi fost schimbat.

Dar al cui era localul?

— Mă uimeşti, amice. Numele bietului om era Florian. Mike Florian.

— Şi ce s-a întâmplat cu domnul Florian?

Negrul şi-a întins mâinile graţioase. A zis cu o voce sonoră şi tristă:

— A murit, amice. Domnul l-a ales. Era prin 1934, poate '35, nu mai ştiu exact. O viaţă pierdută, frate, din cauza unei boli de rinichi, aşa am auzit. Un om necredincios cade ca un viţel fără coarne, frate, dar sus îl aşteaptă întotdeauna iertarea. Vocea a revenit la un nivel potrivit pentru afaceri: Zău dacă ştiu de ce.

— Mai există cineva apropiat lui? Pune-ţi încă un pahar.

A închis sticla cu fermitate şi a împins-o spre mine.

— Numai două înainte de apus, amice. Mulţumesc. Metodele tale rănesc demnitatea omului... A rămas nevastă-sa. Se numeşte Jessie.

— Ce ştii despre ea?

— Orice om care vrea să ştie pune întrebări. Nu ştiu nimic. Uită-te în cartea de telefon.

În cel mai întunecat colţ al holului se afla o cabină telefonică. Am intrat şi am trântit uşa suficient de tare pentru a se aprinde lumina. Am căutat numele în cartea mototolită, legată de masă. Nu era nici un Florian. M-am întors la birou.

— Nici urmă, am zis.

Negrul s-a aplecat, a ridicat o carte cu adrese, a pus-o pe birou şi a împins-o spre mine. A închis ochii. Se plictisise. Figura în carte o Jeesie Florian, văduvă. Locuia la 1644 West 54th Place. Mă întrebam dacă vreodată în viaţă mi-am folosit cu adevărat creierul.

Am scris adresa pe o bucată de hârtie şi am împins cartea. Negrul a pus-o la loc, mi-a strâns mâna, apoi şi-a încrucişat braţele pe birou, revenind în poziţia în care era atunci când am intrat. Ochii i s-au închis încetişor. Părea adormit.

Pentru el, episodul se încheiase. În drum spre uşă i-am mai aruncat o privire. Avea ochii închişi, respira uşor şi regulat, mişcând puţin din buze după fiecare expiraţie. Chelia strălucea.

Am ieşit din Hotel *Sans Souci* şi-am traversat, îndreptându-mă către maşină. Totul părea atât de simplu. Prea simplu.

Capitolul 5

La 1644 West 54th Place se găsea o casă maronie, veştejită, ce avea în faţă un gazon maroniu, veştejit. Iarba dispăruse pe o porţiune mare în jurul unui palmier nemilos. Pe prispă se afla un balansoar singuratic, iar adierea de după amiază făcea ca ramurile de *poinsettia*[2] să lovească ritmic în pereţii de stuc, plini de crăpături. Un rând de haine gălbuie, doar pe jumătate spălate, dansau pe o sârmă ruginită din curtea vecină.

Am mai condus vreo cincizeci de metri, mi-am parcat maşina pe trotuarul de vis-à-vis şi m-am întors pe jos.

Casa avea o uşă dublă, cea exterioară fiind de fapt, o plasă contra ţânţarilor. Soneria nu funcţiona, aşa că am bătut în cadrul de lemn al primei uşi. S-a auzit târşâitul unor paşi înceţi, uşa interioară s-a deschis şi am văzut în camera prost luminată o femeie firavă care şi-a suflat nasul când a deschis uşa. Avea o faţă cenuşie şi buhăită, păr lăţos, care nu era nici şaten, nici blond, era prea potolit pentru a fi roşu şi prea murdar pentru a fi gri.

Corpul era înfăşurat într-un halat de baie diform, care nu mai avea de multă vreme culoare sau croială. Nu era decât ceva care o acoperea. I se vedeau foarte clar degetele de la picioare prin papucii bărbăteşti, de piele maron, tocită.

— Doamna Florian? Doamna Jessie Florian?

— Îhî, s-a auzit un sunet părăsind gâtul, ca un bolnav care se dă jos din pat.

— Sunteţi doamna Florian, cea al cărei soţ a fost mai demult patronul unul local de pe Central Avenue? Mike Florian?

Folosind degetul mare, şi-a aşezat o şuviţă de păr peste una din urechile ei mari. Apoi a zis cu o voce grea, înfundată:

— Ce? Cum? Mike s-a dus de cinci ani. Cine ziceai că eşti?

Paravanul contra ţânţarilor era încă închis cu un cârlig.

— Sunt detectiv, am spus. Aş dori câteva informaţii.

S-a uitat fix la mine timp de un minut, minut lung şi deprimant. Pe urmă, cu efort, a scos cârligul şi s-a întors cu spatele la uşă.

— Intră, atunci. N-am avut mult timp să fac curat, a scâncit. De la poliţie, a?

Am păşit înăuntru şi am pus cârligul la loc. Un radio mare zumzăia în stânga uşii, într-un colţ al camerei. Era singurul

obiect de valoare vizibil. Părea nou-nouţ. În rest, numai gunoaie: mobilă murdară, aşezată în dezordine, un balansoar de lemn, copie a celui de pe prispă, o masă pătată în cealaltă cameră, amprente uleioase pe uşa batantă de la bucătărie. Câteva lampadare uzate, cu abajururi care odinioară fuseseră înzorzonate, dar care acum erau la fel de vesele ca rablele care mai circulă încă pe străzi.

Femeia s-a aşezat în balansoar, şi-a legănat papucii şi m-a privit. M-am aşezat la capătul canapelei şi m-am uitat la radio. M-a văzut. O falsă veselie, la fel de slabă ca ceaiul chinezesc, i s-a arătat pe faţă şi în voce:

— E singurul meu amic, a zis, apoi a chicotit. Mike a călcat strâmb? Pe mine nu mă prea vizitează poliţia.

Chicotul necontrolat avea substrat alcoolic. M-am lăsat pe spate şi am dat de ceva tare, mi-am răsucit mâna şi am descoperit că era o sticlă de gin goală. Femeia a chicotit din nou.

— A fost o glumă, a spus, dar sper din suflet că sunt o grămadă de târfe blonde acolo unde se află el acum. Cât timp a fost aici nu s-a săturat niciodată de ele.

— Eu mă gândesc mai mult la o roşcată, am zis.

— Cred că şi din astea i-ar prinde bine. Ochii ei nu mi se mai păreau la fel de tulburi acum. Nu-mi amintesc. Te gândeşti la o roşcată anume?

— Da. O cheamă Velma. Nu ştiu ce nume de familie folosea, dar nu era, oricum, cel adevărat. M-au angajat bătrânii ei să o găsesc. Localul dumneavoastră din Central e acum un restaurant de negri, şi, bineînţeles, cei de acolo n-au auzit de ea. Aşa că m-am gândit la dumneavoastră.

— Bătrânii ei nu s-au prea grăbit s-o caute, a spus femeia, gânditoare.

— Ies şi ceva bani din treaba asta. Cred că va fi nevoie s-o găsesc ca să pun mâna pe ei. Banii fac bine memoriei.

— La fel ca şi băutura. E cam cald, nu? Da' ai spus că eşti copoi.

Ochii vicleni, faţa atentă, neclintită. Picioarele din papucii bărbăteşti nu se mai mişcau.

Am ridicat sticla moartă şi am scuturat-o. Apoi am aruncat-o într-o parte şi am scos din buzunarul de la spate sticla de whisky de care eu şi negrul de la hotel abia dacă ne atinsesem. Mi-am pus-o pe genunchi. Ochii ei s-au blocat într-o privire neîncrezătoare. Apoi o bănuială a început să i se furişeze în suflet ca o pisică, dar cu mai mult zgomot.

— Nu eşti poliţai, a şoptit. Nici un poliţai nu cumpără aşa ceva. Care-i poanta, dom'le?

Şi-a suflat din nou nasul, folosind una dintre cele mai murdare batiste pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Ochii i-au rămas aţintiţi asupra sticlei. Bănuiala s-a luptat cu setea, iar setea a câştigat. Ca-ntotdeauna.

— Velma era dansatoare şi cântăreaţă. Nu cumva o cunoaşteţi? Deşi nu cred că mergeaţi prea des la local.

Ochii de culoarea algelor priveau sticla. O limbă încărcată i-a umezit buzele.

— Doamne, asta da băutură, a oftat ea. Nu-mi pasă cine eşti. Dar ţine-o bine, meştere. Nu e momentul să-ţi cadă ceva din mână.

S-a ridicat şi, legănându-se ca o raţă, a ieşit din cameră şi s-a întors cu două pahare groase, murdare.

— Fără combinaţii. Bem doar ce-ai adus.

I-am turnat o porţie care pe mine m-ar fi dat gata.

A apucat-o privind pofticioasă, a înghiţit-o ca pe o aspirină şi s-a uitat la sticlă. I-am mai turnat o porţie şi mi-am pus şi mie puţin. Şi-a luat paharul şi s-a aşezat în balansoar. Ochii ei erau deja cu două nuanţe mai închişi la culoare.

— Dom'le, chestia asta dispare repede la mine, a zis. N-apucă să facă valuri în pahar. Despre ce vorbeam?

— Despre o roşcată pe nume Velma, care lucra la localul vostru din Central Avenue.

— Mda.

A biruit şi a doua porţie. M-am deplasat şi am pus sticla la capătul dinspre ea al canapelei.

A înşfăcat-o.

— Mda. Cine ziceai că eşti?

Am scos o carte de vizită şi i-am dat-o. A citit-o cu limba-ntre dinţi, a aşezat-o pe masa de alături şi a pus paharul gol peste ea.

— Mda, un particular. N-ai zis aşa, meştere. M-a atenţionat cu degetul, un reproş glumeţ. Da' băutura spune că eşti totuşi un băiat bun. În cinstea crimei!

Şi-a umplut paharul pentru a treia oară şi l-a golit. M-am aşezat, am început să învârt o ţigară între degete şi am aşteptat. Sau ştia ceva sau nu. Dacă ştia ceva, atunci putea să-mi spună sau nu. Simplu.

— Era o roşcată drăguţă, a zis încet, cu vocea îngroşată de alcool. Mda, îmi aduc aminte de ea. Cânta şi dansa. Avea picioare frumoase şi nu şi le ascundea. S-a cărat undeva. De unde să ştiu eu ce fac târfele astea?

— Păi, nu prea mi-am închipuit că o să ştiţi, i-am zis. Dar era normal să vin să vă întreb, doamnă Florian. Mai serviţi nişte whisky – pot să dau fuga să mai aduc dacă se termină.

— Tu nu prea bei, a zis brusc.

Am pus mâna în jurul paharului şi am înghiţit conţinutul suficient de încet, încât să pară mai mult decât era.

— Unde sunt babacii ei?

— Ce importanţă are?

— Bine, a rostit dispreţuitoare. Toţi copoii e la fel. Bine, frumosule. Orice tip care-mi dă de băut, îmi e prieten. S-a întins după sticlă şi şi-a pregătit a patra tură. N-ar trebui să mă trag de şireturi cu tine. Dar când îmi place de cineva, fac orice pentru el, dacă îmi convine. S-a hlizit. Era drăguţă ca o cadă de baie. Ţine-te bine de scaun şi ai grijă să nu cazi în gropi, mi-a zis. Am o idee.

S-a ridicat din balansoar, a strănutat, cât pe-aci să-i cadă halatul, l-a prins repede în jurul burţii şi m-a privit cu răceală.

— Nu trage cu ochiul, a spus şi a ieşit din nou din cameră, lovind tocul uşii cu umărul.

Am auzit paşii împleticiţi îndreptându-se către partea din spate a casei.

Crengile de *poinsettia* loveau monoton în peretele din faţă. Dintr-o parte se auzea vag fâşâitul hainelor înşirate pe sârmă. A trecut un vânzător de îngheţată, sunând din clopoţel. În colţ, radioul mare, nou şi frumos şoptea despre dans şi dragoste pe un ton dulce şi dureros ca cel al unui bocet.

Apoi, din spatele casei s-au auzit diverse zgomote. Un scaun răsturnat, un sertar tras prea mult care s-a vărsat pe jos, cotrobăieli, izbituri şi blesteme. Apoi, sunetul unei chei întoarse în broască şi scârţâitul unui capac de ladă ridicat. Noi căutări şi bufnituri. O tavă a aterizat pe jos. M-am ridicat de pe canapea, m-am strecurat în sufragerie şi de acolo într-un hol scurt. Am privit de după o uşă deschisă.

Se afla înăuntru, legănându-se în faţa lăzii, încercând să apuce ceva din ea, apoi aruncându-şi nervoasă părul pe spate. Era mai beată decât credea. S-a aplecat şi s-a proptit de ladă, tuşind şi oftând. Apoi s-a lăsat pe genunchii noduroşi şi a vârât ambele mâini în ladă.

Când le-a scos, ţinea ceva în mâinile tremurânde. Era un pachet gros, decolorat de trecerea vremii, legat cu bandă adezivă roz. Încet, cu gesturi neîndemânatice, a desfăcut banda. S-a aplecat din nou pentru a ascunde un plic în partea dreaptă a lăzii. A lipit banda la loc, cu mişcări nesigure.

M-am furişat înapoi şi m-am aşezat pe canapea. Respirând zgomotos, femeia a revenit în cameră şi a rămas în uşă, clătinându-se, cu pachetul în mână. Mi-a rânjit triumfătoare şi a aruncat pachetul, care a aterizat la picioarele mele. Legănându-se, s-a întors la balansoar, s-a aşezat şi s-a întins după băutură. Am ridicat pachetul de pe podea şi am desfăcut banda roz.

— Uită-te la ele, a zis icnind. Poze din ziare. Nu că ar fi ajuns vreuna din târfe în ziar dacă n-ar fi trecut mai întâi pe la poliţie. Toţi ăştia sunt de la local. Asta-i tot ce mi-a lăsat ticălosul – astea şi hainele lui vechi.

Am răsfoit prin teancul de poze strălucitoare ce înfăţişau bărbaţi şi femei prinşi în timpul dansului. Bărbaţii aveau trăsături ascuţite, de nevăstuică, şi erau îmbrăcaţi în tricouri şi pantaloni scurţi sau în costume extravagante, de clovn. Artişti ocazionali, lipsiţi de talent. Puţini dintre ei aveau să ajungă vreodată la vest de Main Street, în cartierele luxoase. I-ai fi putut vedea în cartierele de mâna a doua, jucând în vodeviluri decente, sau în teatre ieftine, în spectacole la limita legii, depăşind-o uneori, şi atunci poliţia îi înhăţa, urmau procese zgomotoase, apoi ajungeau pe scenă rânjind, sadic de obsceni şi îmbâcsiţi, mirosind ca transpiraţia râncedă. Femeile aveau picioare frumoase şi îşi arătau pulpele cam prea mult, pentru gustul lui Will Hays. Dar feţele lor erau la fel de lipsite de trăsături, ca haina unui funcţionar de stat. Blonde, brunete, cu ochi mari, de vacă, cu privire prostească, ţărănească. Ochi mici şi neastâmpăraţi, în care se citea lăcomia vagabondului din stradă. Câteva erau evident vicioase. Una sau două ar fi putut avea păr roşcat. Nu-ţi puteai da seama din poze. Le-am privit degajat, fără interes, şi am lipit banda la foc.

— N-am de unde să le ştiu pe-astea, am zis. De ce să mă uit la ele?

Mi-a rânjit de deasupra sticlei pe care mâna ei dreaptă o strângea tremurând.

— Păi n-o cauţi pe Velma?

— E printre ele?

O umbră de viclenie i s-a aşternut pe faţă, dar nu s-a simţit prea bine acolo, aşa că a fugit în altă parte.

— N-ai o poză de-a ei, de la bătrâni?

— Nu.

Asta a deranjat-o. Orice fetiţă are pe undeva o fotografie, fie şi numai una în care e îmbrăcată cu o rochiţă scurtă şi are o fundă în păr. Ar fi trebuit să o am.

— Iar a început să nu-mi mai placă de tine, a zis femeia, aproape în şoaptă.

M-am ridicat cu paharul în mână şi l-am pus lângă al ei, pe marginea mesei.

— Toarnă-mi şi mie un gât înainte de a goli sticla.

A întins mâna după pahar, iar eu m-am întors, am mers repede prin sufragerie şi hol până la dormitorul bramburit în care se aflau lada deschisă şi tava trântită pe jos. O voce a strigat ceva în urma mea. Am vârât mâinile în dreapta lăzii, am simţit un plic şi l-am scos rapid.

Când m-am întors în cameră, am văzut că se ridicase de pe scaun, dar nu făcuse decât doi-trei paşi. Avea în ochi o licărire ciudată. O licărire ucigaşă.

— Stai jos, am lătrat la ea. De data asta n-ai de-a face cu un găligan fără minte ca Moose Malloy.

A fost o încercare mai mult sau mai puţin la nimereală şi nu s-a întâmplat nimic. A clipit de două ori şi a încercat să-şi ridice nasul cu buza de sus, ocazie cu care mi-a arătat câţiva dinţi murdari într-un rânjet iepuresc.

— Moose? Moose? Ce-i cu el?, a îngăimat.

— E liber, i-am zis. A ieşit din puşcărie. A ieşit la plimbare cu un pistol de calibrul patruzeci şi patru în mână. A omorât un negru pe Central în dimineaţa asta pentru că n-a vrut să-i spună unde e Velma. Îl caută pe mizerabilul care l-a turnat acum opt ani.

O dâră de frică a traversat faţa femeii. A dus sticla la gură şi a tras un gât. O parte din whisky i s-a scurs pe bărbie.

— Şi, deci, poliţaii îl caută pe el, a spus şi a râs. Poliţai. Ha!

O bătrânică minunată. Îmi plăcea să stau cu ea. Îmi plăcea s-o îmbăt ca să-mi ating scopurile sordide. Eram un tip straşnic. Eram bucuros că sunt aşa cum sunt. În meseria mea te loveşti de tot soiul de porcării, dar mie cam începuse să mi se facă greaţă.

Am deschis plicul pe care îl ţineam în mână şi am scos o fotografie lucioasă. Era la fel ca celelalte şi totuşi diferită, mult mai drăguţă. De la brâu în sus, fata purta un costum de arlechin. Sub coiful alb cu moţ negru în vârf, zulufii aveau o nuanţă închisă care ar fi putut fi roşie. Era fotografiată din profil, iar ochiul care se vedea părea vesel. N-aş putea spune că era o fată minunată şi inocentă; de altfel, nu mă pricep prea bine la asta. Dar era drăguţă. Oamenii se purtaseră frumos cu ea, cel puţin pentru mediul în care se învârtea. Totuşi, avea o figură foarte comună, iar frumuseţea ei era de duzină. Puteai vedea o grămadă ca ea pe orice stradă, la ora prânzului.

De la brâu în jos, poza arăta în principal picioare, picioare foarte frumoase, că veni vorba. În colţul din dreapta jos, scria:. „A ta, pentru totdeauna – Velma Valento”.

I-am arătat-o femeii, de la distanţă. S-a întins după ea, dar n-a ajuns.

— De ce ai ascuns-o?, am întrebat.

N-a emis nici un sunet, în afara respiraţiei greoaie. Am pus fotografia înapoi în plic şi plicul în buzunar.

— De ce ai ascuns-o?, am întrebat iar. Ce o face deosebită faţă de celelalte? Unde e fata?

— E moartă. Era o fată bună, dar a murit, copoiule. Cară-te.

Sprâncenele ei pătate şi groase s-au mişcat în sus şi în jos. Mâna s-a deschis, sticla de whisky a alunecat pe podea şi a început să se verse. M-am aplecat ca să o ridic. A încercat să-mi tragă un şut în faţă. M-am ferit.

— Asta tot nu explică de ce ai ascuns-o, am zis. Când a murit? Cum?

— Sunt o biată bătrână bolnavă, a mormăit ea. Cară-te, ticălosule.

Am rămas uitându-mă la ea, fără să zic nimic, fără să mă gândesc la ce anume aş putea spune. Am făcut un pas şi am pus sticla, acum aproape goală, pe masa de alături.

Ea se uita fix la covor. În colţ, radioul murmura plăcut. Afară a trecut o maşină. O muscă a intrat bâzâind pe una din ferestre. După un timp, femeia şi-a mişcat buzele şi a început să vorbească podelei, o înşiruire fără sens de cuvinte. Apoi, a râs şi şi-a dat capul pe spate; din gură îi curgea saliva. Mâna dreaptă s-a întins după sticla pe care a golit-o, lovindu-şi dinţii. După ce s-a golit de tot a ridicat-o, a scuturat-o şi a aruncat-o spre mine. Sticla s-a dus într-un colţ, s-a rostogolit pe covor şi s-a oprit lovind pragul cu un zgomot înfundat.

Mi-a rânjit încă o dată, apoi ochii s-au închis şi a început să sforăie.

Poate că se prefăcea, dar nu-mi mai păsa. Mă simţeam brusc obosit, foarte obosit. Mi-am luat pălăria de pe canapea, m-am dus la uşă, am deschis-o şi am ieşit. Radioul încă mai murmura în colţul lui şi femeia încă mai sforăia în scaunul ei. M-am uitat repede la ea, peste umăr, înainte de a închide uşa.

Avea ochii tot închişi, dar ceva îi lucea sub pleoape. Am coborât scările şi am mers pe drumul crăpat ce ducea în stradă.

Una din perdelele casei vecine era trasă şi o faţă îngustă şi concentrată era lipită de geam, privind afară; era faţa unei bătrâne cu păr alb şi nas ascuţit.

„Bătrâna Spioană” îşi controla vecinii. Pretutindeni se află una ca ea. I-am făcut cu mâna. Perdeaua s-a tras la loc.

M-am întors la maşină, m-am urcat în ea, am condus până la secţia de poliţie de pe 77th Street şi am urcat la etajul doi, intrând în mica vizuină urât mirositoare a lui Nulty.

Capitolul 6

N

ulty nu părea să se fi mişcat. Stătea pe scaun, afişând aceeaşi atitudine posacă. Erau însă încă două chiştoace în scrumieră, iar podeaua găzduia ceva mai multe beţe de chibrit arse.

M-am aşezat la biroul liber, iar Nulty a întors o fotografie ce stătea cu faţa în jos pe biroul său şi mi-a întins-o. Era o fotografie specifică poliţiei, faţă profil şi amprente. Era chiar Malloy, într-o lumină puternică. Ieşeau în evidenţă sprâncenele imense.

— Ăsta-i tipul.

I-am dat-o înapoi.

— Am primit o telegramă de la puşcăria statului Oregon, a zis Nulty. Şi-a ispăşit integral condamnarea. Dar lucrurile merg bine. Cercul se strânge în jurul lui. Băieţii de la patrulă au vorbit cu un vatman la capătul liniei de pe 7th Street. Şi-a adus aminte despre un tip de mărimea lui, arătând ca el. A coborât la intersecţia dintre străzile 3rd şi Alexandria. O să intre într-una din casele alea mari în care nu stă nimeni. Sunt o grămadă de case de-astea demodate, prea departe de oraş, greu de închiriat. O să se instaleze pe-acolo şi l-am prins. Tu ce-ai făcut?

— Purta o pălărie extravagantă şi avea mingi albe de golf pe haină?

Nulty s-a încruntat şi şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Nu, un costum bleu. Poate maro.

— Sigur, nu era un veşmânt egiptean?

— Ce? A, da, foarte amuzant. Adu-mi aminte să râd când o să am timp.

— Nu era Moose. N-ar fi folosit un tramvai. Are bani. Gândeşte-te la hainele pe care le poartă. Nu sunt produse de serie. Trebuie să fi fost făcute la comandă.

— Bine, dă-mi în cap, a zis Nulty supărat. Tu ce-ai făcut?

— Ceea ce ar fi trebuit să faci tu. Localul ăsta, *Florian's*, avea acelaşi nume şi pe vremea când era local de noapte pentru albi. Am vorbit cu un recepţioner negru care cunoaşte cartierul. Emblema e scumpă, aşa că *cioroii* au continuat să folosească acelaşi nume după ce au pus mâna pe local. Numele tipului era Mike Florian. A murit de câţiva ani, dar nevastă-sa trăieşte încă. Locuieşte la 1664 West 54th Place. Nu e trecută în cartea de telefon, dar o găseşti în cartea de adrese a oraşului.

— Şi ce să fac, să mă întâlnesc cu ea?, a întrebat Nulty.

— Am făcut-o şi pe asta. Am luat jumătate de litru de whisky cu mine. E o femeie încântătoare, de vârstă mijlocie, cu faţa ca o găleată de noroi. Şi dacă asta s-a spălat pe cap de când a terminat al doilea an de Colegiu, eu îmi mănânc roata de rezervă.

— Poţi s-o treci peste poante.

— Am întrebat-o pe doamna Florian despre Velma. Îţi aduci aminte, domnule Nulty, roşcata pe care o căuta Moose Malloy. E prea complicat, domnule Nulty, te obosesc?

— Hei, nu te supăra aşa!

— N-ai să înţelegi. Doamna Florian zice că nu-şi aminteşte de Velma. Casa e plină de vechituri, în afară de un radio nou, care valorează cel puţin 70—80 de dolari.

— De ce ar trebui să mă îngrijoreze asta?

— Doamna Florian – eu, ca prieten, îi spun Jessie – mi-a spus că nu i-au rămas de la soţul ei, decât hainele şi câteva instantanee din spectacolele trupei care lucra din când în când la local. I-am oferit whisky, şi e genul de femeie care îşi bea porţia chiar dacă trebuie să te strângă de gât ca să ia sticla. După al treilea sau al patrulea pahar s-a dus în dormitorul ei modest, a început să azvârle lucruri în stânga şi-n dreapta şi a scos pozele dintr-o ladă veche. Am urmărit-o fără să îşi dea seama şi am văzut cum a scos repede o fotografie din pachet şi a ascuns-o. Aşa că, după un timp m-am furişat în dormitor şi am luat-o.

Am scos din buzunar poza balerinei şi am pus-o pe birou. A ridicat-o, a privit-o şi a zâmbit.

— Drăguţă. Destul de drăguţă. Cu câtva timp în urmă mi-ar fi prins bine o bucăţică, aşa ca asta. Ha, ha. Velma Valento, nu? Ce s-a întâmplat cu păpuşa asta?

— Doamna Florian zicea că a murit, dar asta nu prea explică de ce a ascuns fotografia.

— Nu prea, ce-i drept. De ce a ascuns-o?

— N-a vrut să-mi spună. Până la urmă, după ce i-am spus că Moose e liber, i-am devenit antipatic. Poţi să crezi aşa ceva?

— Zi mai departe.

— Asta-i tot. Ţi-am spus cum a fost, ţi-am dat şi poza. Dacă asta nu te ajută, atunci nimic din ce aş putea să-ţi mai spun nu te va ajuta.

— Ce-aş putea să fac? E vorba, totuşi, doar de un negru. Întâi să-l prindem pe Moose. La dracu, sunt opt ani de când n-a mai văzut fata, dacă nu l-a vizitat la puşcărie.

— Bine, am zis, dar nu uita că o caută şi e un tip care nu se dă bătut. Apropo, l-au agăţat pentru spargerea unei bănci. Asta presupune o recompensă. Cine a încasat-o?

— Nu ştiu, a zis Nulty, dar aş putea să aflu. De ce?

— Cineva l-a turnat. Poate că ştie cine. Atunci ar sacrifica ceva timp şi pentru treaba asta. M-am ridicat. La revedere şi noroc.

— Mă laşi baltă?

M-am îndreptat spre uşă.

— Trebuie să trec pe acasă, să fac o baie, să-mi parfumez gura şi să-mi fac manichiura.

— Eşti bolnav?

— Doar murdar. Foarte, foarte murdar.

— Atunci, de ce te grăbeşti? Mai stai un pic.

S-a lăsat pe spate şi şi-a pus degetele mari în butonierele vestei, ceea ce îl făcea să arate oarecum a poliţist, dar nu-l făcea mai atrăgător.

— Nici o grabă, am zis. Absolut nici o grabă. Doar că nu mai am ce să fac. Dacă doamna Florian spune adevărul – şi nu văd de ce ar minţi – această Velma e moartă. Asta e tot ce vroiam să aflu.

— Da, a zis Nulty cu suspiciunea obişnuită.

— Şi îl aveţi pe Moose Malloy în plasă, aşa că asta-i tot. Eu am să mă duc frumos acasă şi am să încerc să-mi câştig existenţa.

— S-ar putea să-l scăpăm pe Moose. Unii reuşesc să o şteargă. Chiar şi dintre ăştia, uşor de reperat.

Până şi privirea era suspicioasă, în măsura în care se putea vorbi de vreo expresie a ochilor.

— Cât ţi-a dat?, m-a întrebat.

— Ce?

— Cât te-a plătit bătrâna ca să nu te amesteci?

— Să nu mă amestec, în ce?

— În orice ai putea să te amesteci, de acum încolo.

Şi-a scos degetele din butoniere, a împreunat mâinile şi le-a pus pe burtă. A zâmbit.

— O, Doamne!, am zis şi am ieşit din birou, lăsându-l cu gura căscată.

Am ajuns la un metru de uşă, apoi m-am întors şi am privit din nou înăuntru, fără să fac vreun zgomot. Stătea în aceeaşi poziţie, jucându-se cu degetele. Dar nu mai zâmbea. Părea îngrijorat. Era tot cu gura căscată.

Nu s-a mişcat, nici n-a ridicat privirea. Nu ştiu dacă m-a auzit sau nu. Am închis uşa şi am plecat.

Capitolul 7

C

alendarul de anul ăsta prezenta un autoportret al lui Rembrandt, cam murdar datorită slabei reproduceri a culorilor. Avea o paletă mânjită, un deget murdar şi o căciulită scoţiană, care nu era nici ea prea curată. Cealaltă mână ţinea o pensulă ridicată, ca şi când ar fi fost gata să se apuce de treabă dacă cineva l-ar fi plătit în avans. Faţa era îmbătrânită, plină de riduri, plictisită de viaţă şi trăda un consum excesiv de alcool. Dar era o faţă veselă, iar ochii străluceau ca două picături de rouă.

Stăteam la birou şi priveam tabloul când a sunat telefonul. Era patru şi jumătate, şi am auzit o voce rece, sigură şi arogantă. După ce am răspuns, a zis tărăgănat:

— Sunteţi Philip Marlowe, detectiv particular?

— Corect.

— A, asta înseamnă că sunteţi. Mi-aţi fost recomandat ca fiind o persoană care ştie să păstreze un secret. Aş dori să veniţi la mine acasă, în seara asta la ora 7, pentru a discuta ceva. Mă numesc Lindsay Marriott şi locuiesc la 4212 Cabrillo Street, Montemar Vista. Ştiţi pe unde vine asta?

— Ştiu unde se află Montemar Vista, domnule Marriott.

— Da. Ei bine, strada Cabrillo e destul de dificil de găsit. Străzile de pe aici alcătuiesc un model interesant, dar complicat. V-aş sugera să urcaţi pe scările de lângă cafeneaua cu mese pe trotuar. Dacă faceţi aşa, Cabrillo este a treia stradă la care ajungeţi, iar casa mea este singura din zonă. Deci, vă aştept la ora 7?

— Despre ce este vorba, domnule Marriott?

— Aş prefera să nu discutăm asta la telefon.

— N-aţi putea, totuşi, să-mi daţi nişte lămuriri? Montemar Vista e destul de departe.

— Am să vă plătesc cheltuielile, dacă nu veţi accepta. Doriţi un anume fel de slujbă?

— Nu, atât timp cât sunt treburi ilegale.

Vocea a devenit glacială.

— Dacă n-ar fi fost ceva legal, nu v-aş fi sunat.

Un băiat educat. Modul subjonctiv[3] bine utilizat.

I-aş fi tras un şut în fund, dar n-aveam bani, nici să-mi hrănesc pisica. Aşa că i-am răspuns, cu voce mieroasă:

— Vă mulţumesc pentru telefon, domnule Marriott. Voi fi acolo.

A închis şi cu asta basta. Mi s-a părut că domnul Rembrandt afişa un zâmbet vag. Am scos o sticlă dintr-un sertar adânc al biroului şi am luat un gât. Domnul Rembrandt s-a cam bosumflat.

O rază de soare a trecut peste marginea biroului şi a căzut liniştită pe covor. Afară, pe bulevard, semafoarele îşi vedeau de treabă, iar autobuzele vâjâiau; o maşină de scris ţăcănea monoton în biroul de avocaţi, dincolo de peretele despărţitor. Tocmai mi-am pregătit pipa şi am aprins-o, când telefonul a sunat din nou.

Era Nulty, de data asta. Abia putea să vorbească.

— Ei bine, se pare că nu mă prea pricep, a zis după ce m-a recunoscut. Mi-a scăpat ceva: Malloy a vizitat-o pe văduva aia.

Am strâns puternic receptorul în mână, gata să-l sparg. Buza de sus parcă mi s-a răcit.

— Zi mai departe. Credeam că sunteţi pe urmele lui.

— Era altul, nu era Malloy. Am primit un telefon de la o bătrână care locuieşte pe strada West 54 şi care stă toată ziua la fereastră. Doi tipi au fost la doamna Florian. Primul a parcat pe cealaltă parte a străzii şi era foarte precaut. A studiat bine zona înainte de a intra. A stat cam o oră. Un metru optzeci, păr negru, constituţie obişnuită. A ieşit liniştit.

— Mirosind a alcool.

— Aha, tu erai! Ei bine, al doilea a fost Moose. Un tip în haine ţipătoare şi mare, cât o casă. A venit tot cu maşina, dar bătrâna n-a putut citi numărul pentru că era prea departe. Zice că trecuse cam o oră de când ai plecat tu. A intrat repede şi n-a stat decât cinci minute. Înainte de a se urca în maşină a scos un pistol mare şi l-a încărcat. Cred că aşa ceva a văzut bătrâna; de aceea a telefonat. Totuşi, n-a auzit împuşcături înăuntru, în casă.

— Trebuie să fi fost o mare dezamăgire.

— Da, altă poantă. Adu-mi aminte să râd când o să am timp. Şi să i-o spui şi bătrânei. Băieţii din patrulă s-au dus acolo, nu le-a răspuns nimeni şi au intrat, uşa din faţă fiind deschisă. Nimeni mort, nimeni acasă. Doamna Florian a şters-o. S-au oprit la casa alăturată şi i-au spus bătrânei, care fierbea de ciudă că a scăpat evenimentul. Au raportat, apoi şi-au văzut de treburi. Peste o oră, poate o oră şi jumătate, bătrâna a sunat din nou şi a anunţat că doamna Florian s-a întors acasă. Am întrebat-o ce e aşa de important în asta si mi-a închis telefonul în nas.

Nulty s-a oprit pentru a-şi trage răsuflarea şi pentru a asculta comentariile mele. N-am zis nimic. După câteva clipe a

continuat, bombănind.
— Ce părere ai?
— Nimic neobişnuit. Era normal ca Moose să se ducă acolo. O cunoştea, desigur, foarte bine pe doamna Florian. Bineînţeles, nu putea să stea prea mult. Se temea că poliţia a aflat despre văduvă.
— Mă gândesc, a zis Nulty calm, să mă duc până acolo, poate aflu unde a plecat.
— Bună idee, dar trebuie să găseşti pe cineva care să te ridice de pe scaun.
— Ce? A, încă o poantă. Ce mai contează acum? N-o să mă supăr.
— Bine. Acum spune-mi tot planul.
— L-am identificat pe Moose. De data asta, chiar l-am găsit. Era la Girard, mergea spre nord cu un hârb închiriat. A alimentat acolo şi băiatul de la benzinărie l-a recunoscut după descrierea pe care am difuzat-o cu puţin timp în urmă. Zicea că totul se potrivea, mai puţin faptul, că purta un costum negru. Am cerut ajutorul unităţilor din zonă şi din întregul stat. Dacă o ia spre nord, îl prindem la bariera Ventura, iar dacă trece pe Ridge Route, trebuie să oprească la Castaic pentru taxă. Dacă nu opreşte, drumul va fi blocat. Nu vrem victime printre poliţişti, dacă se poate. Ce zici, e bine?
— Pare bine, dacă ăla e Malloy şi dacă acţionează exact aşa cum te aştepţi tu.
Nulty şi-a dres vocea cu grijă.
— Da. Tu o să mă ajuţi cu ceva? – întreb aşa, din curiozitate.
— Nu. De ce aş mai face ceva?
— Te-ai descurcat foarte bine cu doamna Florian. Poate mai ştie ceva.
— Pentru a afla, nu-ţi trebuie decât o sticlă plină.
— Ai lucrat foarte bine. N-ai vrea să fii drăguţ şi să mai petreci puţin timp cu ea?
— Credeam că e treaba poliţiei.
— Sigur. Dar ideea cu fata a fost a ta.
— Dacă doamna Florian nu minte, asta a căzut.
— Cucoanele mint tot timpul – din obişnuinţă, a zis Nulty furios. Nu eşti prea ocupat, nu?
— Am o slujbă. A picat de curând. O treabă pentru care sunt plătit. Îmi pare rău.
— O laşi baltă, ha?
— Eu n-aş lua-o chiar aşa. Trebuie să lucrez ca să am din ce trăi.
— Bine, amice. Dacă aşa gândeşti, asta e.

— Nu e vorba de cum gândesc, am ţipat. Pur şi simplu, n-am timp de pierdut pentru tine sau pentru vreun alt poliţai.

— Bine, îmi cer scuze, a zis Nulty şi a închis.

Am rămas cu receptorul în mână şi am strigat în el:

— 1750 de poliţişti în oraşul ăsta şi vor ca eu să fac treaba lor?

Am trântit receptorul în suport şi am mai tras o duşcă.

După puţină vreme am coborât în holul clădirii pentru a cumpăra un ziar de seară. Moartea lui Montgomery n-a făcut obiectul vreunui rând. De data asta, Nulty a avut dreptate.

Am părăsit biroul la o oră potrivită pentru un prânz întârziat.

Capitolul 8

Când am ajuns în Montemar Vista începuse să se întunece, dar apa strălucea încă, iar valurile cu creste lungi se spărgeau departe de ţărm. Un grup de pelicani zbura în formaţie chiar pe buza înspumată a unui val. Un yacht singuratic se îndrepta către portul de la Bay City. Dincolo de el, imensa pustietate a Pacificului era un amestec între gri şi purpuriu.

Montemar Vista constă din câteva zeci de case de forme şi dimensiuni diferite, agăţate cu dinţii şi sprâncenele de o coastă muntoasă şi dând impresia că s-ar prăbuşi la cea mai mică atingere, printre cutiile de conserve de pe ţărm.

Deasupra plajei, autostrada trecea pe sub o arcadă din beton, de fapt, un pod pietonal. De la baza podului porneau nişte scări din beton cu o balustradă galvanizată pe una din părţi; urcau pieptiş. Dincolo de arcadă se vedea cafeneaua despre care îmi vorbise clientul meu, luminată şi animată înăuntru; terasa de pe trotuar nu avea copertină, iar la mesele acoperite cu ceramică şi având picioare de metal se afla o singură persoană, o negresă în papuci, care fuma şi privea marea având o sticlă de bere în faţă.

Un foxterrier folosea unul din scaunele de metal pe post de stâlp. Femeia şi-a dojenit câinele, neconvingător, în timp ce treceam cu maşina prin faţa cafenelei. Am plătit pentru a folosi locul de parcare.

M-am întors la pod şi am luat-o în sus pe scări. Era o plimbare frumoasă, dacă îţi place să gâfâi. Am numărat 280 de trepte până la Cabrillo Street. Erau acoperite cu nisip adus de vânt, iar balustrada era rece şi umedă, ca o broască râioasă.

Până când am ajuns, lumina de pe suprafaţa apei dispăruse cu totul, iar un pescăruş cu o aripă ruptă se lupta cu briza. M-am aşezat pe ultima treaptă, mi-am scos nisipul din pantofi şi am aşteptat ca pulsul să scadă până la o sută şi ceva. Când am reînceput să respir aproape normal, mi-am dezlipit cămaşa de spate şi am pornit către o casă luminată, singura aflată la o distanţă rezonabilă faţă de trepte.

Era o casă mică şi drăguţă, cu scări în spirală, acoperite cu sare, care duceau la uşa principală, cu un felinar la intrare. Garajul se afla dedesubt, pe o latură. Uşa acestuia era ridicată şi rulată, astfel că lumina felinarului cădea oblic pe o maşină

neagră, mare cât un tanc, cu vopsea metalizată, cu o statuetă pe capacul radiatorului şi nişte iniţiale gravate, probabil, emblema. Maşina avea volan pe dreapta şi părea să fi costat mai mult decât casa.

Am urcat şi am căutat o sonerie, dar n-am găsit decât un ciocănel care lovea într-un cap de tigru. În ceaţa serii, zgomotul se auzea înfundat. N-am auzit paşi în casă. Cămaşa era udă şi o simţeam pe spate, ca pe o pungă cu gheaţă. Uşa s-a deschis silenţios şi în faţa mea a apărut un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-un costum din flanel alb, având în jurul gâtului o eşarfă din satin violet.

Purta o albăstrea la reverul hainei, iar ochii lui albaştri păreau, prin comparaţie, palizi. Eşarfa violetă era suficient de largă pentru a-mi permite să constat că nu purta cravată şi că avea un gât subţire, bronzat şi destul de gingaş, cam ca al unei femei solide. Avea trăsături un pic exagerate, dar era un tip bine, cu 1—2 centimetri mai înalt decât mine. Asta însemna 1.81. Părul lui blond era aranjat de natură, în trei zone care-mi aminteau de trepte, aşa că nu mi-a plăcut. Nu mi-ar fi plăcut, oricum. Una peste alta, arăta exact ca un individ care ar purta un costum din flanel alb, o eşarfă violet în jurul gâtului şi o albăstrea la rever.

Şi-a dres vocea şi s-a uitat, peste umărul meu, la marea întunecată. S-a auzit o voce rece şi arogantă:

— Da?

— E ora şapte, am zis. Şapte fix.

— A, da. Ia să vedem, vă numiţi...

S-a oprit şi s-a încruntat, în timp ce făcea un efort de memorie. Mi s-a părut dubios, la fel de dubios ca şi actele unei maşini rablagite. L-am lăsat să se gândească puţin, apoi l-am ajutat.

— Philip Marlowe. La fel ca la prânz.

M-a privit încruntat, apoi s-a retras un pas şi a zis rece:

— A, da. Asta e. Intră, Marlowe. Valetul meu e liber în seara asta.

A împins uşa cu vârful degetului, ca şi când a face singur aşa ceva, e un lucru foarte neobişnuit.

Am trecut pe lângă el şi mirosul lui de parfum. A închis uşa. Intrarea era un balcon scund, cu balustradă, care înconjura din trei părţi camera de zi. Pe al patrulea perete al acesteia se aflau două uşi şi un şemineu. În şemineu ardea focul. Balconul era plin cu rafturi pentru cărţi şi piedestale pe care se aflau, protejate cu sticlă, nişte bucăţi de metal care vroiau să fie sculpturi.

Am coborât trei trepte pentru a ajunge în zona principală a camerei. Covorul îmi mângâia gleznele.

Am văzut un pian mare, de concert, închis. Într-un colţ al pianului, pe o bucată de catifea de culoarea piersicii, se afla o vază înaltă de argint, cu un trandafir galben în ea. Mobila era fină şi frumoasă, iar pe podea erau foarte multe perne, unele având ciucuri aurii. Numai un răuvoitor putea să spună că nu e o cameră frumoasă. Într-un colţ întunecat se afla, ca în filme, o canapea acoperită cu damasc. Era genul de cameră în care proprietarii stau în papuci, sorb bitter cu zahăr, vorbesc cu voci foarte afectate, uneori chiar în şoaptă. Era genul de cameră în care puteai să faci orice, numai să lucrezi, nu.

Domnul Lindsay Marriott s-a rezemat de pian, s-a aplecat pentru a mirosi trandafirul, apoi a deschis o tabacheră franţuzească emailată, din care a scos o ţigară maro, lungă, cu o dungă aurie. M-am aşezat pe un fotoliu roz, sperând să nu las urme pe el. Am aprins un Camel, am scos fumul pe nări şi am privit un obiect din metal strălucitor, aflat pe un raft. Era un arc de cerc, cu o adâncitură şi două protuberante. Priveam insistent. Marriott şi-a dat seama.

— O piesă interesantă, a zis neglijent. Am cumpărat-o chiar ieri. E *„Spirit of Dawn"*, a lui Asta Dial.

— Credeam că e *„Two Warts on a Fanny"* a lui Klopstein.

Domnul Lindsay Marriott arăta de parcă ar fi înghiţit o albină. A scuipat-o cu dificultate.

— Ai un umor cam ciudat şi de prost gust.

— Nu mă pot abţine.

— Da, a zis foarte rece. Da, desigur. Nu mă îndoiesc... Ei bine, problema pentru care am dorit să te văd este, de fapt, destul de puţin importantă şi foarte simplă. Nici nu ştiu dacă merita efortul de a veni până aici. Mă întâlnesc diseară cu nişte tipi cărora trebuie să le dau ceva bani. M-am gândit că n-ar fi rău să am pe cineva cu mine. Porţi armă?

— Uneori.

Am privit ridurile bărbiei lui late şi groase. Ar fi fost o sculptură reuşită.

— Aş vrea să nu porţi arma. E pur şi simplu, o tranzacţie, o afacere.

— Nu prea mi se întâmplă să împuşc pe cineva, am zis. E vorba de şantaj?

S-a încruntat.

— În nici un caz. Nu am obiceiul de a da motive de şantaj.

— Se întâmplă unor oameni foarte buni. Ba, chiar, celor mai buni.

Şi-a scuturat ţigara. Ochii lui albaştri aveau o privire mohorâtă, dar buzele zâmbeau. Tipul de zâmbet pe care îl asociez cu o frânghie de mătase.

A mai suflat puţin fum, apoi şi-a lăsat capul pe spate. Ieşeau acum în evidenţă muşchii fini, dar puternici ai gâtului. Şi-a coborât încet privirea. Mă studia.

— Mă întâlnesc cu aceşti oameni într-un loc destul de retras, probabil. Încă nu ştiu unde. Aştept un telefon pentru detalii. Trebuie să fiu imediat gata de plecare. Nu va fi prea departe de aici. Aşa ne-am înţeles.

— Când aţi aranjat asta?

— Cu trei sau patru zile în urmă.

— Aţi amânat cam mult problema gărzii de corp.

S-a gândit puţin la asta, apoi şi-a scuturat ţigara.

— Cam aşa e. M-am hotărât greu. Ar fi mai bine să mă duc singur, deşi nimeni nu îmi impune asta. Pe de altă parte, nu prea sunt un erou.

— Ei vă cunosc, desigur.

— Nu sunt convins. Voi avea la mine mulţi bani şi nu ai mei. Fac asta pentru o prietenă. Nu mi-ar place să-i pierd, desigur.

Am stins ţigara, m-am afundat în fotoliul roz şi am început să mă joc cu degetele.

— Câţi bani şi pentru ce?

— Îmi pare rău, dar nu pot să intru în asemenea amănunte.

Avea un zâmbet mult mai simpatic acum, dar tot nu-mi plăcea.

— Vreţi să vă însoţesc pentru a vă ţine pălăria?

Mâna i-a tremurat şi pe mâneca albă a căzut scrum. L-a scuturat şi a privit locul rămas murdar.

— Nu-mi place cum te porţi, a zis cu voce tăioasă.

— Da, am mai avut plângeri, dar nu m-am învăţat minte. Doriţi un bodyguard care n-are voie să poarte armă. Doriţi pe cineva care să vă ajute, dar care să nu ştie ce are de făcut. Doriţi să-mi risc gâtul fără să ştiu de ce sau pentru ce sau măcar cât de mare este riscul. Ce oferiţi pentru toate astea?

— N-am avut timp să mă gândesc la asta.

Obrajii îi deveniseră roşu-intens.

— Şi credeţi că aţi putea să vă gândiţi la asta?

S-a aplecat graţios şi a zâmbit.

— Un pumn în nas ar fi suficient?

Am rânjit, m-am ridicat şi mi-am pus pălăria. Am pornit către uşă, mergând agale.

În spatele meu s-a auzit un strigăt:

— Îţi ofer o sută de dolari pentru numai câteva ore din timpul tău. Dacă nu e suficient, spune. Nu e nici un risc. Unei prietene i-au fost furate nişte bijuterii, de către nişte hoţi înarmaţi. Eu le răscumpăr. Stai jos şi nu mai fi aşa ţâfnos.

M-am îndreptat către fotoliul roz şi m-am aşezat din nou.

— Bine, am zis, povesteşte-mi.

Ne-am privit unul pe celălalt vreo zece secunde.

— Ai auzit de jadul Fei Tsui? m-a întrebat încet, apoi şi-a aprins o altă ţigară maro.

— Nu.

— Este singurul jad cu adevărat preţios. Celelalte tipuri au valoare mai ales datorită manoperei. Fei Tsui e valoros prin el însuşi. Toate depozitele cunoscute au fost epuizate cu sute de ani în urmă. O prietenă a mea avea un colier format din 60 de mărgele de 6 carate fiecare, toate sculptate. Valora între 80 şi 90 de mii de dolari. Guvernul chinez are şi el unul, puţin mai mare, evaluat la 125 de mii. Colierul prietenei mele a fost furat acum câteva nopţi. Eram de faţă dar nu am putut face nimic. Am fost împreună la o petrecere, apoi la Trocadero şi eram în drum spre locuinţa ei. Eu conduceam. O maşină ne-a zgâriat cu bara din faţă stânga, apoi a oprit pentru a-şi cere scuze, am crezut noi. În loc de scuze am avut parte de un jaf rapid şi bine lucrat. Erau trei sau patru oameni, deşi eu n-am văzut decât doi, dar sunt sigur că mai era unul la volan şi cred că am văzut şi o sclipire metalică în oglinda retrovizoare. Prietena mea purta colierul. L-au luat, împreună cu două inele şi o brăţară. Cel care părea a fi şeful a studiat obiectele la lumina unei lanterne, fără să se grăbească. Apoi, ne-a dat înapoi unul dintre inele, spunând că aşa ne vom da seama cu ce fel de oameni avem de-a face; ne-a mai spus să aşteptăm un telefon înainte de a anunţa poliţia sau compania de asigurări. Am urmat instrucţiunile. Se întâmplă foarte multe chestii din astea. Ori taci şi plăteşti răscumpărarea, ori nu-ţi mai găseşti niciodată bijuteriile. Dacă sunt zdravăn asigurate, nu regreţi prea tare. Când e vorba însă de piese rare, e mai bine să plăteşti.

Am dat din cap, aprobator.

— Colierul ăsta de jad nu e un lucru peste care să dai în fiecare zi.

Şi-a plimbat un deget pe suprafaţa lucioasă a pianului, cu o expresie visătoare, ca şi când i-ar face plăcere să atingă lucruri fine.

— Chiar aşa. E de neînlocuit. Ar fi trebuit să nu-l poarte deloc, dar niciodată nu se gândeşte la consecinţe. Celelalte lucruri erau bune, nimic deosebit, însă...

— Aha. Cât plătiţi?

— Opt mii de dolari. Foarte puţin. Dar dacă e sigur că prietena mea nu poate găsi altul asemănător, la fel de sigur e şi faptul că indivizii nu pot scăpa de el. E o piesă cunoscută tuturor bijutierilor din ţară.

— Prietena dumneavoastră are un nume?

— Aş prefera să nu vi-l spun acum.

— Ce-aţi aranjat zilele astea?

M-a privit cu ochii aceia palizi. Mi se părea puţin speriat, dar îl cunoşteam de prea puţin timp, pentru a fi sigur de asta. Poate era puţin ameţit. Mâna care ţinea ţigara maro nu-şi găsea locul.

— Negociem la telefon, prin mine. Totul este aranjat, mai puţin ora şi locul întâlnirii. Se va întâmpla în seara asta. Aştept un telefon pentru amănunte. Nu va fi prea departe de aici, aşa au spus, şi trebuie să fiu imediat gata de plecare. Aşa ca să nu pot spune nimic. Poliţiei, vreau să zic.

— Îhî. Banii sunt marcaţi? Presupun că sunt bani.

— Bani gheaţă, desigur. Hârtii de câte douăzeci de dolari. Nu, de ce să fie marcaţi?

— Pot fi marcaţi în aşa fel, încât sunt detectaţi de lumina neagră. Nici un motiv – în afară de acela că poliţiştilor le-ar place să pună mâna pe băieţii ăştia şi sunt încântaţi de orice cooperare. O parte din banii ăştia, ar putea fi găsiţi asupra vreunui tip care are deja cazier...

S-a încruntat şi părea gânditor.

— Nu ştiu ce este lumina neagră.

— Razele ultra-violete fac anumite cerneluri să strălucească în întuneric. Aş fi putut să fac treaba asta.

— N-avem timp acum, a zis scurt.

— E unul din lucrurile care mă îngrijorează.

— De ce?

— De ce m-aţi căutat abia azi după masă? De ce tocmai pe mine? Cine v-a spus despre mine?

A râs. Era un râs de puşti, dar nu chiar de copil mic.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că am luat numărul din cartea de telefon, la întâmplare. Vezi, n-am avut intenţia de a lua pe cineva cu mine. Dar după amiază m-am gândit că n-ar strica.

I-am privit muşchii gâtului în timp ce aprindeam încă una din ţigările mele strivite.

— Care-i planul?

Şi-a întins mâinile.

— Merg unde mi se spune, predau banii şi primesc colierul de jad.

— Aha!

— Îţi place foarte mult expresia asta.

— Ce expresie?

— Aha.

— Şi eu unde am să fiu? În maşină, în spate?

— Cam aşa. E o maşină mare, e mult loc în spate.

— Uite ce e, am zis încet. Vrei să mergem împreună, în maşină, într-un loc pe care-l vei afla la telefon în seara asta.

Vei avea opt mii de dolari, bani gheaţă şi cu ăştia ar trebui să răscumperi un colier de jad, care face de zece-douăsprezece ori mai mult. Ceea ce vei primi – dacă vei primi ceva – va fi un pachet pe care nu vei avea voie să-l deschizi. S-ar putea, de asemenea, ca tipii să ia banii pur şi simplu, să-i numere undeva, în altă parte, şi să-ţi trimită colierul prin poştă, dacă sunt mărinimoşi. Nimic nu-i poate împiedica să te tragă pe sfoară. Oricum, nimic din ceea ce aş putea eu să fac. Ăştia sunt hoţi. Sunt duri. Ar putea chiar să-ţi tragă una în cap, nu prea tare, doar cât să te ţină pe loc până se cară.

— Îmi e puţin frică de asta, a zis încet şi a clipit nervos. Cred că tocmai de-asta vreau pe cineva cu mine.

— Ţi-au luminat faţa la prima întâlnire?

A scuturat din cap, nu.

— De fapt, nu contează. Aveau o grămadă de ocazii să te vadă, de atunci încoace. Probabil, că ştiau totul despre tine mai demult. Treburile astea sunt bine pregătite. La fel de bine pregătite, ca un dinte înainte de a i se pune o plombă de aur. Ieşi des cu tipa asta?

— Nu foarte rar, a zis înăbuşit.

— Măritată?

— Uite ce e, hai să n-o mai amestecăm deloc pe doamna asta, a mârâit.

— Bine, am zis. Dar cu cât ştiu mai multe, cu atât fac mai puţine gafe. Aş vrea să nu mă bag în treaba asta, Marriott. Chiar aş vrea. Dacă băieţii vor să joace cinstit, n-ai nevoie de mine. Dacă nu, oricum n-am ce să fac.

— Nu vreau decât să mă însoţeşti, a zis repede.

Am ridicat din umeri.

— Bine, dar eu conduc şi ţin banii, iar tu te ascunzi în maşina. Avem cam aceeaşi înălţime. Daca e vreo problemă, le spun adevărul. N-avem nimic de pierdut.

— Nu.

A strâns din buze.

— Primesc o sută de dolari pentru nimic. Dacă o încurcă cineva, eu trebuie să fiu acela.

S-a încruntat, a dat din cap de câteva ori, dar după destul de mult timp, faţa i s-a luminat şi a zâmbit.

— Bine, a zis încet. Bănuiesc că nu are prea mare importanţă. Vom fi împreună. Vrei nişte brandy?

— Aha. Şi ai putea să-mi aduci şi suta de dolari, îmi place să simt că am bani.

Mergea ca un balerin, partea de sus a corpului rămânând nemişcată.

În timp ce ieşea, a sunat telefonul, care se afla într-un mic intrând ce făcea parte din sufragerie, un spaţiu furat din

balcon. Nu era telefonul pe care îl aştepta. Vorbea prea afectat.

După puţin timp a venit cu o sticlă de Martell cinci stele şi cu cinci hârtii noi de câte 20 de dolari. A fost o seară frumoasă – până acum.

Capitolul 9

E

ra o casă foarte liniştită. În depărtare se auzea un zgomot abia perceptibil. Putea fi un val, sau maşinile mişunând pe autostradă, sau vântul prin brazi. Departe, jos, se agita marea. Am ascultat-o, gândindu-mă la tot felul de lucruri.

Telefonul a sunat de patru ori în următoarea oră şi jumătate. Cel pe care îl aşteptam a venit la zece şi opt minute. Marriott a vorbit cu voce foarte joasă, apoi a pus aparatul la loc fără nici un zgomot şi s-a ridicat cu mişcări silenţioase. Pe faţă i se citea îngrijorarea. Avea acum haine închise la culoare. A intrat în cameră ca şi când ar fi preocupat să nu trezească pe cineva şi şi-a turnat ceva alcoolic într-un pahar de brandy. A privit paharul în lumină, cu un zâmbet straniu, trist. Apoi l-a ridicat brusc, şi-a dat capul pe spate şi a turnat băutura pe gât.

— Ei bine, totul e aranjat, Marlowe. Eşti gata?

— Sunt gata încă de când am venit. Unde mergem?

— Un loc numit Purrissima Canyon.

— N-am auzit de el.

— Iau o hartă.

A luat una, a deschis-o repede şi s-a aplecat asupra ei, în timp ce razele de lumină se jucau prin părul lui strălucitor. A indicat ceva cu degetul. Era unul dintre canioanele ce se aflau de-a lungul bulevardului care leagă oraşul de autostrada de pe coasta, la nord de Bay City. Aveam idee pe unde se găsea, dar atât. Părea să fie la capătul unei străzi numite Camino de la Costa.

— Nu facem mai mult de douăsprezece minute până acolo, a zis Marriott repede. Ar trebui să ne mişcăm. Nu avem decât douăzeci de minute.

Mi-a dat un pardesiu deschis la culoare, care făcea din mine o ţintă perfectă. Îmi venea destul de bine. Mi-am pus propria pălărie. Aveam o armă sub braţ, dar nu i-am spus.

În timp ce ne îmbrăcam, a continuat să vorbească cu voce înceată şi nervoasă, plimbându-şi mâinile, tot timpul pe plicul din hârtie de manila, burduşit cu cei opt mii de dolari.

— Purrissima Canyon are un fel de platformă orizontală, aşa au zis. E despărţită de stradă printr-o barieră, dar te poţi strecura. Un drum neasfaltat coboară şerpuind până la

platforma aceea, unde noi trebuie să-i aşteptăm cu luminile stinse. Nu sunt case în jur.

— Noi?

— Adică eu – teoretic.

— Aha.

Mi-a înmânat plicul şi l-am deschis. Erau chiar bani, o mulţime de fişicuri de bancnote. Nu i-am numărat. Am închis plicul şi l-am ascuns sub pardesiu, în dreptul coastelor.

Ne-am îndreptat către uşă şi Marriott a stins toate luminile. A deschis precaut uşa din faţă şi a privit afară cu atenţie. Am ieşit şi am coborât pe scara plină de depuneri de sare, în spirală, până la nivelul străzii şi al garajului.

Era puţină ceaţă, care e întotdeauna, noaptea, în această zonă. A trebuit să pornesc ştergătoarele de parbriz.

Maşină mare, străină, mergea singură, dar ţineam şi eu mâna pe volan aşa, din obişnuinţă.

Timp de două minute am desenat opturi pe coasta muntelui, apoi am ajuns lângă cafenea. Acum e clar de ce mi-a sugerat Marriott să folosesc scările. Aş fi putut să conduc ore întregi pe străzile astea întortocheate fără să mă deplasez mai mult decât un peşte prins în undiţă.

Farurile coloanelor de maşini de pe autostradă formau un fel de bare luminoase, pe ambele sensuri. Camioane mari, cu remorcă, se îndreptau către nord, scârţâind, împopoţonate cu beculeţe verzi şi galbene. După trei minute ne-am îndepărtat puţin de mare şi am început să şerpuim la poalele colinelor. S-a făcut linişte. Era pustiu şi mirosea a varec şi a salvie sălbatică. Se mai vedea câte o fereastră galbenă, luminată, ici şi colo, ca o ultimă portocală rămasă neculeasă. Treceau maşini ce stropeau asfaltul cu lumini albe şi reci, apoi dispăreau din nou în întuneric. Nori de ceaţă ascundeau stelele de pe cer.

Marriott s-a aplecat şi a zis:

— Luminile acelea de pe dreapta sunt de la Belvedere Beach Club. Următorul canion este Las Pulgas, iar după el vine Purrissima. O luăm la dreapta, când ajungi în vârful celei de-a doua pante.

Avea o voce liniştită, dar încordată.

Am mormăit ceva şi am continuat drumul.

— Ţine-ţi capul la cutie, am zis peste umăr. Putem fi urmăriţi. Maşina asta sare-n ochi. S-ar putea ca băieţii să nu fie încântaţi văzând că suntem doi.

Am coborât într-o depresiune pe la capătul unui canion, după puţin timp, iar jos şi iar sus. Marriott mi-a strigat în ureche:

— Prima la dreapta. Vezi casa aceea cu foişor pătrat? Treci pe lângă ea.

— Te pomeneşti că i-ai ajutat să aleagă locul ăsta!

— Deloc, a zis şi a râs forţat. Dar cunosc destul de bine canioanele astea.

Am luat-o la dreapta pe lângă o casă cu foişor de formă pătrată, acoperit cu ţiglă rotundă. Farurile au luminat pentru o clipă o plăcuţă care indica numele străzii şi pe care am citit: *Camino de la Costa*. Am coborât apoi pe o stradă lată, brăzdată de instalaţii electrice neterminate, cu trotuare năpădite de buruieni. Visul unui agent imobiliar a eşuat. Se auzea cântecul greierilor şi orăcăitul broaştelor de pe trotuar. Da, maşina lui Marriott era foarte silenţioasă.

Am văzut întâi cam o casă pe fiecare stradă, apoi o casă la două străzi, apoi casele au dispărut cu totul. Chiar dacă una sau două ferestre mai erau încă luminate, oamenii de aici păreau să se culce o dată cu găinile. Strada pavată s-a transformat brusc într-un drum de pământ, tare ca betonul atunci când nu ploua. Drumul a început să se îngusteze şi a luat-o la vale printre tufişuri. Luminile de la Belvedere Beach Club atârnau în aer pe partea dreaptă iar undeva în depărtare strălucea apa. Mirosul înţepător al salviei umplea aerul nopţii. Am zărit o barieră vopsită în alb care bloca drumul de pământ şi am auzit vocea lui Marriott lângă umărul meu:

— Nu cred că poţi să treci de asta. Nu ai suficient loc.

Am oprit motorul acela silenţios, am stins farurile şi am aşteptat puţin, cu urechile ciulite. Nimic. Am închis toate luminile şi am ieşit din maşină. Greierii nu mai cântau. Câteva clipe, liniştea a fost atât de adâncă, încât am auzit sunetul cauciucurilor maşinilor de pe autostradă, la ţărm, la o milă depărtare. Apoi, unul câte unul, greierii au început din nou să cânte, până când sunetele lor au umplut noaptea.

— Stai liniştit. Cobor puţin să mă uit, am şoptit către partea din spate a maşinii.

Am pipăit mânerul armei de sub haină şi am pornit. Între tufişuri şi barieră era ceva mai mult spaţiu decât ni se păruse din maşină. Cineva tăiase tufişurile şi pe pământ erau urme de maşină. Probabil, puştii care îşi fac de cap acolo, jos, în nopţile calde. Am trecut de barieră. Drumul cobora şi am văzut o curbă. În faţă era întuneric. Undeva, departe, se auzea vag marea. Mai erau farurile maşinilor de pe autostradă. Am mers mai departe. Drumul s-a terminat într-o poiană întunecoasă, înconjurată de tufişuri. Nu era nimeni acolo. Singura intrare părea să fie cea folosită de mine. Am stat liniştit, ascultând.

Minutele au trecut încet, unul după altul, dar eu am continuat să aştept un sunet mai deosebit. Nimic. Mi se părea

că sunt singur în toată depresiunea aia.

Am privit spre clubul luminat. De la una din ferestrele de sus, un om cu un binoclu bun putea probabil, să supravegheze destul de bine locul ăsta. Putea să vadă o maşină venind sau plecând, putea să vadă cine a ieşit din ea, dacă e o persoană sau un grup. Dacă stai într-o cameră întunecată şi ai un binoclu bun poţi vedea mult mai multe lucruri decât îţi închipui că e posibil.

M-am pregătit să mă întorc. De la baza unui tufiş, un greiere a scârţâit suficient de tare pentru a mă face să tresar. Am luat-o iarăşi pe drumul şerpuitor şi am trecut de bariera albă. Tot nimic. Maşina neagră strălucea abia perceptibil, nu era foarte întunecată, dar nici luminoasă. M-am dus lângă ea şi am pus un picior pe bara de lângă locul şoferului.

— Mi se pare că a fost numai o încercare, am şoptit. Doar ca să vadă dacă respecţi ordinele.

Ceva s-a mişcat vag în spate, dar n-am primit nici un răspuns. Am privit în jur, încercând să văd şi altceva decât tufişuri.

Nu ştiu cine a fost, dar mi-a aplicat o lovitură zdravănă după ceafă. Mai târziu, m-am gândit că am auzit, parcă, şuieratul unei bâte. Faci tot felul de presupuneri, după.

„Patru minute”, a spus vocea. „Cinci, poate şase. Trebuie să se fi mişcat repede şi în linişte. El nici măcar n-a icnit”.

Am deschis ochii şi am văzut, ca prin ceaţă, o stea. Eram culcat pe spate şi mă simţeam rău.

„S-ar putea să fi fost ceva mai mult, a continuat vocea. Poate opt minute cu totul. Probabil, că erau ascunşi în tufişuri, exact unde s-a oprit maşina. Tipul era uşor de speriat, i-au luminat puţin faţa, a intrat în panică şi a coborât din maşină. Bietul de el!”

Era linişte. M-am ridicat într-un genunchi. Simţeam dureri de la ceafă până la glezne.

„Apoi unul dintre ei a intrat în maşină şi a aşteptat să te întorci. Ceilalţi s-au ascuns din nou. Şi-au imaginat că o să-i fie teamă să vină singur. Sau au simţit ceva în vocea lui la telefon şi au devenit suspicioşi”.

M-am aşezat în patru labe, ameţit, ascultând.

„Da, cam aşa s-a întâmplat”, a mai zis vocea.

Era chiar vocea mea. Vorbeam cu mine însumi.

Încercam, inconştient, să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Taci, isteaţo, am zis şi am încetat să-mi mai vorbesc.

În depărtare se auzea zgomotul motoarelor, ceva mai aproape, cântau greierii şi orăcăiau trei broaşte. Nu cred că o să-mi mai placă sunetele astea.

Mi-am ridicat o mână de pe pământ şi am încercat să îndepărtez sucul dizgraţios de salvie de pe ea, apoi m-am şters pe haină. Bună treabă am făcut pentru o sută de dolari! Mâna a început să umble singură pe sub haină. Plicul nu mai era, bineînţeles. A ajuns apoi la sacou. Portofelul era la locul lui. M-am întrebat dacă o mai fi suta de dolari. Probabil, că nu. Ceva atârna greu sub braţul meu drept. Pistolul, în centură.

Frumos din partea lor să-mi lase arma. O faptă bună – ca şi când ai închide ochii cuiva după ce îl omori.

Mi-am simţit ceafa. Pălăria era la post. Am scos-o cu greutate şi capul era sub ea. Bunul şi bătrânul cap, îl am de atâta vreme! Acum era puţin cam moale, cam scofâlcit şi cam încet. Pălăria mi-a folosit. Puteam încă să folosesc capul. Cel puţin încă un an, de acum încolo.

Am pus mâna dreaptă înapoi pe pământ, am ridicat-o pe stânga şi am tot mişcat-o, până când am reuşit să văd ceasul. Limbile fosforescente arătau 10:56, dacă am văzut bine.

Telefonul a venit la 10:08. Marriott a vorbit vreo două minute. După încă patru am ieşit din casă. Timpul trece foarte încet, atunci când faci într-adevăr, ceva. Vreau să spun, că faci foarte multe mişcări în foarte puţine minute. Chiar asta vreau să spun? Cui dracu îi pasă ce vreau să spun? De acord, alţii sunt mai grozavi ca mine şi vorbesc mai puţin. Ce vreau să spun e că am ajuns la 10:15, să zicem. Locul de întâlnire e la douăsprezece minute distanţă, 10:27. Am ieşit, am coborât puţin, am petrecut cel puţin opt minute uitându-mă pe acolo, apoi m-am întors ca să-mi supun capul acestui tratament; 10:35. Mai punem un minut până am fost lovit şi am dat cu nasul de pământ. Ştiu că am izbit pământul cu faţa, pentru că am bărbia zgâriată. Doare. Nu, nu pot să o văd. Dar nici nu trebuie. E bărbia mea şi pot să-mi dau seama dacă e lovită sau nu. Poate vrei să mai scot ceva. Bine, taci din gură şi lasă-mă să mă gândesc. Dar cu ce să gândesc?...

Ceasul arăta 10:56 p.m. Asta înseamnă că am fost inconştient douăzeci de minute.

Un somn de douăzeci de minute. Exact cât trebuie. În timpul ăsta, am ratat o misiune şi am pierdut opt mii de dolari. De ce nu? În douăzeci de minute poţi scufunda un vapor, poţi doborî trei sau patru avioane şi poţi asista la o dublă execuţie. Poţi să mori, să te însori, să iei foc, să găseşti o slujbă, să-ţi scoţi un dinte sau să scapi de amigdale. În douăzeci de minute, poţi să te trezeşti dimineaţa. Poţi să bei un pahar cu apă la un club – oare?

Un somn de douăzeci de minute. E cam mult. Mai ales într-o noapte răcoroasă, în aer liber. Am început să tremur.

Stăteam tot în genunchi. Mirosul de salvie a început să mă enerveze, ca şi uleiul ăsta dizgraţios din care albinele sălbatice fac miere. Mierea e dulce, mult prea dulce. Stomacul a început să mă chinuie. Am strâns din dinţi cu putere, încercând să-i păstrez în gură. Fruntea era plină de sudoare rece. M-am ridicat într-un picior, apoi în amândouă şi m-am îndreptat, clătinându-mă. Mă simţeam ca un picior amputat.

M-am întors încet. Maşina dispăruse. Drumul era pustiu până la dealul întunecat unde se termina strada pavată, Camino de la Costa. În stânga, bariera vopsită în alb sfida întunericul. În spatele tufişurilor se vedea, undeva pe cer, o zonă ceva mai luminată; erau, probabil, luminile din Bay City. Ceva mai la dreapta, destul de aproape, luminile de la Belvedere Club.

M-am dus în locul unde fusese maşina, am scos din buzunar un pix-lanterna şi am îndreptat lumina slabă către pământ. Solul era roşu, argilos, foarte tare pe vreme uscată, dar acum nu era exagerat de uscată. Era puţină ceaţă, suficientă însă, pentru a înmuia suprafaţa pământului atât cât să vezi unde a staţionat o maşină. Puteam să văd foarte clar marca acelor cauciucuri grele, cu zece rânduri de zimţi: Vogue. Am luminat-o, m-am aplecat şi am ameţit. Am luat-o după urme. Băieţii au mers drept înainte câţiva metri, apoi au luat-o spre stânga. Nu au întors. Au trecut prin stânga barierei. Acolo i-am pierdut.

M-am dus lângă barieră şi am îndreptat lanterna către tufiş. Crengi proaspăt rupte. Au trecut printre barieră şi gardul viu şi au luat-o la vale. Solul era şi mai umed aici. Iarăşi marca acelor cauciucuri grele. Am continuat să merg în jos, am parcurs toată curba şi am ajuns la intrarea în poiana închisă între tufişuri.

Era acolo, cu vopseaua metalizată strălucind în noapte; semnalizatoarele au trimis înapoi raza lanternei. Era acolo, liniştită, fără lumini, cu toate uşile închise. M-am apropiat încet, strângând din dinţi la fiecare pas. Am deschis una din uşile din spate şi am luminat puţin înăuntru. Gol. Nici în faţă nu era nimeni. Motorul era oprit. Cheia era în contact, legată cu un lănţişor. Nici o husă deranjată, nici un geam spart, nici un pic de sânge, nici un corp. Totul curat şi ordonat. Am închis uşile şi am înconjurat maşina, sperând să găsesc vreo urmă. N-am reuşit.

Un sunet m-a făcut să tresar. Mârâitul unui motor, dincolo de tufişuri. N-am sărit decât o jumătate de metru. Am lăsat lanterna şi arma mi-a sărit singură în mână. Farurile au luminat cerul, apoi au coborât iarăşi. Părea să fie o maşină mică. Avea un sunet înfundat, care se potrivea cu umezeala din aer.

Farurile au bătut şi mai mult în jos şi au devenit mai puternice. O maşină venea pe drumul de pământ. A parcurs

două treimi din el, apoi s-a oprit. Un proiector s-a aprins şi s-a îndreptat într-o parte. După câtva timp s-a stins. Maşina a început să coboare panta. Am scos arma din buzunar şi m-am ascuns după maşina lui Marriott.

O maşină mică, cu două uşi, n-am putut să-i disting forma sau culoarea, a intrat în poiană şi s-a poziţionat, aşa încât farurile luminau tot. M-am ghemuit instantaneu. Razele au trecut pe deasupra mea ca nişte săbii. Vehiculul s-a oprit. Motorul a tăcut. Farurile s-au stins. Linişte. S-a deschis o portieră şi un picior uşor a atins pământul. Şi mai multă linişte. Chiar şi greierii au tăcut. Apoi o lumină a tăiat întunericul pe jos, paralel cu solul, la numai câţiva centimetri deasupra lui. N-am avut cum să-mi mişc picioarele atât de repede. Raza a rămas înţepenită pe gleznele mele. Pe urmă, s-a ridicat măturând din nou capota.

Apoi un râs. Un râs de fată. Încordat ca o strună de mandolină. Un sunet ciudat pentru locul ăsta.

O voce nu prea tăioasă a spus:

— Ieşi de acolo cu mâinile sus, goale. Te-am văzut.

Nu m-am mişcat.

Lumina a tremurat puţin, ca şi când ar fi tremurat mâna care o ţinea. A măturat încă o dată capota. Vocea mi s-a adresat iarăşi:

— Ascultă, străine. Am un pistol automatic cu zece gloanţe. Ţintesc bine. Ambele tale picioare sunt vulnerabile. Pui pariu?

— Aruncă-l sau ţi-l zbor din mână, am mârâit.

Ştiţi cum e atunci când rupi scândurile de pe un coteţ de găini? Cam aşa a sunat vocea mea.

— O, un tip dur. Avea un tremur în voce, foarte simpatic. A devenit mai dură: Ieşi? Număr până la trei. Gândeşte-te la ce-ţi spun. Ai douăsprezece gloanţe, poate şaisprezece. Dar picioarele au sa te doară foarte tare. Gleznele au nevoie de foarte mulţi ani pentru a se reface, iar uneori, nici nu se refac cu adevărat...

M-am ridicat încet şi m-am uitat spre lanternă.

— Şi eu vorbesc foarte mult atunci când sunt speriat, am zis.

— Nu te mai mişca. Cine eşti?

M-am deplasat către partea din faţă a maşinii, spre ea. Când am ajuns la doi metri de capul din spatele lanternei m-am oprit. Lumina era îndreptată spre mine, în continuare.

— Opreşte-te acolo, a strigat fata furioasă, după ce mă oprisem. Cine eşti?

— Arată-mi arma.

A ţinut-o în dreptul luminii. Era îndreptată spre stomacul meu. Un pistol mic, de buzunar, arătând ca un Colt automatic.

— A, asta!, am zis. Jucărie! Nici măcar nu are zece gloanţe. Doar şase. Ceva mic, pentru fluturi. Altceva nu poţi să împuşti cu asta. Să-ţi fie ruşine că m-ai minţit.

— Eşti nebun?

— Eu? Poate puţin ameţit. M-a lovit un borfaş.

— Asta... asta e maşina ta?

— Nu.

— Cine eşti?

— La ce te-ai uitat atunci când ai folosit proiectorul?

— Adică întrebările le pui tu? Era un bărbat. M-am uitat la un bărbat.

— Avea păr blond, în scări?

— Poate o fi avut vreodată. Acum, nu.

Asta a avut un efect neplăcut asupra mea. Nu mă aşteptam.

— Nu l-am văzut, am spus istovit. Mergeam în jos, după urmele de cauciucuri, cu o lanternă.

Am făcut încă un pas spre ea. Arma s-a îndreptat imediat spre mine, lumina nu s-a mişcat.

— Stai cuminte, a zis încet. Foarte cuminte. Prietenul tău e mort.

Câteva clipe n-am zis nimic.

— Bine, hai să mergem să-l vedem.

— Ba, o să stăm chiar aici, n-o să te mişti deloc şi o să-mi spui ce s-a întâmplat.

Vocea era hotărâtă. Nici urmă de teamă. Era convinsă de ceea ce spunea.

— Marlowe. Philip Marlowe. Detectiv. Particular.

— Aşa o fi. Dovedeşte.

— Trebuie să-mi scot portofelul.

— Las-o moartă. Ţine-ţi mâinile acolo unde sunt. Trecem peste asta. Povesteşte-mi.

— Poate că omul ăsta nu e încă mort.

— Ba, e mort de-a binelea! Cu capul făcut praf. Povestea, domnule. Repede.

— După cum am mai spus, s-ar putea să nu fie mort. Mergem să ne uităm.

Am mişcat un picior, în faţă.

— Dacă mişti, trag!, a strigat.

Am mişcat şi celălalt picior. Lanterna s-a mişcat şi ea. Cred că a făcut un pas în spate.

— Îţi asumi nişte riscuri cam mari, domnule, a zis încet. Bine, ia-o înainte şi eu te urmez. Dacă nu arătai atât de bolnav...

— M-ai fi împuşcat. Am primit o lovitură în cap. Chestia asta mi-a produs întotdeauna ceva cearcăne.

— Un umor cam morbid, a zis tânguitor.

M-am dat la o parte şi lumina a căzut în faţa mea, pe pământ. Am trecut pe lângă maşina micuţă, obişnuită, curată şi strălucitoare. Am continuat în sus, pe drumul de pământ, pe serpentină. Paşii erau foarte aproape de mine, iar lanterna mă ghida. Nu se auzea nici un fel de sunet, exceptând respiraţia fetei. Pe a mea n-o auzeam.

Capitolul 11

E

ram pe la mijlocul pantei când i-am văzut piciorul. Fata a îndreptat lumina în aşa fel încât să-l văd tot. Ar fi trebuit să-l observ când am coborât, dar eram aplecat, bâjbâind cu un pix-lanternă în căutarea urmelor unor cauciucuri de patru ori mai late decât raza mea de lumină.

— Dă-mi lanterna, am spus şi m-am întors puţin.

Mi-a dat-o, fără nici un comentariu. M-am lăsat într-un genunchi. Simţeam prin haine pământul rece şi umed.

Era întins pe spate, la baza unui tufiş, într-o poziţie care înseamnă întotdeauna acelaşi lucru. Faţa era de nerecunoscut. Părul era murdar de sânge, frumoasele scări blonde erau acum pline de sânge şi noroi, o clisă întărită.

Fata din spatele meu respira greu, dar nu vorbea. Am luminat faţa mortului. Era făcută praf. O mână era întinsă într-o parte, cu degetele curbate, parcă ar fi încercat să se ţină de ceva. Pardesiul era pe jumătate strâns sub el, ca şi când s-ar fi rotit atunci când a căzut. Picioarele erau încrucişate. La colţul gurii avea o dâră neagră ca petrolul.

— Luminează-l, dacă nu ţi-e scârbă, i-am spus, dându-i lanterna înapoi.

A luat-o şi a îndreptat-o către el, calmă, ca un ucigaş cu experienţă. Mi-am luat din nou pixul-lanternă şi am început să-i umblu prin buzunare, încercând să nu-l mişc.

— N-ar trebui să faci asta, a zis încordată. N-ar trebui să-l atingi până vine poliţia.

— Aşa e. Iar băieţii de la patrulă n-au voie să-l atingă până vine criminalistica, criminalistica n-are voie să-l atingă, până la expertiza medico-legală, care n-are voie să fie făcută, până i se iau amprentele şi e fotografiat. Ştii cât durează asta? Câteva ore.

— Bine, a zis. Presupun că eşti genul de tip care are întotdeauna dreptate. Cineva trebuie să-l fi urât tare ca să-i zdrobească ţeasta în halul ăsta.

— Nu cred că a fost ceva personal, am mârâit. Unora le place să spargă capete.

— Având în vedere că nu ştiu despre ce e vorba, era greu să-mi dau seama, a zis sarcastic.

Am continuat să-i umblu prin buzunare. Avea bancnote şi nişte mărunţiş într-unul din buzunarele de la pantaloni, un port-chei de piele şi un cuţit mic în celălalt. În buzunarul de la piept avea un portofel cu mult mai multe bancnote, poliţe de asigurare, carnetul de conducere şi câteva reţete. La haină – câteva cutii de chibrituri, un stilou de aur, două batiste din bumbac, albe, fine şi curate ca zăpada, tabachera emailată din care am văzut că lua ţigaretele acelea maro cu bandă aurie. Erau sud-americane, de la Montevideo. În buzunarul interior al hainei se afla o altă tabacheră, pe care n-o mai văzusem. Era din mătase brodată, cu câte un dragon pe fiecare parte. Conturul imita o carapace de broască ţestoasă, atât de fin, încât cu greu îţi puteai da seama. Am deschis-o şi am văzut înăuntru, trei ţigări ruseşti supradimensionate, sub o bandă elastică. Am scos una. Păreau vechi, uscate, uitate acolo. Aveau filtru găurit.

— Le fuma pe celelalte, am zis peste umăr. Astea trebuie să fi fost pentru vreo prietenă. Părea un tip care are multe prietene.

Fata se aplecase: îi simţeam respiraţia în ceafă.

— Nu-l cunoşteai?

— L-am întâlnit în seara asta. M-a angajat bodyguard.

— Halal bodyguard!

N-am avut ce să răspund.

— Îmi cer scuze, a şoptit. Bineînţeles, nu cunosc împrejurările. Crezi că astea ar putea fi droguri? Pot să mă uit?

I-am dat tabachera brodată.

— Am cunoscut odată un tip care folosea aşa ceva. Trei pahare cu tărie, trei ţigări şi pe urmă se urca pe pereţi.

— Nu mai mişca lanterna.

A făcut o pauză scurtă, apoi a vorbit din nou:

— Îmi pare rău.

Mi-a întins tabachera şi am pus-o la loc în buzunar. Asta e tot ce avea. Nu puteam să constat decât că nu furaseră tot.

M-am ridicat şi mi-am scos portofelul. Cele cinci bancnote de douăzeci erau la locul lor.

— Hoţi stilaţi, am zis. Nu iau decât cantităţi mari de bani.

Lumina s-a îndreptat către pământ. Mi-am pus portofelul la loc, am băgat în buzunar pixul-lanternă şi m-am repezit către pistolul mic pe care-l ţinea în aceeaşi mână cu lanterna. Ea a scăpat lanterna, eu am luat pistolul. S-a retras rapid, în timp ce eu mă aplecam după lanternă. I-am luminat puţin faţa, apoi am închis lanterna.

— Nu fi nesuferit, a zis şi a băgat mâinile în buzunarele unui pardesiu larg. Nu m-am gândit că tu l-ai omorât.

Mi-a plăcut vocea ei rece şi liniştită. Mi-a plăcut felul ei de a fi. Stăteam în întuneric, faţă în faţă, tăcuţi. Vedeam tufişurile

şi cerul înstelat.

I-am luminat faţa şi a clipit. Era o faţă mică, fină şi plină de viaţă, cu ochi mari. O faţă subţire, frumos desenată, ca o vioară de Cremona. O faţă foarte frumoasă.

— Ai părul roşu, am zis. Eşti irlandeză.

— Şi mă cheamă Riordan. Şi ce dacă? Dă lumina aia la o parte. Nu e roşu, e castaniu.

Am dat lumina la o parte.

— Care e numele mic?

— Anne. Să nu-mi spui Annie.

— Ce cauţi pe-aici?

— Uneori, noaptea, plec la plimbare. Nu pot să dorm. Locuiesc singură. Sunt orfană. Cunosc împrejurimile ca pe propriul buzunar. Treceam pe aici şi am văzut o lumină clipind în vale. E puţin cam frig pentru îndrăgostiţi. Şi ei nu au nevoie de lumină, nu-i aşa?

— Da, eu n-am avut niciodată nevoie. Îţi asumi riscuri cam mari, domnişoară Riordan.

— Parcă şi eu am spus acelaşi lucru despre tine. Aveam un pistol, nu mi-a fost frică. Nimeni nu mă împiedică să vin aici.

— Aha. Numai instinctul de autoapărare. În noaptea asta nu prea judec, dar să presupunem că ai permis pentru armă.

I-am dat pistolul înapoi, cu mânerul spre ea. L-a luat şi l-a pus în buzunar.

— Cât de ciudaţi sunt oamenii! Eu scriu din când în când. Articole.

— Câştigi ceva?

— Al naibii de puţin. Ce cauţi în buzunarele lui?

— Nimic, în mod special. Îmi bag nasul peste tot. Am avut opt mii de dolari pentru a răscumpăra nişte bijuterii furate unei doamne. Ne-au tras pe sfoară. Nu ştiu de ce l-au omorât. Nu părea un tip agresiv. Şi n-am auzit nici un zgomot. Eram în vale când l-au aranjat. El era în maşină, mai sus. Trebuia să mergem cu maşina până în poiana în care m-ai găsit, dar ni s-a părut că nu putem trece fără să o zgâriem. Aşa că eu am coborât pe jos şi în timpul ăsta l-au omorât. Apoi unul dintre ei a intrat în maşină şi m-a păcălit şi pe mine. Am crezut că e amicul meu.

— Nu cred că trebuie să te învinuieşti pentru asta.

— Încă de la început mi s-a părut că e ceva putred în treaba asta. Am simţit ceva. Dar aveam nevoie de bani. Trebuie să mă duc la poliţie şi să-mi torn cenuşă pe cap. Vrei să mă duci până în Montemar Vista? Mi-am lăsat maşina acolo unde locuia el.

— Sigur. Dar n-ar trebui să-l păzească cineva? Ai putea să iei maşina mea, sau aş putea să chem eu poliţia.

M-am uitat la ceas. Acele păreau să arate că ne apropiem de miezul nopţii.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu ştiu de ce. Pur şi simplu, aşa am chef. O să mă descurc singur.

N-a zis nimic. Am coborât din nou, ne-am urcat în maşina ei mică, a întors-o cu farurile stinse, a pornit spre vârful dealului şi s-a strecurat pe lângă barieră. O stradă mai încolo a aprins farurile.

Mă durea capul. Nu ne-am spus nimic până am ajuns lângă prima casă de pe marginea străzii pavate. Atunci a zis:

— Ai nevoie să bei ceva. Hai să mergem la mine. Ai putea să suni la poliţie de acolo. Oricum, trebuie să vină din vestul Los Angeles-ului, pentru că pe aici nu-i decât o unitate de pompieri.

— Continuă să mergi de-a lungul coastei. O să mă descurc singur.

— Dar de ce? Nu mi-e frică de ei, iar depoziţia mea te-ar putea ajuta.

— Nu vreau nici un fel de ajutor. Trebuie să mă gândesc. Vreau să fiu singur un timp.

— Eu... Bine, a zis.

A scos un sunet vag, înfundat, şi a intrat pe bulevard. Am ajuns la service şi am luat-o spre nord, către Montemar Vista şi cafeneaua de acolo. Eram înţepenit. Maşina s-a oprit. Am ieşit şi am rămas în uşă.

Am scos o carte de vizită din portofel şi i-am dat-o.

— S-ar putea ca într-o zi să ai nevoie de protecţie. Anunţă-mă. Dar nu mă chema dacă e ceva de gândit.

A pus cartea de vizită pe volan şi a zis încet:

— Mă găseşti în cartea de telefon pentru Bay City 819 Twenty-five Street. Să nu te superi că mă bag unde nu-mi fierbe oala. Cred că eşti încă ameţit după lovitura aia în cap.

A întors maşina rapid şi a pornit înapoi pe autostradă, iar eu priveam cum dispare în întuneric.

Am trecut pe lângă pod şi cafenea, am ajuns la parcare şi am intrat în maşină. În faţa mea se afla un bar şi am avut un moment de ezitare. Mi s-a părut însă mai înţelept să mă duc la secţia de poliţie din vestul Los Angeles-ului, unde am şi ajuns după douăzeci de minute. Eram rece ca o broască şi verde ca dosul unei bancnote noi de un dolar.

Capitolul 12

O oră şi jumătate mai târziu cadavrul fusese ridicat, vânzoleala se terminase, iar eu îmi spusesem povestea de vreo trei sau patru ori. Am stat în biroul căpitanului de la secţia de poliţie din vestul Los Angeles-ului. Clădirea era liniştită. Doar un beţiv dintr-o celulă continua să bată câmpii în aşteptarea condamnării din zori.

O lumină albă şi puternică, ce provenea de la un reflector, cădea pe o măsuţă joasă şi lată pe care erau întinse lucrurile găsite în buzunarele lui Lindsay Marriott, lucruri care păreau acum la fel de moarte, ca şi stăpânul lor. Omul din partea cealaltă a mesei se numea Randall şi era de la criminalistica din Los Angeles. Un individ slab şi tăcut, de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt, fin şi lucios, ochi reci şi comportament distant. Purta o cravată roşu închis cu pete negre şi petele parcă dansau în faţa ochilor mei. În spatele lui, dincolo de conul de lumină, doi tipi muşchiuloşi, bodyguards, îmi urmăreau fiecare câte o ureche.

Am răsucit o ţigară, am aprins-o, dar nu mi-a plăcut gustul. Am rămas privind-o cum arde între degete. Mă simţeam ca la optzeci de ani şi eram tare adormit. Randall a zis cu răceală:

— Cu cât spui povestea asta mai des, cu atât sună mai stupid. Omul ăsta, Marriott, negocia, bineînţeles, de câteva zile şi deodată, cu numai câteva ore înainte de întâlnire, dă telefon unui necunoscut şi îl angajează ca bodyguard.

— Nu chiar ca bodyguard, am intervenit. Nici măcar nu i-am spus că am armă. Voia doar să-l însoţesc.

— Cum a aflat despre tine?

— Întâi a zis că de la un prieten comun. Pe urmă, că a luat numele la întâmplare, din cartea de telefon.

Randall a scotocit cu delicateţe prin grămada de lucruri de pe masă, a găsit o carte de vizită, a ridicat-o ca pe un lucru foarte murdar şi a împins-o de-a lungul mesei.

— Avea cartea ta de vizită.

M-am holbat la ea. Provenea din portofelul lui, împreună cu alte cărţi de vizită pe care nu m-am deranjat să le studiez la Purrissima Canyon. Era, într-adevăr, cartea mea de vizită. Destul de neîngrijită, ciudat pentru un om ca Marriott. O pată rotundă de grăsime trona într-un colţ.

— Sigur, am spus, împart de-astea ori de câte ori am prilejul. E un lucru firesc.

— Marriott te-a lăsat să transporţi banii, a continuat Randall. Opt mii de dolari. A avut ceva încredere în tine!

Am tras din ţigară şi am suflat fumul spre tavan. Lumina îmi chinuia ochii. Mă durea ceafa.

— Nu mai am cei opt mii de dolari. Îmi pare rău.

— Nu. N-ai fi aici, dacă ai avea banii. Sau poate ai fi?

Era o grimasă dispreţuitoare pe faţa lui, dar părea artificială.

— Aş face o grămadă de lucruri pentru opt mii de dolari. Dar dacă aş vrea să omor un om cu o bâtă l-aş lovi cel mult de două ori – în moalele capului.

A dat uşor din cap. Unul dintre tipii din spatele lui a scuipat în coşul pentru hârtii.

— Asta-i una din ciudăţeniile cazului. Pare o treabă de amator, dar s-ar putea să fi fost special făcută în felul ăsta. Banii nu erau ai lui Marriott, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Am impresia că nu, dar e doar o impresie. N-a vrut să-mi povestească despre doamna implicată în chestia asta.

— Nu ştim nimic despre Marriott, încă, a zis Randall încet. Poate că a vrut să-i fure el însuşi.

— Hmm?

Eram surprins. Probabil, arătam surprins. Mutra lui Randall a rămas neschimbată.

— Ai numărat banii?

— Bineînţeles că nu. Mi-a dat un pachet. Erau bani înăuntru şi păreau o mulţime. A spus că erau opt miare. De ce ar fi vrut să-i fure de la mine, când îi avea deja înainte să intru eu în scenă?

Randall s-a uitat spre tavan şi a lăsat colţurile gurii în jos. A dat din umeri.

— Hai să o luăm iarăşi mai din urmă. Cineva i-a jefuit pe Marriott şi însoţitoarea lui, a şterpelit acest colier de jad şi alte câteva bijuterii. Mai târziu le-a propus să-l răscumpere pentru o sumă foarte mică în raport cu presupusa lui valoare. Marriott trebuia să facă schimbul. A vrut să se descurce singur; nu ştim dacă cealaltă parte a impus asta sau măcar a menţionat-o. În cazuri din astea pun, în general, condiţii destul de dure. Dar Marriott a decis că poate fi însoţit. Amândoi aţi crezut că aveţi de-a face cu o bandă organizată, care nu apelează la durităţi pentru a încheia afacerea. Marriott era speriat. Foarte normal. Dorea companie şi te-a ales pe tine, deşi erai un străin pentru el, doar un nume pe o carte de vizită primită de la o persoană despre care ţi-a spus că e un prieten comun. Apoi, în ultimul moment, Marriott a hotărât că tu să duci banii şi să discuţi cu

băieţii, în timp ce el se ascunde în fundul maşinii. Zici că a fost ideea ta, dar poate că spera să propui asta. Dacă nu, ar fi făcut-o el.

— Nu prea a agreat ideea la început.

A ridicat din nou din umeri.

— S-a prefăcut că nu-i place, dar a cedat. În sfârşit, a primit un telefon şi aţi plecat spre locul descris. Toate astea pot fi puse la cale de Marriott. Nu poţi fi convins de nimic din ceea ce ţi-a povestit. Când aţi ajuns, nu era nimeni pe-acolo. Ar fi trebuit să conduceţi până în vale, dar vi s-a părut că nu e suficient loc pentru maşina aceea mare. Şi chiar n-a fost, pentru că e zgâriată zdravăn pe partea stângă. Cobori din maşină, te duci în vale, aştepţi câteva minute, te întorci şi cineva din maşină te pocneşte în cap. Presupunând că Marriott vroia banii ăia şi mai vroia să te scoată ţap ispăşitor – n-ar fi acţionat exact aşa?

— E o teorie superbă! Marriott m-a pocnit, a luat banii, apoi a avut mustrări de conştiinţă şi şi-a zburat creierii, după ce a îngropat banii sub un tufiş.

Randall s-a uitat fix la mine.

— Avea un complice, bineînţeles. Ar fi trebuit să vă aranjeze pe amândoi, ca să nu fie nevoit să dea o parte din bani. Dar complicele l-a înşelat şi l-a omorât. Pe tine n-a fost nevoie să te omoare pentru că nu-l cunoşti.

L-am privit admirativ şi mi-am scuturat ţigara într-o scrumieră de lemn care a avut odată margine de sticlă.

— Se potriveşte cu ceea ce ştim până acum, a zis Randall calm. E o teorie la fel de bună ca oricare alta.

— Un lucru nu prea se potriveşte – de ce să mă lovească Marriott din maşină? Oricum, după ce a fost omorât, eu nu-l mai suspectez.

– Ba, se potriveşte foarte bine. Tu nu i-ai spus lui Marriott că ai arma, dar ar fi putut să bănuiască sau să observe că ai ceva sub braţ. În acest caz, era normal să te lovească atunci când nu te aştepţi. Şi nu te aşteptai să fi lovit din maşină.

— Bine, am zis. Ai câştigat. E o teorie bună, dacă presupunem că banii nu erau ai lui Marriott, ca voia să-i fure şi că avea un complice. Deci, planul lui era să ne turnăm amândoi cenuşă în cap, banii s-au dus, ne pare rău, eu plec acasă şi uit tot. Vreau să zic, aşa spera el să se termine? I-ar fi plăcut?

Randall a zâmbit nemulţumit.

— Nici mie nu prea îmi place. Dar mă străduiesc să găsesc ceva. Şi se potriveşte cu ceea ce ştim până acum, adică foarte puţin.

— Nu ştim destule pentru a trece la teorii. De ce să nu presupunem că spunea adevărul şi că, poate, a recunoscut vreunul dintre hoţi?

— Ai zis că n-ai auzit nici o luptă, nici un zgomot.

— Aşa e. S-ar putea, însă, să-l fi strâns de gât repede, sau să fi fost prea speriat ca să mai poată ţipa. Să presupunem că erau ascunşi după tufişuri şi m-au văzut plecând. M-am depărtat ceva. Câteva zeci de metri. S-au uitat în maşină şi l-au văzut pe Marriott. Cineva îi pune un pistol în faţă şi îi ordonă să iasă repede. Apoi îl lovesc. Pentru că a zis ceva, sau s-a comportat ca şi când ar fi recunoscut pe cineva.

— În beznă?

— Da! Unele voci îţi rămân în minte. Poţi recunoaşte pe cineva, chiar şi în întuneric. Aşa trebuie să fi fost.

Randall a scuturat din cap.

— Dacă e o bandă bine organizată, de hoţi de bijuterii, n-ar fi omorât fără să fie provocaţi.

S-a oprit brusc şi ochii au strălucit. A închis gura încet, atent. Avea o idee.

— Şantaj, a zis.

Am dat din cap.

— Da, asta e o idee.

— Încă ceva. Cum ai ajuns aici?

— Cu maşina mea.

— Unde era maşina ta?

— În Montemar Vista, în parcarea de lângă cafenea.

M-a privit gânditor. Cei doi vlăjgani din spatele lui s-au uitat la mine cu suspiciune. Beţivul din celulă a început să cânte, dar vocea era răguşită şi asta l-a descurajat. A început să plângă.

— M-am întors la autostradă şi am făcut auto-stopul. O fată singură a oprit şi m-a luat.

— Ce fată!... a zis Randall. Era noapte târziu, pe o şosea pustie şi a oprit.

— Mda. Unele fac asta. N-am încercat să o cunosc, dar părea drăguţă.

Îi priveam ştiind că nu mă cred şi întrebându-mă de ce nu spun adevărul.

— Era o maşină mică, am continuat. Un Chevy. N-am luat numărul.

— Ha, n-a luat numărul, a zis unul din idioţi şi a scuipat din nou în coşul pentru hârtii.

— Dacă ascunzi ceva în ideea că vrei să lucrezi personal la cazul ăsta, mai bine ai lăsa-o baltă, Marlowe. Nu-mi plac toate bucăţile poveştii tale şi am de gând să-ţi mai las o noapte de gândire. Mâine o să îţi cer o declaraţie scrisă. Până atunci,

lasă-mă să-ţi dau un sfat. E vorba despre o crimă, e treaba poliţiei şi nu vrem ajutorul tău, chiar dacă ne-ar fi de folos. Tot ce vrem de la tine e povestea. Clar?

— Clar. Pot să plec acasă? Nu mă simt prea bine.

— Poţi.

Ochii lui păreau de gheaţă.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă, într-o tăcere mormântală. După ce am făcut patru paşi, Randall şi-a dres vocea şi a zis într-o doară:

— A, încă ceva. Ai observat ce fel de ţigări fuma Marriott?

M-am întors.

— Da, unele maro, sud-americane, dintr-o tabacheră franţuzească emailată.

S-a întins după o cutiuţă îmbrăcată în mătase aflată în grămada de lucruri de pe masă şi apus-o în faţa sa.

— Pe-asta ai mai văzut-o?

— Sigur, am văzut-o pe masă, printre lucrurile lui.

— Înainte de asta.

— Cred că da. Zăcea nu ştiu pe unde.

— N-ai scotocit cadavrul?

— O.K. M-am uitat prin buzunarele lui. Asta era într-unul din ele. Îmi pare rău. Curiozitate profesională. N-am deranjat nimic. În plus, era clientul meu.

Randall a luat tabachera de mătase şi a deschis-o. S-a uitat în ea. Era goală! Cele trei ţigări dispăruseră. Am strâns tare din dinţi şi mi-am păstrat expresia obosită. Nu era deloc uşor.

— L-ai văzut fumând vreo ţigară din cutia asta?

— Nu.

Randall a clătinat din cap.

— Este goală, precum vezi. Dar era în buzunarul lui. Are puţin tutun în ea. Am de gând să-l examinez la microscop. Nu sunt sigur, dar bănuiesc că este marihuana.

— Dacă ar fi avut aşa ceva, ar fi fumat în seara asta. Avea nevoie de curaj.

Randall a închis tabachera cu atenţie şi a pus-o ia loc.

— Asta-i tot, a spus. Şi nu te băga.

Am ieşit.

Ceaţa se risipise şi stelele erau strălucitoare, parcă ar fi fost din crom, lipite pe un cer din catifea neagră. Am condus repede. Aveam mare nevoie să beau ceva şi barurile erau închise.

Capitolul 13

M-am trezit la ora nouă, am băut trei ceşti cu cafea neagră, mi-am pus comprese cu gheaţa pe ceafă şi am citit două ziare de dimineaţă care fuseseră strecurate pe sub uşa apartamentului. Era un paragraf despre Moose Malloy, dar numele lui Nulty nu era menţionat. Nimic despre Lindsay Marriott. Poate la rubrica mondenă.

M-am îmbrăcat, am mâncat două ouă fierte, am băut a patra ceaşcă cu cafea şi m-am privit în oglindă. Mai aveam încă umbre vineţii sub ochi. Am deschis uşa de ia apartament ca să plec, dar a sunat telefonul.

Era Nulty. Părea supărat.

— Marlowe?

— Mda. L-ai prins?

— Da, sigur... L-am prins.

S-a oprit şi a râs. Apoi a continuat:

— Pe drumul spre Ventura, după cum am prevăzut. Mamă, ce distracţie! Un băiat imens, cât un baraj, în drum spre un bordel. Avea cinci sticle de rachiu pe locul din faţă al unei maşini închiriate şi bea din a şasea în timp ce conducea cu 70 de mile pe oră. Ca să-l prindem, n-am avut nevoie decât de doi poliţişti de prin zonă, cu arme şi bastoane.

A făcut o pauză. Mi-au trecut prin cap câteva poante, dar nici una nu se potrivea. Nulty a continuat:

— Tipul s-a jucat puţin cu poliţiştii şi, după ce a reuşit să-i trimită la culcare, le-a răsturnat maşina, a aruncat staţia radio într-un şanţ, a deschis o nouă sticlă de rachiu şi s-a culcat şi el. Peste câtva timp, băieţii şi-au revenit şi au început să-l lovească cu bastonul în cap. După vreo zece minute a simţit, dar avea deja cătuşe. A fost uşor. Acum e la închisoare, pentru conducerea maşinii sub influenţa alcoolului, agresarea unor poliţişti aflaţi în misiune, doi la număr, pagube aduse proprietăţii publice, încercare de evadare, tulburarea liniştii şi parcare în locuri interzise. Amuzant, nu-i aşa?

— Care-i poanta? Doar nu mi-ai povestit toate astea ca să mă distrez?

— Era altul, a spus Nulty furios. Idiotul ăsta se numeşte Stoyanoffsky, locuieşte în Hamet şi tocmai se întorcea de la muncă. Lucrează în subteran, în tunelul San Jack. Are nevastă

şi patru copii. Nevastă-sa e îndurerată. Ce-ai de gând cu Malloy?

— Nimic. Mă doare capul.

— Oricând ai puţin timp liber...

— Nu cred, am zis. Mulţumesc, oricum. Când e ancheta referitoare la negru?

— De ce te interesează?, a mârâit Nulty şi a închis.

Am mers pe bulevardul Hollywood, am parcat maşina în spatele clădirii şi am urcat la biroul meu. Am deschis uşa de la săliţa de aşteptare, pe care o las întotdeauna descuiată, poate vine vreun client care vrea să aştepte.

Domnişoara Anne Riordan şi-a ridicat privirea dintr-o revistă şi mi-a zâmbit.

Purta un costum cafeniu şi o bluză albă cu guler înalt dedesubt. În lumina zilei, părul era castaniu şi peste el avea o pălărie cu o calotă cât un pahar de whisky şi un bor imens. O purta la un unghi de aproximativ 45 de grade, astfel că marginea borului îi atingea umerii. În ciuda acestui fapt, arată interesant. Sau poate tocmai datorită acestui fapt.

Avea cam douăzeci şi opt de ani. Fruntea nu era prea lungă, dar era mai lată decât se considera a fi elegant. Nasul era mic şi ascuţit, buza de sus era puţin cam lungă, iar gura puţin cam lată. Ochii erau albastru-cenuşiu cu licăriri aurii. Avea un zâmbet frumos. Arăta ca şi cum ar fi dormit bine. Era un chip drăguţ, un chip pe care îţi face plăcere să-l priveşti. Drăguţ, dar nu chiar atât de drăguţ, încât să-ţi iei cu tine un box ori de câte ori o scoţi la plimbare.

— Nu ştiam care sunt orele tale de program, aşa că am aşteptat. Am observat că secretara nu este aici azi.

— N-am secretară.

Am traversat sala şi am descuiat uşa biroului, apoi am conectat soneria de la uşa exterioară.

— Ăsta e locul unde îmi storc creierii. Hai să intrăm.

A trecut prin faţa mea, lăsând în urmă un miros de santal abia perceptibil; a rămas în picioare, privind la cele cinci dulapuri pentru dosare, la covorul maro-roşcat destul de uzat, la mobila prăfuită şi la perdelele nu prea curate.

— Cred că ai avea nevoie de cineva care să răspundă la telefon. Şi măcar din când în când să trimită perdelele la spălat.

— O să mă ocup eu de perdele, la Sfântu' Aşteaptă. Ia loc. S-ar putea să-mi scape câteva lucruri neimportante şi nefolositoare, de amănunt. Dar economisesc bani.

— Înţeleg, a spus cu răceală şi a aşezat cu atenţie o geantă mare din piele de căprioară pe un colţ al biroului acoperit cu sticlă.

S-a întins şi a luat o ţigară. Mi-am pârlit degetele cu un chibrit pentru a-i oferi foc.

A suflat fumul şi mi-a zâmbit. Dinţi frumoşi, puţin cam mari.

— Probabil că nu te aşteptai să mă vezi atât de curând. Ce-ţi mai face capul?

— Nu prea bine. Într-adevăr, nu mă aşteptam.

— Poliţia s-a purtat drăguţ cu tine?

— În limita posibilităţilor lor.

— Nu te reţin de la ceva important, nu-i aşa?

— Nu.

— Cu toate astea, nu eşti prea încântat că mă vezi.

Mi-am umplut pipa şi m-am întins după cutia de chibrituri. A urmărit asta încântată. Fumătorii de pipă sunt tipi puternici. Eu am s-o dezamăgesc.

— Am încercat să te scot din chestia asta, i-am zis. Nu ştiu exact de ce. Oricum, nu mai este treaba mea. Mi-am încasat porţia noaptea trecută, şi n-am reuşit să adorm decât cu ajutorul unei sticle. Acum e cazul poliţiei şi am fost avertizat să nu mă bag.

— Motivul pentru care n-ai vrut să mă amesteci, a continuat ea calm, este acela că te-ai gândit că poliţia n-o să creadă că am coborât aseară până acolo, numai din curiozitate. Aş fi fost suspectă şi m-ar fi bătut la cap până mă zăpăceau.

— De unde ştii că eu nu te consider suspectă?

— Poliţiştii sunt şi ei oameni, a zis, fără legătură cu întrebarea mea.

— Erau, atunci când au intrat în poliţie.

— O, eşti cinic în dimineaţa asta. A aruncat o privire scormonitoare de jur împrejur. Te descurci bine aici? Financiar, vreau să zic. Cu mobila asta...

Am mârâit.

— Sau ar trebui să încerc să-mi văd de treburile mele şi să nu pun întrebări impertinente?

— Ar merge, dacă ai încerca.

— Acum suntem chit. Spune-mi, de ce m-ai acoperit aseară? A fost din cauză că am păr roşcat şi o figură drăguţă?

N-am zis nimic.

— Am să mai încerc. Ţi-ar place să ştii cui aparţinea colierul de jad?

Am simţit cum mi-a înţepenit faţa. M-am gândit, dar nu eram sigur. Mi-am adus brusc aminte. Nu-i spusesem nici un cuvânt despre vreun colier de jad.

Am luat chibriturile şi mi-am aprins din nou pipa.

— Nu foarte mult, am zis. De ce?

— Pentru că ştiu.

— Aha!
— Ce faci tu atunci, când ai cu adevărat chef de vorbă? Mişti degetele de la picioare?
— Ai venit aici ca să-mi povesteşti ceva. Povesteşte-mi mai repede.
Ochii ei au clipit şi mi s-au părut pentru un moment, trişti. Şi-a strecurat limba printre dinţi şi a rămas aşa câteva clipe, privind fix biroul. Apoi a dat din umeri şi mi-a zâmbit candid.
— Of, ştiu că sunt al naibii de curioasă. Dar e glasul sângelui. Tata a fost poliţist. Se numea Cliff Riordan şi a fost şeful poliţiei din Bay City, timp de şapte ani. Presupun că ăsta e motivul.
— Parcă îmi amintesc. Ce s-a întâmplat cu el?
— A fost concediat. Asta l-a distrus. O bandă de pungaşi condusă de un anume Laird Brunette a reuşit să instaleze un primar. L-au mutat pe tata la Biroul de Înregistrări şi Identificări, care în Bay City e cât un pliculeţ de ceai. Tata a renunţat, a tăiat frunza la câini câţiva ani, apoi a murit. Curând după aceea a murit şi mama. Sunt singură de doi ani.
— Îmi pare rău.
A stins ţigara. Nu avea urme de ruj pe filtru.
— Singurul motiv pentru care te plictisesc cu asta este acela că mă descurc uşor cu poliţiştii. Presupun că ar fi trebuit să-ţi spun aseară. În dimineaţa asta am aflat cine se ocupă de caz şi m-am dus să-l văd. La început a fost puţin supărat pe tine.
— Nu-i nimic. Chiar dacă i-aş fi spus adevărul, tot nu m-ar fi crezut. Ce poate să-mi facă? Îmi mănâncă o ureche şi cu asta basta.
Părea afectată. M-am ridicat şi am deschis şi cealaltă fereastră. Zgomotul traficului de pe bulevard a pătruns în valuri. Mă simţeam îngrozitor. Am deschis sertarul de jos al biroului, am scos sticla şi mi-am turnat un pahar.
Domnişoara Riordan mă urmărea cu dezaprobare. Nu mai eram un tip puternic. Am băut ce era în pahar, am pus sticla la loc şi m-am aşezat.
— Nu mi-ai oferit şi mie, a spus cu răceală.
— Îmi pare rău. E abia ora unsprezece sau chiar mai devreme. Nu m-am gândit că vrei.
Ochii i s-au încreţit la colţuri.
— E un compliment?
— În cercul meu, da.
S-a gândit la asta. Nu însemna nimic pentru ea. Nu însemna nimic, nici pentru mine. Dar băutura mă făcea să mă simt ceva mai bine.
S-a aplecat şi a tras încet geanta de-a lungul biroului.

— N-ai vrea să angajezi un ajutor, nu-i aşa? Nici măcar dacă te-ar costa numai un cuvânt amabil, din când în când?

— Nu.

A dat din cap.

— M-am gândit că n-o să vrei. Mai bine îşi spun ce ştiu şi mă duc acasă.

N-am zis nimic. Mi-am aprins din nou pipa. Te face să pari preocupat, chiar atunci când nu te gândeşti la nimic.

— În primul rând, m-am gândit că un colier de jad ca acela e o piesă de muzeu, foarte bine cunoscută.

Am ţinut chibritul în sus, încă arzând şi am urmărit flacăra apropiindu-se de degete. Atunci am suflat cu blândeţe şi am aruncat băţul în scrumieră.

— Nu ţi-am spus nimic despre un colier de jad.

— Tu nu, dar locotenentul Randall, da.

— Ar trebui să-i coasă gura.

— Îl cunoştea pe tata. I-am promis că nu spun nimănui.

— Mi-ai spus mie.

— Ştiai deja, prostule.

Şi-a ridicat mâna ca şi când ar fi vrut să-şi acopere gura, dar s-a oprit la jumătatea drumului şi a pus mâna la loc, apoi a clipit. Bine jucat.

— Ştiai, nu-i aşa?, a întrebat apăsat.

— Eu credeam că e vorba despre diamante. O brăţară, o pereche de cercei, un pandantiv, trei inele, dintre care unul avea şi smaralde.

— Nu-i prea amuzant. Chiar deloc.

— Jad Fei Tsui. Foarte rar. Mărgele sculptate, de şase carate fiecare, şaizeci de bucăţi. Face optzeci de mii de dolari.

— Ai nişte ochi căprui frumoşi, şi o faci pe durul.

— Ei bine, cui îi aparţine şi cum ai aflat?

— Am aflat foarte uşor. M-am gândit ca cel mai bun bijutier din oraş ar trebui să ştie, aşa că m-am dus la managerul de la Block's. I-am spus că sunt scriitoare şi vreau să scriu un articol despre pietre preţioase rare şi aşa mai departe – ştii tu.

— Aşa că el a crezut în părul tău roşcat şi în chipul tău frumos.

S-a însorit vizibil.

— Mi-ar fi spus oricum. Aparţine unei doamne bogate, care locuieşte în Bay City, pe o proprietate aproape de canion. Doamna Lewin Lockridge Grayle. Soţul ei este om de afaceri, bancher sau aşa ceva, enorm de bogat, vreo douăzeci de milioane. Avea o staţie de radio în Beverly Hills, staţia KFDK şi doamna lucra acolo. S-au căsătorit de cinci ani. Domnul Grayle este mai în vârstă, cam bolnav, stă acasă şi înghite calomel în timp ce doamna Grayle se distrează în oraş.

— Managerul ăsta de la Block's e un tip tare bine informat!

— Nu ştiu toate astea de la el, prostule. Doar despre colier. Restul le-am aflat de la Giddy Gertie Arbogast.

Am scos din nou sticla.

— Doar n-ai de gând să devii unul dintre detectivii aceia beţi, nu-i aşa?, m-a întrebat neliniştită.

— De ce nu? Ei îşi rezolva întotdeauna cazurile, fără măcar să transpire.

Continua povestea.

— Giddy Gertie este editor la *Chronicle*. Îl cunosc de mulţi ani. Cântăreşte cam o sută şi are mustaţa gen Hitler. A căutat în arhivă ceva despre familia Grayle. Priveşte.

A scotocit în geantă, a scos o fotografie şi a împins-o spre mine.

Era o blondă. O blondă în stare să facă un călugăr să spargă ferestrele cu vitralii. Era îmbrăcată în haine de stradă, alb cu negru şi purta pălărie. Părea puţin cam trufaşă, nu prea tare. Orice s-ar spune, era frumoasă. Vreo treizeci de ani. Am luat o gură de băutură şi am simţit cum îmi arde gâtul.

— Ia-o de aici, am spus. O să încep să ţopăi.

— De ce, pentru tine am luat-o. O s-o întâlneşti, nu-i aşa?

Am privit din nou fotografia, apoi am strecurat-o sub sugativă.

— Diseară la unsprezece, ar fi bine?

— Ascultă, nu te ţine numai de bancuri, domnule Marlowe. Am vorbit cu ea la telefon. O să te primească.

— Aşa începe totul.

A făcut un gest nervos, aşa că am încetat să mă mai prostesc şi mi-am refăcut mutra încruntată.

— De ce vrea să mă vadă?

— Colierul, bineînţeles. Uite cum a fost. I-am dat telefon şi am avut o grămadă de probleme încercând să vorbesc cu ea, dar am reuşit. I-am spus şi ei textul pe care îl spusesem tipului de la Block's, dar n-a mers. Se purta ca şi când ar fi fost mahmură. A spus ceva despre vorbit cu secretara, dar am reuşit s-o ţin la telefon şi am întrebat-o dacă e adevărat că are un colier de jad Fei Tsui. După un timp a răspuns că da. Am întrebat-o dacă aş putea să-l văd. A vrut să ştie de ce. Am plasat din nou textul acela, dar iar n-a mers. O auzeam căscând şi răstindu-se la cineva pentru că i-a făcut legătura cu mine. Atunci i-am spus că lucrez pentru Philip Marlowe. A zis: *„Nu zău! Chiar aşa?”*

— Incredibil! Doamnele din înalta societate vorbesc ca nişte stricate.

— Ştiu eu, a zis domnişoara Riordan cu dulceaţă în glas, poate unele chiar sunt stricate. Am întrebat-o dacă are un

telefon direct şi mi-a spus că nu e treaba mea. Dar n-a închis. Nostim, nu?

— Era preocupată de colier şi nu ştia ce amestec ai tu. Sau poate o fi auzit deja de la Randall.

Domnişoara Riordan a dat din cap.

— Nu, l-am sunat mai târziu şi nu ştia cui aparţine colierul. I-am spus eu şi era foarte surprins că am aflat.

— O să se obişnuiască cu tine, am zis. N-are încotro. Şi pe urmă?

— Atunci i-am zis doamnei Grayle: *„Încă îl mai vreţi înapoi, nu?"*. Chiar aşa. N-am ştiut cum să spun altfel. Trebuia să zic ceva şocant. A mers. Mi-a dat imediat un alt număr de telefon. Am sunat-o acolo şi i-am spus că vreau s-o văd. A părut surprinsă, aşa că a trebuit să-i spun povestea. Nu i-a plăcut. Dar se întreba de ce nu auzise nimic despre Marriott. Presupun că s-a gândit că a plecat cu banii. O să o văd la ora două. O să îi spun cât de drăguţ şi cât de discret eşti şi că vei fi atât de amabil, încât să o ajuţi să recapete colierul, dacă mai există vreo şansă şi aşa mai departe. Este deja interesată.

N-am spus nimic. O priveam fix. Părea dezamăgită.

— Ce se întâmplă? Am greşit?

— Nu înţelegi că ăsta este de acum cazul poliţiei şi am fost avertizat să nu mă amestec?

— Doamna Grayle are tot dreptul să te angajeze, dacă vrea să o facă.

— Să facă ce?

A deschis şi a închis geanta cu gesturi nervoase.

— O, Doamne! O femeie ca asta... cu privirea asta... arătând aşa de bine... S-a oprit şi şi-a muşcat buza. Ce fel de om era Marriott?

— Nu l-am cunoscut prea bine. Cred că era un afemeiat. Nu prea mi-a plăcut.

— Genul care atrage femeile?

— Unele. Altele l-ar scuipa.

— Se pare că pe doamna Grayle a atras-o. A ieşit cu el.

— Probabil că iese cu o sută de bărbaţi. Sunt foarte puţine şanse să găsim colierul acum.

— De ce?

M-am ridicat, m-am dus într-un capăt al biroului şi am bătut tare cu pumnul în perete. Ţăcănitul maşinii de scris din partea cealaltă a încetat un moment, apoi a început din nou. M-am dus la fereastra deschisă şi m-am uitat în jos, la spaţiul dintre clădirea mea şi hotelul *Mansion House*. Mirosul de cafea era atât de tare, încât puteai să stai pe el. M-am întors la birou, am pus sticla de whisky la loc în sertar, l-am închis şi m-am aşezat. Mi-am aprins pipa pentru a opta sau a noua oară şi am

privit cu atenţie peste paharul pe jumătate gol, la faţa mică, serioasă şi cinstită a domnişoarei Riordan.

Puteai să îndrăgeşti chipul ăsta. Sunt multe blonde atrăgătoare care nu valorează mai mult de zece cenţi duzina, dar asta e o fată care îţi rămâne întipărită în minte. I-am zâmbit.

— Ascultă, Anne. Uciderea lui Marriott a fost o greşeală prostească. Banda din spatele acestui jaf n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Probabil că vreun tâmpit pe care l-au angajat ca să ţină un pistol în mână şi-a pierdut capul. Marriott a făcut o mişcare greşită şi cretinul l-a lovit; totul s-a întâmplat atât de repede, încât nimeni n-a putut să intervină. E vorba de o bandă bine organizată, care are informaţii sigure despre bijuterii şi doamnele care le poartă. Cer sume moderate ca recompensă şi joacă cinstit. În cazul ăsta e o crimă grosolană care nu se potriveşte deloc. Eu cred că cel care a făcut-o e mort de câteva ore, aruncat în Pacific cu greutăţi legate la picioare. Iar colierul ori este în Pacific, ori – dacă ştiu valoarea lui adevărată – l-au ascuns undeva şi n-o să aibă curajul să-l scoată ani buni, de-acum înainte. Sau, dacă banda e suficient de mare, s-ar putea ca bijuteria să apară în alt colţ al lumii. Cei opt mii pe care i-au cerut par a fi foarte puţin, dacă avem în vedere valoarea reală. Pe de altă parte, e un obiect greu de vândut. Oricum, de un lucru sunt sigur: n-au vrut să omoare pe nimeni.

Anne Riordan mă asculta, cu buzele întredeschise, cu o figură fascinată, parcă l-ar fi privit pe Dalai Lama.

A închis gura încetişor şi a dat din cap.

— Eşti minunat, a spus cu blândeţe. Dar eşti trăsnit.

S-a ridicat şi a tras geanta spre ea.

— Te duci să vorbeşti cu tipa sau nu?

— Randall nu mă poate opri, dacă dorinţa este a ei.

— Bine. Eu mă duc la un alt editor ca să văd ce mai pot să aflu. Poate despre viaţa ei amoroasă. Ar trebui să aibă, nu?

Faţa ei încadrată de părul castaniu era melancolică.

— Cine n-are, am mormăit.

— Eu n-am avut niciodată. Nu ceva serios.

M-am ridicat şi mi-am pus mâna la gură. Mi-a aruncat o privire ascuţită şi s-a îndreptat către uşă.

— Ai uitat ceva, am spus.

S-a oprit şi s-a întors.

— Ce?

S-a uitat pe toată suprafaţa biroului.

— Ştii foarte bine ce!

S-a întors la birou şi m-a privit serioasă.

— De ce l-ar ucide pe tipul care l-a omorât pe Marriott, dacă nu vor crime?

— Pentru că e genul de tip care va fi prins la un moment dat şi poate vorbi, atunci când e lăsat fără droguri. Vreau să spun, că n-ar ucide un client.

— De ce eşti atât de sigur că ucigaşul se droga?

— Nu sunt sigur. Bănuiesc. Majoritatea ăstora se droghează.

— Da? S-a ridicat, a dat din cap şi a zâmbit. Cred că la asta te refereai. A căutat puţin în geantă şi a pus pe masă un pachet mic, învelit în hârtie.

L-am luat, am desprins cu atenţie banda adezivă şi am desfăcut hârtia. Înăuntru se aflau trei ţigări ruseşti cu filtru de hârtie. Am privit-o. Tăcea.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să le iau, a zis abia respirând. Dar eram sigură că sunt droguri. Până acum erau puse doar în hârtie, dar în ultima vreme am văzut în Bay City că le pun şi în ţigări. Am văzut de mai multe ori. M-am gândit că n-ar fi frumos ca bietul om să fie găsit mort cu marihuana în buzunar.

— Ar fi trebuit să iei şi cutia, am spus liniştit. Era plină de tutun şi praf. Iar faptul că era goală a trezit suspiciuni.

— N-am putut... cu tine acolo. Eu... am vrut să mă întorc şi să o iau. Dar n-am avut destul curaj. Ai avut probleme?

— Nu, de ce să am? am minţit.

— Mă bucur, a spus îngândurată.

— De ce nu le-ai aruncat?

S-a gândit la asta, cu geanta pe umăr şi pălăria aceea absurdă înclinată atât de tare, încât îi acoperea un ochi.

— Poate pentru că sunt fiică de poliţist. Nu poţi să arunci o probă.

Avea un zâmbet gingaş şi vinovat, iar obrajii erau îmbujoraţi. M-am înfiorat.

— Ei bine...

Cuvintele pluteau în aer ca fumul într-o cameră închisă. Buzele i-au rămas întredeschise, ca şi când ar fi vrut să continue. Am lăsat-o aşa. S-a îmbujorat şi mai tare.

— Îmi pare îngrozitor de rău. N-ar fi trebuit să fac asta.

Nici acum n-am zis nimic. S-a dus repede la uşă şi a ieşit.

Capitolul 14

M-am jucat un timp cu una dintre ţigările acelea lungi, ruseşti, apoi le-am aranjat pe toate într-un şir, una lângă alta, şi m-am aşezat comod în scaunul care scârţâia. Nu poţi arunca o probă clară. De fapt, ce era aşa de clar? Că un om fuma ocazional droguri, un om care părea atras de orice lucru exotic. Pe de altă parte, o mulţime de tipi fumează marihuana, cântăreţi, puşti de liceu sau fete drăguţe, care au renunţat la lupta cu viaţa. Haşiş american. O buruiană care creşte oriunde. Cultivarea e ilegală. În concluzie, America e plină de aşa ceva.

Am stat şi mi-am pufăit pipa, ascultând ţăcănitul maşinii de scris aflate dincolo de peretele biroului meu, zgomotul traficului de pe Hollywood Boulevard şi primăvara vâjâind prin aer, ca o pungă de hârtie ce se târăşte de-a lungul unui trotuar de beton.

Ţigările erau mari, ca mai toate cele ruseşti, iar marihuana e o iarbă grosolană. Hemp indian. Haşiş american. Proba. Doamne, ce pălărie purta! Mă durea capul. Rahat.

Mi-am luat briceagul, am scos o lamă mică şi ascuţită, alta decât cea cu care îmi curăţ pipa, şi am luat una dintre ţigări. Ce ar face un chimist de la poliţie? Ar tăia ţigara pe mijloc şi ar examina conţinutul la microscop, pentru început. S-ar putea întâmpla să găsească ceva neobişnuit. Şanse mici, dar ce naiba, e plătit pentru asta.

Am despicat, deci, una. Filtrul era greu de străpuns. Nu-i nimic, eu sunt un tip dur; l-am tăiat. Nimic nu-mi stă în cale.

Din filtru au apărut nişte bucăţele răsucite de hârtie lucioasă, unele tipărite. M-am îndreptat pe scaun şi am încercat să le ordonez, dar alunecau pe masă: am luat altă ţigară şi am studiat filtrul. Apoi, m-am apucat din nou de lucru, după altă metodă. Am despicat ţigara până la locul unde începea filtrul. Hârtia era subţire peste tot, puteam simţi ce era înăuntru. Am detaşat filtrul cu atenţie, apoi, cu şi mai multă atenţie, l-am tăiat longitudinal, exact atât cât trebuie. Înăuntru se afla o altă bucăţică de hârtie răsucită, neatinsă, de data asta.

Am scos-o, foarte mândru. Era o carte de vizită, subţire, sidefie. Avea gravate discret câteva cuvinte, în colţul din stânga jos, un număr de telefon din Stillwood Heights. În colţul din dreapta jos, textul: „Numai cu programare”. În

mijloc, ceva mai mare, dar tot discret: „Jules Amthor”. Dedesubt, un pic mai mic: „Psihiatru”.

Am luat a treia ţigară. De data asta am reuşit, cu multă dificultate, să scot bucăţica de hârtie fără să tai nimic. Era la fel. Am pus-o la loc.

M-am uitat la ceas, am pus pipa în scrumieră, apoi a trebuit să mă uit din nou la ceas ca să-mi dau seama cât e ora. Am înfăşurat într-o bucată de hârtie de ziar cele două ţigări tăiate şi cartea de vizită stricată, apoi, într-o altă bucată, ţigara întreagă. Am încuiat ambele pachete în birou.

Am rămas cu gândul la cartea de vizită. Jules Amthor, psihiatru, numai cu programare, număr de telefon din Stillwood Heights. Trei asemenea hârtiuţe, în interiorul a trei ţigări cu droguri dintr-o tabacheră chinezească sau japoneză învelită în mătase, imitând o carapace de broască ţestoasă, un articol care ar costa între treizeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de cenţi într-un magazin oriental, ceva de genul Hooey Phooey Sing sau Long Sing Tung, unde un japonez manierat se hlizeşte la tine şi râde din inimă atunci când îi spui că tămâia Moon of Arabia miroase ca fetele din bordelul lui Frisco Sadie.

Şi toate astea în buzunarul unui om care a murit şi care mai avea în buzunar o tabacheră cu adevărat scumpă, conţinând ţigări pe care chiar le fuma.

N-avea nici o logică. Poate că uitase de ele. Poate nici nu-i aparţineau. Poate le găsise în holul unui hotel şi uitase să le predea. Uitase că le are asupra sa.

Jules Amthor, psihiatru.

A sunat telefonul şi am răspuns neatent. Era vocea puternică a unui poliţist plin de el. Era Randall.

Nu lătra. Era rece ca gheaţa.

— Deci, nu ştiai cine e fata din noaptea trecută. Şi ea te-a luat de pe bulevard şi v-aţi plimbat până acolo. Frumoasă minciună, Marlowe.

— Poate ai şi tu o fată şi nu ţi-ar place ca tot soiul de reporteri să sară din tufişuri şi să-ţi bage bliţul în faţă.

— M-ai minţit.

— Mi-a făcut plăcere.

A tăcut un moment, ca şi când ar fi trebuit să ia o hotărâre.

— Să trecem peste asta, a zis. A venit şi mi-a spus povestea ei. Este fata unui om pe care, întâmplător, îl cunosc şi îl respect.

— Ea ţi-a povestit ţie, tu i-ai povestit ei.

— I-am spus câte ceva, a zis rece. Din anumite motive. Pentru aceleaşi motive te-am sunat şi pe tine acum. Ancheta asta va fi secretă. Avem şansa să prindem banda asta de hoţi de bijuterii şi o vom face.

— Oh, dimineaţă era o bandă de criminali. În regulă.

— Apropo, era praf de marihuana în ţigările din tabachera aia nostimă, cu dragoni pe ea. Sigur, nu l-ai văzut pe tip fumând aşa ceva?

— Foarte sigur. În prezenţa mea a fumat numai din celelalte. Dar n-a fost cu mine tot timpul.

— Înţeleg. Ei bine, asta-i tot. Ţine minte ce ţi-am spus aseară. Nu încerca să te bagi în cazul ăsta. Tot ce vrem de la tine e să stai cuminte. Altfel...

A făcut o pauză. Am căscat în microfon.

— Am auzit zgomotul ăsta. Poate crezi că nu sunt în stare să-ţi fac necazuri. Ba, sunt. O singură mişcare greşită şi te arestez ca martor.

— Vrei să zici că ziarele nu vor afla de cazul ăsta?

— Vor şti despre crimă, dar nu şi ce e în spatele ei.

— Nici tu n-o să şti.

— Te-am avertizat de două ori, a zis. A treia oară, gata.

— Vorbeşti prea mult, pentru un tip care ştie ce să facă.

Mi-a trântit telefonul în nas pentru fraza asta. OK, dă-l dracului, n-are decât să-şi bată capul.

M-am plimbat puţin în jurul biroului ca să mă calmez, mi-am pus ceva de băut, m-am uitat din nou la ceas fără să-mi dau seama cât e ora şi m-am aşezat iarăşi la birou.

Jules Amthor, psihiatru, numai cu programare. Dă-i timp şi bani, că el vindecă orice, de la un soţ impotent, până la o muşcătură de lăcustă. Trebuie să fie un expert în aventuri amoroase, femei care dorm singure şi nu le place, băieţi şi fete care şi-au luat lumea-n cap şi nici nu mai scriu acasă, probabil că răspunde şi la întrebări de genul: *„Să-mi vând proprietatea acum sau s-o mai păstrez un an?”*, *„Discursul ăsta îmi va dăuna în ochii publicului sau mă va face să par mai respectabil?”*. Vin să-i plângă pe umăr bărbaţi puternici, care zbiară ca leii la birou şi de fapt, sunt moi ca mămăliga. Dar cel mai mult e căutat de femei, femei grase, care respiră greu, femei slabe care se topesc, femei bătrâne care visează, femei tinere care îşi imaginează că au complexele Electrei, femei de toate dimensiunile, formele şi vârstele, dar cu un lucru în comun: banii. La domnul Jules Amthor nu există Joia Săracilor. Întâi se plăteşte cu bani gheaţă. Târfe bogate, care probabil, se târguiesc la nota de plată a laptelui, îl plătesc imediat.

Un iluzionist, un circar şi un tip a cărui carte de vizită e introdusă în nişte ţigări cu droguri, găsite asupra unui mort. Începea să devină interesant. Am luat telefonul şi am cerut operatorului să-mi dea numărul acela din Stillwood Heights.

Capitolul 15

A

răspuns o voce de femeie, o voce răguşită şi cu accent străin.

— Aloo!

— Pot să vorbesc cu domnul Amthor?

— Regret, nu. Îmi parre foarrte rrău. Amthor nu vorrbeeşte niciodaată laa telefoon. Eu sunt secretaara lui. Îmi lăsaaţi un mesaj?

— Care este adresa lui acolo? Aş vrea să-l văd.

— Aa, vreţi o consultaaţie. Va fi încântaat, dar este foarte ocupat. Când dorriţi să-l vedeţi?

— Cât mai repede. Azi.

— Oh, se simţi un regret în voce, asta nu see poaate. Poate săptămâna viitoaare. Să consult agenda.

— Ştii ce, lasă agenda. Ai un creion?

— Dar, bineînţeles că am un creion. Eu...

— Notează. Numele meu e Philip Marlowe. Adresa este 615 Cahuenga Building, Hollywood. Asta e pe bulevardul Hollywood, lângă Ivar. Numărul de telefon este Glenview 7537.

I-am dictat literă cu literă părţile mai dificile şi am aşteptat.

— Da, domnul Marlowe, am notat.

— Vreau să-l văd pe domnul Amthor în legătură cu un om numit Marriott. Am spus şi numele ăsta pe litere. Este urgent. E o chestie de viaţă şi de moarte. Vreau să-l văd repede. R-e-p-e-d-e. Imediat, cu alte cuvinte. E clar?

— Vorrbiţi foarrte ciudat, a spus vocea cu accent străin.

— Deloc. Am luat telefonul şi l-am zgâlţâit. Mă simt bine. Aşa vorbesc eu de obicei. E vorba despre o treabă bizară. Domnul Amthor va dori cu siguranţă să mă vadă. Sunt detectiv particular. Dar nu vreau să mă duc la poliţie, până nu ne întâlnim.

Vocea a îngheţat brusc.

— Oo, sunteţi de la poliţie, nu?

— Uite, ce e. Sunt de la poliţie, nu. Sunt detectiv particular. Privat. Dar este la fel de urgent. Mă cauţi din nou, da? Ai numărul de telefon, da?

— Da, am numărul de telefon. Domnul Marriott e bolnaav?

— Ei, nu e chiar în formă. Deci îl cunoşti?

— A, nu. Dar aţi spus că e o chestiunee de viaaţă şi de moarrte. Domnul Amthor vindecă multă lume.

— De data asta a dat-o în bară. Aştept telefonul.

Am închis şi m-am întins după sticla de pe birou.

Mă simţeam ca şi când aş fi trecut prin maşina de tocat. Peste zece minute a sunat telefonul şi vocea a spus:

— Domnul Amthor vă va primi la ora şaase.

— E-n regulă. Care-i adresa?

— Vă trimite o maşină.

— Am şi eu maşină. Dă-mi doar...

— Vă trimite o maşină, a spus vocea foarte rece şi telefonul s-a închis.

M-am uitat încă o dată la ceas. Aveam timp suficient pentru masa de prânz. Ultima înghiţitură de whisky îmi ardea stomacul. Nu îmi era foame. Am aprins o ţigară. Parcă aş fi gustat din batista instalatorului. L-am salutat pe domnul Rembrandt, mi-am luat pălăria şi am ieşit. Eram la jumătatea drumului către lift, când brusc mi-a venit ideea. Fără vreun motiv anume, fără vreun sens, ca şi când mi-ar fi căzut o cărămidă în cap. M-am oprit, m-am rezemat de peretele de marmură, mi-am dat pălăria pe spate şi am început să râd.

O fată care a trecut pe lângă mine mergând de la lift către biroul ei s-a întors şi mi-a aruncat o privire, care în general te face să te simţi ca o gaură într-un ciorap. Am salutat-o, ridicând mâna şi m-am întors. Am telefonat unei companii care se ocupa cu afaceri imobiliare.

— Puteţi găsi un act de proprietate având numai adresa proprietăţii?, am întrebat.

— Desigur, avem un index. Spuneţi.

— 1644 West 54th Place. Aş vrea să ştiu câte ceva despre condiţiile din titlul de proprietate.

— Am să vă caut eu. Care e telefonul?

A sunat după trei minute.

— Luaţi ceva de scris. Este parcela 8, zona II, cuprinsă între Caraday Addition şi Maplewood Tract, numărul 4. Proprietarul, grevat de oarece datorii, este Jessie Pierce Florian, văduvă.

— Mda. Ce datorii?

— Impozite, chitanţe de plată a îmbunătăţirilor ce se fac din zece în zece ani şi un împrumut de 2600 $ pentru care a garantat cu casa.

— Vreţi să spui că o pot da afară după o înştiinţare venită cu zece minute înainte?

— Nu chiar aşa de repede, dar mult mai repede decât dacă ar fi fost vorba de o ipotecă. Nu e nimic neobişnuit, exceptând

suma. E mare pentru zona aceea, în afară de cazul în care este o casă nouă.

— E o casă foarte veche şi în stare foarte proastă. O mie şi cinci sute ar fi deja prea mult.

— Atunci e chiar neobişnuit, pentru că acest contract datează de acum patru ani.

— Cine a făcut asta? Vreo companie de investiţii?

— Nu. O persoană particulară. Un om numit Lindsay Marriott. O.K.?

Nu mai ţin minte ce i-am spus sau în ce fel i-am mulţumit. Probabil, că au fost cuvinte goale. Mă uitam pe pereţi, gânditor.

Stomacul şi-a revenit dintr-o dată. Îmi era foame. M-am dus la Mansion House Coffee Shop şi am luat masa de prânz, apoi am scos maşina din parcarea de lângă clădire.

Am luat-o spre sud, apoi spre est, către West 54th Place. De data asta, n-aveam nici un fel de băutură la mine.

Capitolul 16

C

artierul arăta exact ca şi cu o zi în urmă. Strada era pustie, cu excepţia unei camionete de îngheţată, două Ford-uri în parcare şi un nor de praf într-un colţ. Am trecut încet prin dreptul numărului 1644, am parcat ceva mai încolo şi am studiat casele de pe ambele părţi ale străzii. M-am întors şi m-am oprit, privind pajiştea uscată şi neîngrijită. Casa părea pustie, dar probabil nu era. Balansoarul singuratic de pe verandă era în aceeaşi poziţie ca şi ieri. Pe alee era o hârtie aruncată. Am ridicat-o, i-am tras un şut şi atunci am văzut mişcându-se perdeaua de la fereastra din faţa casei alăturate.

Iarăşi Bătrâna Spioană. Am căscat de plictiseală şi am salutat-o, scoţând pălăria. Un nas ascuţit se lipise de partea interioară a geamului. Păr alb deasupra lui şi ochi despre care nu puteam să spun nimic din locul unde mă aflam. Am pornit de-a lungul aleii, în timp ce ochii mă urmăreau. M-am îndreptat spre casă. Am urcat treptele de lemn şi am sunat.

Uşa s-a deschis cu zgomot. Era o individă înaltă, bătrână, cu o bărbie ca de iepure. Văzuţi de aproape, ochii erau ascuţiţi, ca lumina ce se reflectă în apa liniştită. Mi-am scos pălăria.

— Sunteţi cea care a sunat la poliţie în legătură cu doamna Florian?

Mă privea neprietenos şi mă studia. Probabil n-a scăpat nici aluniţa de pe omoplatul drept.

— N-am spus că sunt, tinere, şi n-am spus nici că nu sunt. Cine eşti dumneata?

Era o voce foarte sonoră, în stare să acopere zgomotul unei petreceri.

— Sunt detectiv.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu spui aşa? Ce-a mai făcut? N-am mai văzut nimic, deşi n-am scăpat nici un minut. Henry face toate cumpărăturile pentru mine. Nu s-a mai întâmplat nimic interesant acolo.

A lăsat uşa exterioară deschisă şi m-a poftit înăuntru. Holul mirosea a lac pentru lemn. Conţinea multă mobilă închisă la culoare, care odată fusese la modă, cu lemn încrustat şi sculpturi în colţuri. Am intrat în camera din faţă, plină cu obiecte din bumbac şi dantelă agăţate oriunde puteai să baţi un cui.

— Nu te-am mai văzut până acum?, m-a întrebat deodată cu o notă de suspiciune în glas. Sunt sigură că te cunosc. Eşti cel care...

— Exact. Totuşi, sunt detectiv. Cine e Henry?

— A, un băieţel negru care îmi face cumpărăturile. Ei bine, ce doreşti, tinere?

Şi-a netezit cu mâna şorţul curat, alb cu roşu şi mi-a aruncat o privire vioaie. A închis şi a deschis gura de câteva ori pentru a-şi potrivi proteza.

— Au trecut ieri pe aici ofiţerii, după ce au fost la doamna Florian?

— Ce ofiţeri?

— Cei îmbrăcaţi în uniformă, am spus răbdător.

— Da, au trecut pe aici puţin. Nu ştiau nimic.

— Poate mi-l descrieţi pe tipul acela solid – cel care avea o armă şi care v-a făcut să telefonaţi la poliţie.

L-a descris cu multă acurateţe. Era chiar Malloy.

— Ce tip de maşină conducea?

— O maşină mică. Cu greu reuşea să intre în ea.

— Asta-i tot ce-mi puteţi spune? Acest om e un criminal!

A rămas cu gura căscată, dar ochii erau încântaţi.

— Pentru Dumnezeu, aş vrea să-ţi pot spune mai multe, tinere, dar niciodată nu m-am priceput la maşini. Criminal? Nu poţi fi în siguranţă deloc în oraşul ăsta. Când am venit aici, acum douăzeci şi doi de ani, nici măcar nu ne încuiam uşile. Acum sunt gangsteri, şi poliţişti corupţi, şi politicieni care se luptă între ei cu mitralierele, aşa am auzit. Este scandalos ceea ce se întâmplă, tinere.

— Mda. Ce ştiţi despre doamna Florian?

Gura ei mică s-a zbârcit.

— Nu este o vecină bună. Pune radioul să cânte tare la miezul nopţii. Cântă. Nu vorbeşte cu nimeni.

A făcut o pauză.

— Nu sunt sigură, dar cred că bea.

— Are mulţi musafiri?

— N-are musafiri deloc.

— Dumneavoastră trebuie să ştiţi asta, doamnă...

— Morrison. Pentru Dumnezeu. Ce altceva am de făcut, decât să mă uit pe fereastră?

— Pariez că e interesant! Doamna Florian locuieşte aici de multă vreme?

— De vreo zece ani, socotesc eu. A avut un soţ. Mi se părea un om rău. A murit.

A făcut o pauză şi s-a gândit.

— Cred că a fost o moarte naturală. N-am auzit altă variantă.

— I-a lăsat ceva bani?

Ochii i s-au închis şi bărbia s-a retras. A respirat adânc.

— Ai băut, a constatat rece.

— Tocmai mi-am scos un dinte. Dentistul mi-a recomandat.

— Nu prea cred.

— Alcoolul nu e bun decât ca medicament, am zis.

— Eu nu-l folosesc nici măcar ca medicament.

— Cred că aveţi dreptate, am spus împăciuitor. I-a lăsat ceva bani? Soţul ei.

— De unde să ştiu?

Gura avea mărimea unei prune uscate. Pierdusem.

— A mai fost cineva aici de când au venit ofiţerii?

— N-am văzut.

— Mulţumesc foarte mult, doamnă Morrison. N-am să vă mai necăjesc. Aţi fost foarte amabilă şi de mare ajutor.

M-am îndreptat spre ieşire şi am deschis uşa. Ea m-a urmat, şi-a dres vocea şi a clătinat din nou din proteză de câteva ori.

— La ce număr ar trebui să sun? m-a întrebat înmuindu-se puţin.

— University 4-5000. Întrebaţi de locotenentul Nulty. Din ce trăieşte? Milă?

— Ăsta nu e un cartier cu oameni miloşi, a zis rece.

— Pun pariu că piesa asta a fost odată mândria lui Sioux Falls, am spus, privind fix la bufetul sculptat ce se afla în hol, pentru că nu încăpea în sufragerie. Avea muchiile arcuite şi picioare subţiri încrustate, iar pe partea din faţă era pictat un coş cu fructe.

— Masson City, a spus îmbunată. Da, domnule, am avut o casă frumoasă, eu şi George. Foarte frumoasă.

Am deschis uşa, am ieşit şi i-am mulţumit din nou. Acum zâmbea, un zâmbet la fel de ascuţit ca şi privirea.

— Primeşte o scrisoare recomandată în prima zi a fiecărei luni, a adăugat deodată.

M-am întors şi am aşteptat. S-a aplecat spre mine.

— Am văzut poştaşul sunând la uşă şi dându-i ceva să semneze. În prima zi a fiecărei luni. Apoi se îmbracă şi pleacă. Se întoarce după foarte multă vreme. Cântă jumătate din noapte. Câteodată aş fi putut chema poliţia, atât de tare cânta.

Am atins-o uşor pe braţ.

— Sunteţi una la o mie, doamnă Morrison.

Mi-am pus pălăria, am salutat-o şi am plecat. La jumătatea drumului m-am gândit la ceva şi m-am întors. Stătea în continuare după plasa de ţânţari, cu uşa din spatele ei deschisă. Am urcat pe scări.

— Mâine e întâi, am spus, întâi aprilie. Ziua Păcălelilor. Sunteţi amabilă să observaţi dacă îşi primeşte scrisoarea

recomandată?
Ochii au sclipit şi a început să râdă, un râs hotărât, de femeie bătrână.
— Ziua Păcălelilor, a mormăit. Poate că n-o s-o primească.
Am lăsat-o râzând. Parcă era o găină care sughiţe.

Capitolul 17

Am sunat şi am ciocănit la uşa vecina, dar n-a răspuns nimeni. Uşa exterioară nu era închisă. Am încercat uşa de la casă. Era descuiată. Am intrat.

Nimic nu era schimbat, nici măcar mirosul de gin. Nu erau cadavre pe podea. O sticlă murdară se afla pe o măsuţă mică în spatele scaunului pe care doamna Florian stătuse ieri. Radioul era închis. M-am îndreptat către divan şi m-am uitat în spatele pernelor. Acelaşi soldat mort, şi încă unul lângă el acum.

Am strigat. Nici un răspuns. Mi s-a părut că aud o respiraţie lungă, tristă, un fel de oftat. Am trecut pe sub arcadă şi am pătruns în hol. Uşa de la dormitor era puţin deschisă şi geamătul venea din interior. Mi-am strecurat capul înăuntru şi am privit.

Doamna Florian era în pat. Stătea întinsă pe spate, învelită până la bărbie cu o pătură de bumbac. Unul dintre ciucuri aproape îi intrase în gură. Faţa ei lungă şi palidă era vlăguită, pe jumătate moartă. Părul murdar acoperea perna. Ochii s-au deschis încetişor şi m-au privit inexpresiv. Camera avea un miros care te îmbolnăvea, de băutură, de haine murdare şi aer închis. Un ceas deşteptător de şaizeci şi nouă de cenţi, ticăia pe biroul a cărui vopsea gri deschis era pe ducă. Se pare că ticăia suficient de tare pentru a dărâma pereţii. Deasupra lui, o oglindă arăta o imagine deformată a chipului femeii. Cufărul din care a luat fotografiile era încă deschis.

— Bună ziua, doamnă Florian. Nu vă simţiţi bine?

Şi-a lipit buzele încetişor, a pus buza de jos peste cea de sus, apoi a scos limba, le-a umezit şi şi-a mişcat fălcile. Vocea suna ca o înregistrare veche şi stricată. Ochii arătau că m-au recunoscut. Dar asta nu îi făcea plăcere.

— L-ai prins?

— Pe Moose?

— Sigur.

— Nu încă. Sper că în curând.

A clipit de câteva ori din ochi, apoi i-a lăsat întredeschişi, ca şi când ar fi vrut să scape de un coşmar.

— Ar trebui să ţii uşa încuiată, am zis. S-ar putea să se întoarcă.

— Crezi că mi-e frică de Moose?

— Aşa mi s-a părut ieri, când am vorbit despre el.

S-a gândit la asta. A gândi e o treabă complicată.

— Ai ceva de băut?

— Nu, azi n-am adus nimic, doamnă Florian. Nu prea am mai avut bani.

— Ginu-i ieftin. Şi e bun.

— S-ar putea să ies ca să-ţi aduc, peste câtva timp. Deci, nu ţi-e teamă de Malloy?

— De ce mi-ar fi?

— O.K., deci nu ţi-e teamă de el. Atunci ce te sperie?

O lumină a sclipit în ochii ei, s-a păstrat un moment, apoi a dispărut din nou.

— Las-o baltă. Voi, poliţiştii, să mă pupaţi în fund.

N-am spus nimic. M-am rezemat de tocul uşii, mi-am pus o ţigară în gură şi am încercat să o ridic suficient de sus pentru a-mi atinge nasul cu ea. Este mai greu decât pare.

— Poliţiştii, a spus încet, nu-l vor prinde niciodată pe băiatul ăsta. E bun, se descurcă şi are prieteni. Îţi pierzi vremea.

— E doar rutină, am zis. Un fel de autoapărare. Unde ar putea fi acum?

A chicotit şi şi-a băgat gura sub pătura de bumbac.

— Rahat. Poliţist care o face pe deşteptu'. Voi, băieţi, chiar credeţi că o să obţineţi ceva.

— Mi-a plăcut Moose, am spus.

În ochii ei a apărut un licăr de interes.

— Îl cunoşti?

— Am fost cu el ieri, când l-a omorât pe negru.

A deschis gura larg şi şi-a dat capul brusc pe spate, fără să facă mai mult zgomot, decât atunci când rupi o grisină. Pe faţă i se scurgeau lacrimi.

— Un tip mare şi puternic, am zis. Un suflet bun. O dorea foarte mult pe Velma.

A căscat ochii.

— Am crezut că o căutau babacii ei, a spus blând.

— Da. Dar acum e moartă, tu ai spus. Nu mai e nimic de căutat. Unde a murit?

— Dalhart, Texas. A avut o răceală, pe urmă a coborât la plămâni şi s-a dus.

— Erai acolo?

— La dracu, nu. Am auzit doar.

— Aha. Cine ţi-a spus, doamnă Florian?

— O dansatoare. Nu mai ştiu numele. Poate o băutură bună ar ajuta. Mă simt ca Valea Moartă.

„Şi arăţi ca un catâr mort”, am gândit, dar n-am spus-o cu voce tare.

— Încă ceva, am zis, şi pe urmă poate ies să-ţi aduc nişte gin. M-am uitat pe titlurile tale de proprietate, nu ştiu ce mi-a venit.

A devenit ţeapănă, ca o femeie de lemn îmbrăcată în pijama. Pleoapele s~au închis pe jumătate şi respiraţia s-a oprit.

— Ai un împrumut prea mare garantat cu casa, având în vedere valoarea coborâtă a proprietăţilor din zona asta. E vorba de un tip numit Lindsay Marriott.

A clipit repede. Nici o altă mişcare. S-a holbat la mine.

— Lucram pentru el, a spus într-un târziu. Eram servitoare în casa lui. M-a ajutat puţin.

Am scos ţigara neaprinsă din gură, m-am uitat la ea fără nici un scop şi am băgat-o înapoi.

— Ieri după-amiază, câteva ore după ce te-am văzut, domnul Marriott m-a căutat la birou. Mi-a oferit o slujbă.

— Ce fel de slujbă?

Vocea era şi mai răguşită acum. Am ridicat din umeri.

— Nu-ţi pot spune asta. E confidenţial. Am fost la el noaptea trecută.

— Eşti un ticălos deştept, a ţipat şi şi-a mişcat o mână.

M-am uitat la ea şi n-am spus nimic.

— Poliţist deştept, a bombănit.

Mi-am plimbat o mână pe tocul uşii. Era lipicios. Imediat ce l-am atins am simţit nevoia să fac o baie.

— Ei, asta e tot. Mă întrebam cum vine treaba. În definitiv, poate nu e nici o legătură. Doar o coincidenţă. Dar poate că înseamnă ceva...

— Poliţist deştept... Tu nu eşti poliţist adevărat... Eşti un rahat ieftin...

— Se poate, i-am zis. Ei bine, la revedere, doamnă Florian. Fiindcă a venit vorba, nu cred că veţi primi scrisoarea recomandată mâine dimineaţă.

A aruncat plapuma la o parte şi a sărit în picioare cu ochii strălucind. Ceva lucea în mâna ei dreaptă.

Un mic revolver, un Banker Special. Era vechi şi ruginit, dar părea în stare de funcţionare.

— Spune, a mârâit ea. Spune repede.

M-am uitat la armă şi arma s-a uitat la mine. Nu prea prietenos. Mâna din spatele ei a început să tremure, dar ochii străluceau încă. Saliva a început să i se prelingă pe la colţurile gurii.

— Noi doi am putea lucra împreună, i-am zis.

Şi arma şi maxilarul au coborât în acelaşi timp. Eram foarte aproape de uşă. În timp ce arma încă cobora, m-am furişat în afara bătăii ei, dincolo de uşă.

— Gândeşte-te, am zis peste umăr.

Nu se auzea nici un sunet, de nici un fel.

Am trecut repede prin hol şi prin sufragerie şi am ieşit din casă. Mă durea spatele în timp ce mergeam pe trotuar. Muşchii îmi erau înţepeniţi.

Nu s-a întâmplat nimic. Am luat-o de-a lungul străzii, m-am urcat în maşină şi am plecat.

Ultima zi din martie şi o căldură de vară. Mi-am scos haina în timp ce conduceam. În faţa secţiei din 77th Street, doi băieţi de la patrulă stăteau rezemaţi de o aripă a maşinii. Am trecut printre uşile batante şi am găsit un locotenent în uniformă în spatele balustradei, studiind un raport. L-am întrebat dacă Nulty este sus. A spus că aşa crede şi m-a întrebat dacă sunt un prieten. Eu am spus da, el a zis să urc. Aşa că am urcat, am luat-o de-a lungul coridorului şi am ciocănit la uşă. O voce a zbierat şi am intrat.

Îşi scobea dinţii, stând pe un scaun, cu un picior pe altul. Se uita la degetul mare al mâinii stângi şi la lungimea braţului. Degetul părea în regulă, dar privirea lui Nulty era îngândurată, ca şi cum lucrurile n-ar merge bine.

S-a ghemuit pe scaun, a pus piciorul pe podea şi a început să privească la mine în locul degetului său mare. Purta un costum cenuşiu închis. Alături, pe masă, un trabuc mutilat, aştepta ca el să termine cu scobitul între dinţi.

Am îndreptat husa de pâslă a scaunului, care nu era prinsă de nimic, m-am aşezat şi mi-am scos o ţigară.

— Tu, a spus Nulty, privindu-şi scobitoarea să vadă dacă era mestecată îndeajuns.

— Ai avut noroc?

— Malloy? Nu mă mai ocup de chestia asta.

— Şi cine se ocupă?

— Nimeni. De ce? Tipu-i la pământ. Noi am anunţat prin telex, iar ei îl caută. Pe naiba, e probabil demult în Mexic.

— Sigur, doar n-a făcut decât să ucidă un negru, am spus. Probabil că nu este decât o chestie minoră.

— Încă mai eşti interesat? Credeam că ai altceva de făcut.

Ochii săi deschişi la culoare au alunecat peste faţa mea.

— Am avut o treabă astă-noapte, dar n-a ieşit bine. Mai ai încă fotografia aia a arlechinului?

S-a uitat în jurul său şi a dat peste sugativă. A ridicat-o şi a scos poza. Arată încă destul de bine. M-am uitat la faţa sa.

— Asta-i chiar a mea, am zis. Dacă n-ai nevoie de ea pentru dosar aş vrea s-o păstrez.

— Ar trebui să existe un dosar, presupun... Mă fac că uit de ea. O.K., păstreaz-o la pălărie. Dosarul l-am dat deja.

Am pus fotografia în buzunarul de la piept şi m-am ridicat.

— Ei bine, cred că asta-i tot, am zis răsuflând uşurat.

— Miros ceva, a spus Nulty pe un ton ceva mai rece.

M-am uitat la obiectul de pe marginea biroului său. Ochii lui mi-au urmărit privirea. A azvârlit scobitoarea pe podea şi şi-a băgat trabucul deformat în gură.

— Pe-asta nu ţi-o dau, a zis el.

— Este doar o vagă bănuială. Dacă se adevereşte, nu te voi uita.

— Viaţa-i grea. Aş avea nevoie de o pauză, amice.

— Un tip care munceşte atât de mult o merită din plin.

Şi-a aprins un chibrit cu unghia degetului mare, arătând încântat că a reuşit din prima încercare şi a început să inhaleze fumul trabucului.

— Bună poantă, a spus Nulty întristat, în timp ce ieşeam.

Coridorul era liniştit, întreaga clădire era liniştită.

Jos, în faţă, tipii de la patrulă încă mai stăteau lângă aripă. Am luat-o înapoi spre Hollywood.

Suna telefonul când am intrat eu în birou. M-am aşezat pe masă şi am răspuns.

— Da?

— Vorbesc cu domnul Philip Marlowe?

— Da, Marlowe este.

— Aici este reşedinţa doamnei Grayle. Doamna Lewin Lockridge Grayle. Doamna Grayle ar dori să vă vadă cât mai curând posibil.

— Unde?

— Adresa este 862 Aster Drive, în Bay City. Pot să-i transmit că veţi sosi în mai puţin de o oră?

— Sunteţi cumva domnul Grayle?

— Bineînţeles că nu. Sunt valetul.

— Mă veţi auzi curând sunând la uşă, am spus şi am închis.

Capitolul 18

E

ram aproape de ocean, îl simţeam, dar apa nu se vedea din locul în care mă aflam. Aster Drive era o curbă lungă şi blândă, iar casele din interiorul ei erau doar nişte case drăguţe, pe când pe partea canionului erau proprietăţi mari şi tăcute, cu ziduri de 12 picioare înălţime cu porţi de fier forjat şi garduri vii ornamentale, iar înăuntru, dacă puteai ajunge acolo, un colţ de paradis, foarte liniştit, doar pentru cei bogaţi.

Un bărbat cu o tunică rusească albastru închis, o moletieră neagră lucioasă şi pantaloni bufanţi, strălucitori stătea în mijlocul porţii deschise. Era un negru arătos, cu umeri largi şi părul lins şi lucios, iar cozorocul şepcii îi umbrea uşor ochii. Avea o ţigară în colţul gurii şi ţinea capul puţin înclinat, ca şi cum ar fi vrut să ţină fumul departe de nas. Într-o mână avea o mănuşă moale neagră, iar cealaltă mâna era goală. Avea un inel mare pe al treilea deget.

Numărul casei nu era la vedere, dar ar fi trebuit să fie 862. Am oprit maşina, m-am aplecat înspre el şi l-am întrebat. I-a luat multă vreme să-mi răspundă. A trebuit să mă studieze foarte atent. Nu numai pe mine, ci şi maşina pe care o conduceam. S-a îndreptat neglijent spre mine şi în acest timp şi-a coborât mâna neînmănuşată pe lângă coapsă. Era genul de neglijenţă făcută special, pentru a fi observată.

S-a oprit la câţiva paşi de maşină şi m-a studiat din nou.

— Caut reşedinţa familiei Grayle, i-am zis.

— Asta e, dar nu e nimeni acasă.

— Sunt aşteptat.

A clătinat uşor din cap. Ochii lui luceau ca apa.

— Numele?

— Philip Marlowe.

— Aşteaptă aici.

S-a îndreptat fără grabă înspre porţi şi a descuiat o uşă de fier aflată într-unul din stâlpii masivi. Era un telefon înăuntru. A vorbit scurt la el, a trântit uşa şi s-a întors la mine.

— Aveţi vreun act de identitate?

L-am lăsat să se uite la actul de proprietate ai maşinii.

— Asta nu dovedeşte nimic. De unde ştiu eu că e maşina dumneavoastră?

Am scos cheile din contact, am deschis uşa şi am ieşit. Eram cam la o jumătate de metru distanţă de el. Mirosea frumos. Haig. Haig, cel puţin.

— Ascultă, am să vorbesc la telefon cu valetul; el îmi cunoaşte vocea. După asta mă laşi să trec sau trebuie să-mi fac loc singur?

— Asta-i slujba mea, a spus împăciuitor. Dacă n-o fac bine..., a lăsat restul să plutească în aer, continuând să zâmbească.

— Eşti un flăcău de treabă, am zis şi l-am bătut uşor pe umăr. Dartmouth sau Dannemora?

— Cristoase! De ce n-ai spus că eşti poliţist?

Am rânjit amândoi. A făcut un semn cu mâna şi am trecut prin jumătatea de poartă deschisă. Drumul făcea o curbă; garduri vii înalte, verde închis, formau un paravan care separau casa de stradă. În spatele altei porţi, am văzut un grădinar japonez lucrând la o peluză imensă. Ducea buruienile în afara spaţiului verde, zâmbind în felul specific al japonezilor. Apoi a apărut din nou gardul viu şi n-am mai văzut nimic pe o porţiune de cincizeci de metri. Drumul s-a terminat într-un rond foarte larg, în care erau parcate mai multe maşini.

Una din ele era un mic cupeu. Mai era o pereche de Buick-uri ultimul model, destul de bune pentru a fi trimise la piaţă. Lângă ele, o limuzină neagră cu capacele roţilor mari şi nichelate. Mai era o maşină sport, lungă şi joasă. Un drum foarte scurt, din beton, ducea de aici, la intrarea principală.

În stânga, alături de spaţiul de parcare era o grădină mai joasă cu câte o fântână arteziană în fiecare din cele patru colţuri. Intrarea era barată de o poartă de fier forjat, cu un Cupidon înaripat în mijloc. Mai erau busturi pe suporturi subţiri şi o bancă de piatră cu grifoni sculptaţi la fiecare capăt; un lac lunguieţ cu nuferi de piatră în el şi cu o broască mare de piatră stând pe una din frunzele nufărului. Mai departe, o boltă de trandafiri conducea la un fel de altar, acoperit în ambele părţi, astfel încât razele soarelui să deseneze arabescuri pe treptele altarului. În continuare, în stânga, era o grădină sălbatică, nu prea mare, cu un cadran solar lângă un perete înclinat, construit în aşa fel, încât să pară o ruină. Şi acolo erau flori. Un milion de flori.

Casa în sine nu era cine ştie ce. Ceva mai mică decât palatul Buckingham, cam cenuşie pentru California şi probabil, cu mai puţine ferestre decât Chrysler Building.

M-am îndreptat spre intrare, am apăsat pe sonerie şi undeva înăuntru, o mulţime de mecanisme au produs un sunet profund, asemănător clopotelor de la biserică.

Un om îmbrăcat cu o vestă cu nasturi aurii a deschis uşa, s-a înclinat, mi-a luat pălăria şi a dispărut. În spatele lui, în umbră, un bărbat în pantaloni cu dungă, haină neagră, guler brodat şi cravată gri, şi-a înclinat capul cenuşiu cam cu o jumătate de centimetru şi a spus:

— Domnul Marlowe? Vă rog să mă urmaţi.

Am intrat în hol. Era un hol foarte liniştit. Nici măcar o muscă nu se auzea. Podeaua era acoperită cu carpete orientale, iar pe pereţi erau picturi. Am schimbat direcţia şi am trecut în alt hol. Printr-o uşă din sticlă am văzut o scânteiere de apă în depărtare şi mi-am amintit aproape cu un şoc că eram lângă Pacific şi casa era pe marginea unuia dintre canioane.

Valetul s-a îndreptat spre o uşă şi a deschis-o, a rămas în picioare alături şi eu am intrat. Era o cameră frumoasă cu divane mari şi fotolii învelite în piele bej, aşezate în jurul unui şemineu în faţa căruia, pe o podea lucioasă, dar nu alunecoasă, se afla un covoraş subţire ca mătasea şi bătrân ca mătuşa lui Esop. Un buchet de flori strălucea într-un colţ, altul pe o masă joasă; pereţii erau din lemn pictat. Era confort, spaţiu, un loc agreabil în care noul se îmbina cu vechiul; trei oameni au tăcut brusc, privindu-mă cum traversam încăperea.

Unul dintre ei era Anne Riordan, arătând exact cum o văzusem ultima oară, cu excepţia faptului că ţinea în mână un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Altul era un tip înalt şi subţire, cu o faţă tristă, o bărbie ascuţită şi ochi înfundaţi şi fără nici o culoare pe faţă, cu excepţia unui galben nesănătos. Avea vreo şaizeci de ani, dar arăta mai în vârstă. Purta un costum închis la culoare cu o floare roşie la butonieră şi părea preocupat.

A treia persoană era blondă. Îmbrăcată de oraş, într-un albastru-verzui şters. N-am dat prea multă atenţie hainelor ei. Era ceea ce îi recomandase designerul! şi sunt convins că îşi alesese unul potrivit. Rolul lor era s-o facă să pară timidă, iar ochii ei să pară foarte albaştrii. Părul avea culoarea aurului din picturile vechi şi fusese aranjat exact cât trebuie. Avea forme care nu trebuiau decât puse în valoare. Rochia era mai degrabă simplă, cu excepţia unei cleme din diamant la gât. Mâinile nu erau mici, dar aveau o formă frumoasă, iar unghiile erau vopsite într-o culoare obişnuită, aproape roz. Mi-a aruncat un zâmbet. Părea că zâmbeşte cu uşurinţă, dar ochii ei aveau încă o privire curioasă. Gura era senzuală.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să veniţi, mi-a spus ea. Acesta este soţul meu. Prepară-i domnului Marlowe o băutură, dragă.

Domnul Grayle a dat mâna cu mine. Avea o mână rece şi puţin umedă. Ochii erau trişti. A preparat un whisky cu apă

gazoasă şi mi l-a dat.

Apoi s-a aşezat într-un colţ şi a rămas tăcut. Am băut jumătate din băutură şi am rânjit către domnişoara Riordan. S-a uitat la mine cu o expresie absentă, ca şi cum n-ar fi avut habar de nimic.

— Credeţi că puteţi face ceva pentru noi?, a întrebat blonda încetişor, privind în paharul ei. Dacă da, aş fi încântată. Dar prefer să suport această pierdere – destul de mică – decât să mai am de-a face cu gangsteri şi tot soiul de indivizi dubioşi.

— Nu prea ştiu multe despre cazul ăsta.

— Dar sper să ne poţi ajuta.

Mi-a aruncat un zâmbet pe care l-am simţit în buzunarul de la şold.

Am băut şi cealaltă jumătate de pahar. Începeam să mă simt odihnit. Doamna Grayle a sunat dintr-un clopoţel aflat pe braţul divanului de piele şi a intrat un servitor. Ea a schiţat un gest către tavă. El a privit în jur şi a preparat două băuturi. Domnişoara Riordan încă se mai juca cu paharul ei, iar domnul Grayle aparent nu băuse. Servitorul a ieşit.

Eu şi doamna Grayle ne-am luat paharele. S-a aşezat picior peste picior, puţin cam neglijent.

— Nu ştiu dacă pot face ceva. Mă îndoiesc. Ce avem pentru a putea continua?

— Sunt sigură că poţi. Mi-a mai zâmbit o dată. Cât de departe a mers Lin Marriott cu confidenţele lui?

S-a uitat pieziş către domnişoara Riordan. Numai că ea nu i-a prins privirea. Continua să stea jos şi se uita în altă parte. Doamna Grayle s-a uitat la soţul ei.

— Chiar trebuie să te plictiseşti cu astea, dragă?

Domnul Grayle s-a ridicat în picioare, mi-a spus că i-a făcut plăcere să mă cunoască şi că ne va părăsi pentru scurt timp, nu se simte foarte bine şi spera că o să-l scuz. Era atât de politicos, încât am vrut să-l ajut să iasă din cameră pentru a-mi exprima aprecierea.

A plecat. A închis uşa încetişor, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu trezească pe cineva. Doamna Grayle s-a uitat la uşă un moment, apoi şi-a reluat zâmbetul şi m-a privit.

— În domnişoara Riordan puteţi avea toată încrederea, desigur.

— În nimeni nu pot avea toată încrederea, doamnă Grayle. Se întâmplă să ştie despre caz – ce este de ştiut.

— Da. A băut o gură sau două, apoi şi-a terminat paharul dintr-o înghiţitură. La dracu cu toată politeţea asta, a spus deodată. Hai să discutăm normal. Eşti un tip care arată prea bine pentru meseria asta.

— Este o muncă destul de urât mirositoare.

— N-am vrut să spun chiar aşa. Câştigi ceva bani din asta, sau este o întrebare impertinentă?

— Nu sunt prea mulţi bani la mijloc. E o grămadă de bucluc. Dar şi multă distracţie. Şi întotdeauna există şansa unui caz mare.

— Cum ajunge cineva detectiv particular? Te superi că te interoghez puţin? Mută măsuţa aici, ca să pot ajunge la băuturi.

M-am ridicat şi am împins uriaşa tavă de argint pe podeaua lucioasă până în dreptul ei. A mai preparat două băuturi. Eu mai aveam încă jumătate din al doilea pahar.

— Cei mai mulţi sunt foşti poliţişti, am continuat. Eu am lucrat la D.A. un timp. Am fost concediat.

— Nu pentru incompetenţă, sunt sigură.

— Nu, pentru obrăznicie. Aţi mai primit telefoane?

— Ei bine...

S-a uitat înspre Anne Riordan. A aşteptat; privirea ei spunea multe.

Anne Riordan s-a ridicat în picioare. Şi-a dus paharul încă plin înapoi la tavă şi l-a pus jos.

— Probabil aveţi multe de discutat, a spus ea. Vă mulţumesc foarte mult că aţi vorbit cu mine, doamnă Grayle. Nu voi folosi nimic din ce mi-aţi spus. Aveţi cuvântul meu pentru asta.

— Cerule, sper că nu pleci! a spus doamna Grayle cu acelaşi zâmbet.

Anne Riordan şi-a prins buza de jos între dinţi şi a ţinut-o acolo un moment, ca şi când s-ar fi gândit dacă s-o muşte şi s-o arunce afară sau s-o lase în pace.

— Îmi pare rău, trebuie. Eu nu lucrez pentru domnul Marlowe. Sunt doar o prietenă. La revedere, doamnă Grayle.

Blonda a clipit către ea.

— Sper că vei mai trece pe aici, curând. Oricând.

A apăsat pe sonerie de două ori. Asta l-a adus pe valet. Acesta a ţinut uşa deschisă.

Domnişoara Riordan a ieşit repede şi uşa s-a închis. Ceva vreme după asta, doamna Grayle a rămas fixând uşa cu un zâmbet obosit.

— E mult mai bine aşa, nu crezi? a spus ea după un timp.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Te întrebi, probabil, cum ştie atât de multe dacă este doar o prietenă, am spus. Este o fetiţă curioasă. După unele informaţii a făcut săpături ea însăşi, ca de exemplu, cine eşti tu şi al cui este colierul de jad. Altele i-au picat, pur şi simplu. A venit noaptea trecută în locul unde a fost ucis Marriott. Tocmai

făcea o plimbare. S-a întâmplat să vadă o lumină şi a venit acolo.

— Oh, doamna Grayle a ridicat paharul repede şi s-a strâmbat. Groaznic! Sărmanul Lin. Era o jigodie, ca majoritatea oamenilor. Dar să mori aşa, este îngrozitor.

S-a cutremurat. Ochii ei erau mari şi întunecaţi.

— Deci, este în regulă cu domnişoara Riordan. Nu va vorbi. Tatăl ei a fost şeful poliţiei aici, multă vreme, am spus eu.

— Da. Nu prea bei.

— Fac ceea ce eu numesc, băut.

— Noi doi ar trebui să ne înţelegem. Ţi-a povestit Lin – domnul Marriott – cum a avut loc jaful?

— Am înţeles că undeva între zona aceasta şi Trocadero. N-a spus exact. Trei sau patru oameni.

Şi-a înclinat capul auriu strălucitor.

— Să ştii că este ceva amuzant în jaful asta. Mi-au înapoiat unul din inele, unul destul de drăguţ.

— Mi-a spus asta.

— Nu prea purtam colierul acela. Este o piesă de muzeu, probabil nu mai sunt multe în lume asemănătoare; un tip deosebit de jad. Le-a sărit în ochi imediat. Nu cred că ei ştiu cât valorează, ce zici?

— Ştiau că nu l-aţi purta dacă n-ar fi preţios. Cine ştie cât valorează?

S-a gândit. Era o plăcere să o priveşti gândindu-se. Stătea în continuare picior peste picior, la fel de neglijent.

— Tot felul de oameni, bănuiesc.

— Dar nu ştiau toţi că îl veţi purta în noaptea aceea. Cine ştia despre asta?

Umerii albastru deschis s-au mişcat. Am încercat să-mi ţin ochii acolo unde le era locul.

— Servitoarea mea, dar ea ar mai fi avut o sută de ocazii. Şi am încredere în ea.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, am încredere în unii oameni. Şi în tine am încredere.

— În Marriott aveai încredere?

Faţa i s-a încruntat puţin. Ochii au devenit mai atenţi.

— În unele lucruri, nu. În altele, da. Există nişte nuanţări.

Avea un fel plăcut de a vorbi, adânc, pe jumătate cinic şi nu prea înflăcărat. Potrivea bine cuvintele.

— Bine, în afară de servitoare. Şoferul?

A scuturat din cap în semn că nu.

— Lin a condus în noaptea aceea, cu propria lui maşină. Cred că George nu era pe aici. Nu era într-o joi?

— Nu eram de faţă. Marriott spunea că patru sau cinci zile înainte de a-mi povesti mie. Joi ar fi fost chiar o săptămână din seara trecută.

— Era chiar joi. Mi-a luat paharul din mână şi degetele ei le-au atins pe ale mele puţin, o atingere foarte catifelată. George are seara de joi liberă. E ziua lui liberă, obişnuită.

A turnat o porţie zdravănă de whisky în paharul meu şi a adăugat puţin sifon. Este genul de băutură din care crezi că poţi bea într-una şi totuşi, ameţeşte. A preparat o porţie asemănătoare şi pentru ea.

— Lin ţi-a spus numele meu?, m-a întrebat încetişor, cu aceeaşi privire concentrată.

— A avut grijă să n-o facă.

— Atunci, probabil, că ai pierdut timp. Hai să vedem cum stăm. Deci, servitoarea şi şoferul ies din discuţie. Din punct de vedere, al complicităţii, vreau să spun.

— Din partea mea, nu.

— Ei, cel puţin încerc şi eu, a spus râzând. Deci, mai e Newton, valetul. Ar fi putut vedea colierul la gâtul meu în seara aceea. Dar atârna destul de jos şi eram îmbrăcată într-o manta de seară, din vulpe argintie; nu cred că l-ar fi putut vedea.

— Pariez că arătai ca un vis.

— Sper că nu te-ai îmbătat?

— Sunt recunoscut pentru sobrietate.

Şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă în hohote. Am cunoscut doar patru femei în viaţa mea, care pot să facă asta şi să rămână frumoase. Ea era una din ele.

— Newton e OK, am spus. Un tip de genul lui nu se amestecă cu borfaşii. Este doar o presupunere. Cum e cu servitorul?

S-a gândit şi şi-a amintit. A clătinat din cap.

— Nu m-a văzut.

— Ţi-a cerut cineva să porţi colierul?

Instantaneu, ochii ei au devenit mai atenţi. S-a întins după paharul meu pentru a-l umple din nou. Am lăsat-o să-l ia, deşi mai avea destul în el. Am urmărit frumoasele linii ale gâtului ei.

După ce a umplut paharele şi am început să ne jucăm amândoi cu ele, am continuat.

— Hai să dăm cărţile pe faţă şi după aceea îţi voi spune ceva. Povesteşte-mi cum a fost seara.

Şi-a privit ceasul de la încheietura mâinii, făcând pentru asta un gest foarte larg.

— Ar fi trebuit să fiu...

— Lasă-l să aştepte.

Ochii i-au strălucit. Îmi plăceau aşa.
— E o chestie să fii atât de direct, a spus.
— Asta e meseria mea. Povesteşte-mi despre seara respectivă. Sau concediază-mă. Una sau alta, frumoaso.
— Mai bine ai veni şi ai sta lângă mine.
— Mă gândesc la asta de multă vreme. De când te-ai aşezat picior peste picior, ca să fiu mai exact.
Şi-a tras rochia în jos.
— Lucrurile astea blestemate ţi se ridică întotdeauna până la gât.
M-am aşezat lângă ea pe divanul din piele bej.
— Nu lucrezi puţin cam rapid? a întrebat încetişor.
Nu i-am răspuns.
— Faci des lucruri de genul ăsta? a întrebat, privindu-mă pieziş.
— Practic, deloc. Sunt un călugăr tibetan în timpul meu liber.
— Numai că nu prea ai timp liber.
— Hai să ne concentrăm, am spus eu. Hai să strângem tot ce mai e din mintea noastră – sau a mea. Cu cât ai de gând să mă plăteşti?
— Oh, deci asta e problema. Credeam că ai de gând să-mi aduci colierul înapoi. Sau măcar să încerci..
— Trebuie să lucrez în felul meu. Ăsta-i felul meu.
Am luat o înghiţitură mare care aproape mi s-a urcat la cap. Am tras puţin aer în piept.
— Şi să investighez o crimă, am continuat.
— Dar n-are nimic de-a face cu asta. Vreau să spun, este treaba poliţiei, nu-i aşa?
— Mda, numai că sărmanul băiat mi-a plătit o sută de dolari ca să am grijă de el şi eu nu am făcut asta. Mă face să mă simt vinovat. Mă face să plâng. Vrei să plâng?
— Mai bea ceva.
A mai turnat nişte whisky. Nu părea s-o afecteze mai mult decât afecta apa, barajul Boulder.
— Ei bine, unde am rămas?, am întrebat, încercând să-mi ţin paharul în aşa fel încât băutura să stea în interiorul lui. Servitoare nu, valet nu, şofer nu, servitor nu. Cum s-a întâmplat jaful? Versiunea ta ar putea avea câteva detalii pe care Marriott nu mi le-a dat.
S-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit bărbia în palmă. Arăta serioasă, fără să pară prea serioasă.
— Am mers la o petrecere în Brentwood Heights. Apoi Lin a propus să dăm o fugă până la Troc pentru câteva pahare şi dansuri. Aşa am făcut. Erau nişte lucrări pe bulevard şi drumul era foarte prăfuit. Aşa că, la întoarcere, Lin a luat-o pe Santa

Monica. Asta ne-a dus pe lângă un hotel destul de părăginit, care se numea Hotel Indio, pe care l-am observat din nişte motive prosteşti şi lipsite de importanţă. De partea cealaltă a străzii era o berărie şi o maşină parcată în faţa ei.

— O singură maşină, în faţa unei berării?

— Da. Una singură. Era o zonă dubioasă. Ei bine, maşina a pornit şi a început să ne urmărească şi bineînţeles, că noi n-am bănuit nimic. Nu aveam motive. Apoi, înainte de a ajunge la intersecţia dintre Santa Monica şi Arguello Boulevard, Lin a spus: „Să mergem pe celălalt drum” şi a luat-o pe o stradă rezidenţială cu multe serpentine. Imediat, o maşină a trecut pe lângă noi, ne-a atins aripa şi s-a oprit. Un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu, cu o eşarfă la gât şi o pălărie coborâtă pe ochi s-a întors să ne ceară scuze. Avea o eşarfă albă legată în afară, care mi-a sărit în ochi. A fost cam tot ce am observat, cu excepţia faptului că era înalt şi subţire. Imediat ce s-a apropiat – şi mi-am amintit mai târziu că n-a intrat deloc în bătaia farurilor...

— Natural. Nimănui nu-i place să stea în bătaia farurilor. Mai bea ceva. Torn eu de data asta.

S-a aplecat. Sprâncenele ei frumoase – fără a fi desenate – s-au încruntat uşor. Am preparat două băuturi. A continuat:

— Imediat ce a ajuns pe partea unde stătea Lin, şi-a ridicat eşarfa şi am văzut o armă strălucind. „Rămâneţi liniştiţi şi totul va fi în regulă”, a spus el. Apoi un alt tip a venit pe partea cealaltă.

— Şi toate astea în Beverly Hills, cartierul cel mai bine păzit din California.

A ridicat din umeri.

— Da. Mi-au cerut bijuteriile şi geanta. Omul cu eşarfa a făcut-o. Cel din partea mea n-a vorbit deloc. I-am dat lucrurile peste Lin şi omul mi-a înapoiat geanta şi un inel. A zis să nu chemăm poliţia şi oamenii de la asigurări un timp, că ne vor propune o afacere care să ne convină. Spunea că i se pare mai uşor să munceşti pentru un procent corect. Se purta de parcă avea tot timpul din lume. A mai zis că ar fi putut lucra cu oamenii de la asigurări, dacă ar fi fost nevoie, dar asta însemna complicaţii şi au preferat să n-o facă. Vorbea ca un om cu oarecare educaţie.

— Ar fi putut fi Dressed-Up Eddie, am spus eu. Numai că a fost împuşcat la Chicago.

Iar a ridicat din umeri. Am băut amândoi. A continuat:

— Apoi au plecat. Noi ne-am întors acasă şi i-am spus lui Lin să păstreze secretul. În ziua următoare am primit un telefon. Avem două numere de telefon, dintre care unul direct. Telefonul l-am primit la acesta din urmă. Numărul era secret, bineînţeles.

Am clătinat din cap.

— Se poate cumpăra orice număr cu câţiva dolari. Se întâmplă mereu. Unele vedete sunt nevoite să-şi schimbe numărul de telefon în fiecare lună.

Am băut din nou.

— I-am spus omului care a sunat să ia legătura cu Lin, care mă reprezintă, şi, dacă vor fi rezonabili, vom face afacerea. A spus că e-n regulă şi de atunci presupun, că au avut destul timp să ne urmărească. În sfârşit, cum şti, am căzut de acord la suma de opt mii de dolari şi restul îl cunoşti.

— L-ai putea recunoaşte pe vreunul din ei?

— Bineînţeles că nu.

— Randall ştie toate astea?

— Sigur. Mai trebuie să discutăm despre asta? Mă plictiseşte.

Mi-a arătat din nou zâmbetul ei fermecător.

— A făcut vreun comentariu?

S-a gândit puţin.

— Poate. Am uitat.

Stăteam cu paharul gol în mână şi mă gândeam. Mi l-a luat şi a început să-l umple din nou. Am luat paharul plin din mâna ei, l-am transferat în mâna mea stângă, iar cu dreapta i-am prins mâna stângă. Era catifelată şi plăcută. A strâns-o pe a mea. Avea muşchi puternici. Era o femeie foarte bine construită, nu o floare de hârtie.

— Cred că avea o idee, dar n-a spus ce.

— Oricine ar fi avut o idee, ascultând toate astea.

Şi-a întors capul încetişor şi s-a uitat la mine.

Apoi, a clătinat din cap.

— Îi prinzi, nu-i aşa?

— De cât timp îl cunoşti?

— A, de mulţi ani. Era crainic la staţia care aparţine soţului meu. KFDK. Acolo l-am întâlnit şi pe soţul meu.

— Ştiu asta. Dar Marriott trăia ca şi când ar fi avut bani. Nu foarte mulţi, dar suficienţi.

— A dat de nişte bani şi a renunţat la radio.

— Şti sigur că a primit bani, sau aşa a zis el?

Mi-a strâns mâna.

— Sau n-au fost prea mulţi bani şi i-a cheltuit repede? i-am strâns şi eu mâna. A împrumutat de la tine?

— Eşti un tip de modă veche, nu-i aşa?

S-a uitat în jos, la mâna pe care i-o ţineam.

— Încă sunt în timpul muncii. Şi whisky-ul tău e atât de bun, încât mă ţine pe jumătate treaz. Nu că ar fi trebuit să fiu beat...

— Da. Şi-a tras mâna şi a frecat-o puţin. Ai ceva forţă. Lin Marriott era – un şantajist de clasă, bineînţeles. Trăia de pe urma femeilor.
— Te avea la mână?
— Trebuie să-ţi spun?
— Probabil n-ar fi înţelept.
A râs.
— O voi face totuşi. Am avut odată o întâlnire la el acasă. Nu am prea des aventuri din astea. M-a fotografiat cu hainele ridicate până la gât.
— Porcul, am zis. N-ai cumva câteva poze din acelea la îndemână?
M-a pălmuit peste încheietura mâinii, apoi m-a întrebat cu blândeţe:
— Cum te cheamă?
— Phil. Pe tine?
— Helen. Sărută-mă.
Mi-a căzut în braţe; i-am dat capul pe spate şi am început să o mângâi. A clipit şi m-a sărutat pe obraji. Când am ajuns la gură, era pe jumătate deschisă şi ardea, iar limba se mişca, precum un şarpe.
Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat domnul Grayle. O ţineam în braţe şi n-am avut cum să-i dau drumul. Am ridicat capul şi m-am uitat înspre el. Mă simţeam la fel de rece ca piciorul lui Firmegan, în ziua în care l-au ars. Blonda nu s-a mişcat, nici măcar nu şi-a apropiat buzele. Avea o expresie pe jumătate visătoare, pe jumătate sarcastică.
Domnul Grayle şi-a dres vocea şi a spus: *„Îmi cer scuze”*, apoi a ieşit încetişor din cameră. În ochii lui se citea o imensă tristeţe.
Am împins-o de lângă mine, m-am ridicat în picioare, am scos batista şi mi-am şters faţa.
Ea a rămas aşa cum am lăsat-o, pe jumătate întinsă de-a lungul divanului, cu pielea dezgolită deasupra ciorapului.
— Cine era?
— Domnul Grayle.
— Dă-l naibii.
Am plecat de lângă ea şi m-am aşezat pe scaunul pe care am stat iniţial.
După un timp s-a îndreptat, apoi s-a ridicat şi m-a privit serioasă.
— E-n regulă. Înţelege. La ce dracu' s-ar putea aştepta?
— Îmi dau seama că ştie.
— Îţi spun eu că nu e nici o problemă. Nu ajunge? E un om bolnav. Ce dracu...
— Nu ţipa la mine. Nu-mi plac femeile isterice.

A deschis o geantă aflată alături, a scos o batistă mică, şi-a şters buzele şi şi-a privit faţa într-o oglindă.

— Presupun că ai dreptate, a spus. Prea mult scotch. Diseară la Belvedere Club. La ora zece.

Nu se uita la mine. Respira precipitat.

— E un loc bun?

— Aparţine lui Laird Brunette. Îl cunosc foarte bine.

— Bine, am spus.

Eram încă îngheţat. Mă simţeam vinovat, ca şi când aş fi furat din buzunarul unui om sărac.

A scos un ruj şi a început să-ţi aranjeze buzele, apoi s-a uitat la mine. Mi-a aruncat oglinda. Am prins-o şi mi-am privit mutra. Am mai curăţat-o cu batista şi m-am ridicat ca să-i înapoiez oglinda.

S-a lăsat pe spate, arătându-mi tot decolteul şi m-a privit languros.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ora zece la Belvedere Club. Să nu fi prea strălucitoare. Eu n-am decât un costum de seară. În bar?

A aprobat din cap, cu ochii tot languroşi.

Am traversat camera şi am ieşit, fără să privesc înapoi. Servitorul mă aştepta în hol şi mi-a dat pălăria; arăta ca un Sfinx.

Capitolul 19

Am coborât pe alee, m-am pierdut în umbra uriaşului gard viu şi am ajuns la poartă. Un alt tip era de gardă acum, un voinic în haine civile, în mod clar, un bodyguard. M-a lăsat să ies şi m-a salutat.

Am auzit un claxon. Maşina domnişoarei Riordan era parcată în spatele maşinii mele. M-am apropiat şi m-am uitat înăuntru. Stătea cu mâinile subţiri şi înmănuşate pe volan. Zâmbea.

— Am aşteptat, deşi nu e treaba mea. Ce părere ai despre ea?

— Pariez că se dezbracă foarte uşor.

— Chiar trebuie să spui întotdeauna lucruri de genul ăsta? S-a înroşit. Câteodată urăsc bărbaţii. Bărbaţi tineri sau bătrâni, jucători de fotbal sau tenori, milionari care o fac pe deştepţii, gigolo şi chiar... detectivi particulari.

Am privit-o cu un aer trist.

— Ştiu că vorbesc urât. Dar se poartă în ziua de azi. Cine ţi-a spus că era gigolo?

— Cine?

— Nu fi obtuză! Marriott.

— A, era uşor de ghicit. Îmi pare rău. N-am vrut să fiu răutăcioasă. Presupun că e adevărat că poţi să o dezbraci când doreşti. Dar de un lucru poţi fi sigur – nu eşti primul.

Strada lată, curbă, moţăia liniştită în bătaia soarelui. Un camion cu pereţii frumos vopsiţi a frânat zgomotos în faţa casei aflate de cealaltă parte a străzii, apoi a dat puţin înapoi şi un tip a luat-o pe aleea din dreptul intrării. Pe o parte a camionului era scris: *„Bay City Infant Service”*.

Anne Riordan a privit spre mine. Ochii ei albastru-cenuşiu erau trişti şi mohorâţi. Buza de sus – un pic prea lungă – s-a ridicat puţin, apoi a revenit. Respiraţia ei a produs un zgomot ascuţit.

— Probabil ţi-ar place să-mi văd de treburile mele. Şi să nu am idei pe care nu le-ai avut tu mai întâi. Credeam că te voi ajuta şi eu puţin.

— Nu am nevoie de nici un fel de ajutor. Nici poliţia nu vrea să mă bag. Nu pot face nimic pentru doamna Grayle. Mi-a spus o poveste despre o berărie de unde a pornit maşina care i-

a urmărit, dar practic cu ce mă ajută asta? Era o tavernă pe Santa Monica. Ăştia sunt hoţi de clasă. Au chiar pe cineva care poate recunoaşte jadul Fei Tsui.

— Dacă n-a fost un aranjament.

— Corect, am spus şi am scos o ţigară din pachet. Chiar şi aşa, nu e nimic pentru mine în povestea asta.

— Nici treaba cu psihiatria?

Am rămas cu gura căscată.

— Psihiatrie?

— Dumnezeule, a zis încet, credeam că eşti detectiv.

— Afacerea asta nu trebuie trâmbiţată, am zis. Va trebui să-mi controlez fiecare mişcare. Acest Grayle are o grămadă de parale. Şi dreptatea se cumpără în oraşul ăsta. Uită-te ce metode simpatice foloseşte poliţia. Fără reclamă, fără comunicate de presă, nici o şansă ca vreun străin să le dea un fir care poate fi important. Nimic în afară de linişte şi avertismente să renunţ. Nu-mi place deloc.

— Mai ai încă urme de ruj, a spus Anne Riordan. Ţi-am amintit de psihiatru. Ei, la revedere. Mi-a părut bine să te cunosc – într-un fel.

A pornit, a accelerat şi a dispărut într-un nor de praf.

Am privit-o plecând. Când nu s-a mai văzut, m-am uitat pe partea cealaltă a străzii. Omul cu camionul pe care scria „Bay City Infant Service” a ieşit pe o uşă laterală a casei, îmbrăcat într-o uniformă atât de băţoasă şi de strălucitoare încât mă făcea să mă simt curat, doar privindu-l. Transporta o cutie de carton. S-a urcat în camion şi a plecat.

Presupun că a schimbat nişte scutece.

M-am suit în propria mea maşină şi mi-am privit ceasul înainte de a porni. Era aproape cinci.

Whisky-ul, foarte bun, de altfel, s-a făcut simţit pe drumul înapoi spre Hollywood. Am prins toate stopurile.

„Este o fată drăguţă”, mi-am spus cu voce tare, „pentru un tip interesat de fete drăguţe”. Nimeni n-a zis nimic. „Dar eu nu sunt”, am continuat. Nici de data asta n-a răspuns nimeni. „Ora zece, la Belvedere Club”, am mormăit. „Ptiu”, am auzit deodată.

Parcă ar fi fost vocea mea.

Era şase fără un sfert, când am ajuns la birou. Clădirea era foarte liniştită. Maşina de scris din spatele peretelui era tăcută. Mi-am aprins o pipă şi am aşteptat.

Capitolul 20

I

ndianul mirosea. Mirosea toată camera de aşteptare când s-a auzit bâzâitul şi am deschis uşa ca să văd cine e. Stătea chiar pe coridor, arătând ca şi când ar fi fost turnat în bronz. Era un tip solid de la mijloc în sus şi avea un piept zdravăn. Arăta ca un vagabond.

Purta un costum maro a cărui haină era prea mică pentru umerii lui, iar pantalonii îi ajungeau probabil, până sub braţ. Pălăria era cu cel puţin două numere mai mică şi fusese folosită din plin de cineva căruia i se potrivise mai bine. Arăta ca o giruetă pe o casă. Avea un guler maro-murdar care s-ar fi potrivit şi unui cal. O cravată atârna peste jacheta închisă la nasturi, o cravată neagră prinsă într-un nod de mărimea unui bob de mazăre. În jurul gâtului gros, pe lângă gulerul murdar, mai avea şi o bandă lată, neagră, ca femeile bătrâne.

Faţa era mare şi lată, cu un nas borcănat mare, cât prova unui vapor. Avea ochi umflaţi, pleoape mari, umeri de fierar, picioare scurte şi aparent greoaie, ca de cimpanzeu. Mai târziu, am aflat că erau doar scurte.

Dacă s-ar fi curăţat puţin şi ar fi fost îmbrăcat într-o togă albă, ar fi semănat cu un senator roman.

Nu mirosea a praful oraşului, ci a pământ, ca un om de la ţară.

— Hei, a zis. Vino repede. Vino acum.

M-am întors înapoi în birou, i-am făcut semn cu degetul şi m-a urmat, făcând la fel de mult zgomot ca o muscă pe perete. M-am aşezat, mi-am rotit scaunul ca un profesionist adevărat şi am arătat spre locul destinat clienţilor, aflat de cealaltă parte a biroului. Nu s-a aşezat. Ochii lui mici şi negri mă priveau ostil.

— Să vin unde?

— Eu, Second Planting[4]. Eu, indian din Hollywood.

— Ia loc, domnule Planting.

A răsuflat foarte zgomotos; nările lui erau largi, cât o gaură de şoarece.

— Nume Second Planting. Nume, nu domnul Planting.

— Ce pot face pentru dumneata?

Şi-a ridicat vocea şi a început să-mi vorbească într-o cascadă de bubuituri sonore.

— A spus vino repede. Mare tata alb a spus vino repede. A spus te aduc în căruţa de fier. A spus...

— Mda. Ia-mă încet. Nu sunt copil de şcoală.

— Rahat, a spus indianul.

Am rânjit unul la altul pe deasupra biroului câtva timp. Rânjea mai bine decât mine. Apoi şi-a scos pălăria cu un imens dezgust. A băgat un deget sub căptuşeală, a scos o bucată de hârtie şi a pus-o pe birou. A arătat încruntat înspre ea, cu un deget având o unghie foarte roasă. Părul lui lucios avea urme lăsate de pălăria prea strâmtă.

Am luat bucata de hârtie şi am constatat că era o carte de vizită, deloc nouă pentru mine. Mai aveam trei identice, în filtrele celor trei ţigări ruseşti.

M-am jucat cu pipa, fixându-l pe indian şi încercând să-l impresionez cu privirea mea. Părea la fel de impresionat ca şi peretele din spatele lui.

— O.K. Ce vrea?

— Vrea tu vii repede. Vii acum. Vii...

— Rahat, am spus.

Indianului i-a plăcut asta. A închis gura încetişor, a clipit dintr-un ochi cu un aer solemn, apoi aproape zâmbitor.

— Îl va costa o sută de parale avans, am adăugat, încercând să par dur.

— Hm?

Era depăşit. Mă abătusem de la engleza de bază.

— O sută de dolari, am spus. Oameni de fier. Peste. Bucăţi în număr de o sută. Eu nu bani, eu nu vin. Priceput?

Am început să număr o sută cu ambele mâini.

— Aha. Mare scofală, a rânjit indianul.

A început din nou să cotrobăie sub căptuşeala pălăriei şi a scos o altă hârtie. Am luat-o şi am desfăcut-o. Conţinea un bilet nou-nouţ de o sută de dolari.

Indianul şi-a pus pălăria pe cap, fără a se mai obosi să pună căptuşeala la loc. Nu arăta mult mai rău aşa. Am rămas privind cu gura căscată la suta de dolari.

— Psihiatrii ăştia sunt tari, am spus. Un tip atât de deştept mă înspăimânta.

— Nu avem toată ziua, a remarcat indianul pe ton de conversaţie.

Am deschis biroul şi am scos un Colt 38 automatic, un tip considerat dintre cele mai bune. Nu-l purtasem în timpul vizitei la doamna Lewin Lockridge Grayle. Mi-am scos haina, am prins tocul de piele al armei, am pus-o înăuntru, am fixat-o bine şi mi-am pus din nou haina.

Indianul era la fel de impresionat ca şi când m-aş fi scărpinat pe gât.

— Eu maşină, zis el. Maşină mare.

— Nu-mi mai plac maşinile mari. Eu maşină proprie.

— Tu vii maşina mea, a spus indianul ameninţător.

— Bine, eu vin maşina ta.

Am încuiat biroul şi camera, am deconectat soneria şi am plecat, lăsând camera de primire neîncuiată, ca de obicei.

Am traversat holul şi am coborât cu liftul. Indianul mirosea. Chiar şi liftierul a observat asta.

Capitolul 21

M

aşina era o limuzină cu şapte locuri, de culoare albastru închis, un Packard ultimul model, făcut la comandă, genul de maşină în care se poate purta un colier de perle. Era parcată lângă o pompă de incendiu şi un şofer închis la culoare, ce părea străin, cu o faţă ca cioplită în lemn, stătea în spatele volanului. Interiorul era tapiţat în piele gri. Indianul m-a pus să stau în spate. Rămânând singur acolo, mă simţeam ca un cadavru de lux, aranjat de un tip cu mult gust de la pompe funebre.

Indianul s-a aşezat lângă şofer, maşina a întors în faţa blocului şi un poliţist aflat de cealaltă parte a străzii a strigat: „Hei”, timid, ca şi când n-ar fi vrut să facă asta, apoi s-a aplecat repede să-şi lege şireturile de la pantofi.

Am luat-o spre vest, ne-am îndreptat spre bulevardul Sunset şi am mers repede şi fără zgomot, de-a lungul lui. Indianul stătea nemişcat lângă şofer. Adieri ocazionale îmi aduceau mirosul lui în nări. Şoferul arăta ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormit, dar depăşea maşinile decapotabile ca şi când ar fi fost remorcate. A prins toate semafoarele pe verde; aşa sunt unii şoferi.

Am cotit cu o milă sau două înainte de Strip, am trecut pe lângă magazinele de antichităţi cu nume faimoase, pe lângă vitrinele pline cu dantele şi vase antice preţioase, pe lângă noile şi strălucitoarele baruri de noapte, cu bucătari faimoşi şi săli de joc, la fel de faimoase, conduse de tipi bine instruiţi, absolvenţi ai şcolii Purple Gray, pe lângă muzeul Georgian-Colonial, pe lângă clădirile moderne în care impresarii din Hollywood fac bani în flux continuu, am trecut de un loc unde se putea servi prânzul în maşină şi care nu se prea potrivea cu peisajul, deşi fetele care serveau purtau bluze albe de mătase şi şepci ca ale membrilor fanfarei militare; nu se potriveau decât cizmele lungi până la coapse. Am trecut de toate astea şi am coborât în serpentine pe un drum lat, spre Beverly Hills; în sud erau multe lumini, de toate culorile, limpezi, precum cristalul, într-o seară fără ceaţă; am trecut de vilele aflate pe deal, spre nord, am trecut şi de Beverly Hills şi am luat-o pe şoseaua de la baza dealului. Amurgul s-a lăsat brusc şi se simţea briza mării.

Fusese o după-amiază toridă, dar arşiţa trecuse. Am lăsat în urmă un grup de clădiri luminate, aflate la oarece distanţă şi au apărut o grămadă de vile, nici ele prea aproape de şosea. Am coborât pe lângă un imens teren de polo pe iarbă, învecinat cu un câmp la fel de mare, pentru antrenamente, apoi am luat-o din nou spre vârful dealului, am ocolit piscul pe un drum de beton, în serpentine, pe lângă o livadă de portocali, probabil mania unui om bogat, pentru că nu suntem într-o ţară propice pentru asemenea cultură, şi apoi, încetul cu încetul, ferestrele luminoase ale caselor milionarilor au dispărut, şoseaua s-a îngustat şi am ajuns în Stillwood Heights.

Mirosul de salvie care venea dintr-un canion mă făcea să mă gândesc la un om mort şi la un cer fără lună. Case de stuc erau împrăştiate pe deal, ca nişte basoreliefuri. Pe urmă, n-au mai fost case, ci dealuri tăcute şi întunecate, cu o stea sau două deasupra lor, o bucată de şosea asfaltată şi un scurt povârniş cu un amestec de stejari şi manzanita, un loc unde câteodată poţi auzi potârnichea dacă te opreşti şi aştepţi. Pe cealaltă parte a şoselei era o zonă argiloasă, deasupra căreia câteva flori sălbatice încăpăţânate erau suspendate ca nişte copii neascultători, care nu vor să se ducă la culcare.

Apoi şoseaua s-a răsucit brusc, cauciucurile mari au scârţâit şi maşina a început să urce mai puţin silenţios pe o alee lungă mărginită de geranium

[5] sălbatici. În vârful acestuia, slab luminat, singuratic ca un far, se afla un cuib de vultur, o clădire cu multe colţuri, din stuc, cărămidă şi sticlă, nouă şi modernă, însă nu urâtă; una peste alta, un loc foarte potrivit pentru ca un psihiatru să-şi atârne sigla. Nimeni n-ar fi auzit vreun ţipăt.

Maşina a întors în faţa casei şi o lumină a clipit deasupra unei uşi negre, pe un perete solid. Indianul a sărit din maşină mormăind şi a deschis uşa din spate. Şoferul şi-a aprins o ţigară cu o brichetă electrică şi un miros aspru de tutun a venit înspre mine în aerul serii. Am ieşit.

Ne-am apropiat de uşa neagră. S-a deschis singură, încetişor, aproape cu menajamente. În spatele ei, un hol îngust ducea în casă. Dinspre pereţii de cărămidă şi sticlă, venea lumină.

Indianul a bombănit:

— Hm. Tu intră înăuntru.

— După dumneata, domnule Planting.

S-a încruntat puţin, dar a intrat, iar uşa s-a închis după noi la fel de tăcut şi misterios ca şi atunci când s-a deschis. La sfârşitul holului îngust ne-am urcat într-un mic lift. Indianul a închis uşa şi a apăsat pe buton.

Ne-am mişcat încetişor, fără zgomot. Mirosul pe care îl împrăştiase indianul până acum era o joacă faţă de ceea ce simţeam în momentele acelea.

Liftul s-a oprit, uşa s-a deschis. Era lumină şi am intrat într-un foişor unde ziua încă mai încerca să se facă simţită. Erau ferestre de jur împrejur. În depărtare strălucea marea. Întunericul se lăsa încet peste dealuri. Unde nu erau ferestre erau pereţi pictaţi; carpete persane vechi, în culori blindate, zăceau pe podea; mai era şi un birou de recepţie care arăta ca şi când ar fi fost făcut din bucăţi de sculpturi furate dintr-o biserică, veche. În spatele biroului stătea o femeie şi îmi zâmbea, un zâmbet uscat şi ascuţit care te-ar fi prefăcut în pulbere imediat ce îl atingeai.

Avea părul lucios răsucit în coc şi faţa de tip asiatic, închisă la culoare, subţire şi ofilită. Avea pietre viu colorate în urechi şi inele mari pe degete, inclusiv un smarald montat în argint, care ar fi putut fi un smarald veritabil, dar nu ştiu cum, reuşea să pară la fel de dubios ca o brăţară cumpărată dintr-un magazin de doi bani. Mâinile erau uscate şi închise la culoare, nu prea tinere şi nu prea potrivite pentru a purta inele.

A vorbit. Vocea îmi era cunoscută.

— Ah, domnul Marrlowe, ce drrăguţ din parrtea dumneavoastrră să veniiţi. Amthor va fi atât de încântaat.

Am pus pe birou biletul de o sută de dolari pe care mi-l dăduse indianul.

M-am uitat în spate. Indianul coborâse cu liftul.

— Îmi pare rău. Ar fi fost frumos, dar nu pot lua asta.

— Doomnul Amthor ar dorri să vă angajeeze, nu-i aşaa?

A zâmbit din nou. Buzele erau la fel de subţiri ca o foiţă de pergament.

— Mai întâi trebuie să ştiu despre ce slujbă e vorba.

A înclinat din cap şi s-a ridicat încet. A apărut în faţa mea într-o rochie strâmtă care i se potrivea ca pielea unei sirene şi arăta că avea o siluetă frumoasă, dacă îţi plăceau fetele cu fundul mare.

— Să vă conduc.

A apăsat pe un buton de pe panou şi o uşă s-a deschis silenţios. În spatele ei era o lumină lăptoasă. M-am uitat înapoi la zâmbetul ei, înainte să intru. Era mai bătrân decât Egiptul. Uşa s-a închis fără zgomot în spatele meu.

Nu era nimeni în camera de formă octogonală, tapetată de sus până jos în catifea neagră, cu un tavan înalt şi negru, care ar fi putut fi tot din catifea. În mijlocul unui covor negru, mat, de culoarea antracitului se afla o masă albă, de formă octogonală, îndeajuns de mare pentru două perechi de coate şi pe ea un glob alb, lăptos, într-un suport negru. Lumina venea

de aici. Cum, nu-mi puteam da seama. De fiecare parte a mesei se afla un taburet octogonal alb, care era o copie la dimensiune redusă a mesei. Lângă un perete mai era un taburet. Nu erau ferestre. Şi nu mai era nimic altceva în cameră. Pe pereţi nu se vedea nici măcar un suport pentru lampă. Dacă mai erau şi alte uşi, eu nu le-am văzut. M-am uitat înapoi la cea pe care tocmai intrasem. N-am mai văzut-o nici pe asta.

Am stat acolo vreo cincisprezece secunde cu sentimentul ciudat că sunt urmărit. Era probabil vreo fereastră de observaţie pe undeva, dar n-am putut-o repera. Am renunţat să mai încerc. Mi-am ascultat respiraţia. Camera era atât de liniştită, încât o puteam auzi trecând prin nas, încetişor, ca un foşnet de perdea.

Apoi o uşă invizibilă din partea îndepărtată a camerei s-a deschis silenţios, un bărbat a intrat înăuntru şi uşa s-a închis în spatele lui. Omul s-a îndreptat spre masă, cu capul plecat, s-a aşezat pe unul din taburetele octogonale şi a făcut o mişcare elegantă cu una din cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut vreodată.

— Te rog, ia loc. În partea opusă mie. Nu fuma şi nu te agita. Încearcă să te relaxezi total. Ce pot face pentru tine?

M-am aşezat, am luat o ţigară în gură şi am plimbat-o de-a lungul buzelor fără s-o aprind. L-am studiat. Era înalt, slab şi drept ca un stâlp de oţel. Avea cel mai frumos păr cărunt pe care îl văzusem vreodată. Parcă era trecut prin sita de mătase. Pielea era proaspătă ca o petală de trandafir. Ar fi putut avea treizeci şi cinci sau şaizeci şi cinci de ani. Era un om fără vârstă. Părul lui era periat, dat pe spate, mai frumos decât orice profil pe care Barrymore l-a creat vreodată. Sprâncenele erau negre, mate, ca şi pereţii, tavanul şi podeaua. Ochii erau pătrunzători, mult prea pătrunzători. Erau ochii imobili şi parcă drogaţi ai unui somnambul. Erau ca o fântână dintr-un vechi castel despre care citisem odată. Avea o vechime de nouă sute de ani. Puteai să arunci o piatră în ea şi să aştepţi. Ascultai şi aşteptai până când te săturai de aşteptat, renunţai şi râdeai şi tocmai când te pregăteai să pleci, un clipocit venea înapoi spre tine din fundul fântânii, atât de mic, atât de îndepărtat, încât cu greu îţi venea să crezi că o fântână ca asta există cu adevărat.

Ochii lui erau la fel de adânci. N-aveau nici expresie, nici suflet, erau ochi care puteau privi un leu rupând un om în bucăţi şi n-ar fi clipit, ochi care puteau privi un om tras în ţeapă ţipând în arşiţa soarelui fără ca genele să-i tresare.

Purta un costum sobru, negru, la două rânduri, croit de un artist. Privea vag spre degetele mele.

— Te rog, nu te agita, a spus. Asta sparge undele, îmi perturbă concentraţia.

— Face ca gheaţa să se topească, untul să alerge şi pisica să cârâie, am zis eu.

A zâmbit, cel mai insensibil zâmbet din lume.

— N-ai venit aici ca să fii impertinent, bănuiesc.

— Se pare că ai uitat de ce sunt aici. Că a venit vorba, am înapoiat biletul de o sută de dolari secretarei tale. Am venit, cum poate îţi reaminteşti, în legătură cu nişte ţigări. Ţigări ruseşti, umplute cu marihuana. Cu cartea ta de vizită înfăşurată în interiorul filtrului.

— Şi vrei să afli de ce s-a întâmplat aşa?

— Mda. Eu ar fi trebuit să-ţi dau o sută de dolari.

— Nu este necesar. Răspunsul este simplu. Sunt lucruri pe care nu le cunosc. Acesta este unul din ele.

Pentru o clipă aproape l-am crezut. Faţa lui era la fel de candidă ca a unui înger înaripat.

— Atunci de ce mi-ai trimis un indian dur care pute şi o maşină? Chiar aşa, de ce trebuie să pută indianul? Dacă tot lucrează pentru tine, nu l-ai putea pune să facă o baie?

— Este un medium natural. Sunt foarte rari, ca diamantele, şi tot ca diamantele, se găsesc câteodată în locuri murdare. Să înţeleg că eşti detectiv particular?

— Da.

— Cred că eşti o persoană foarte proastă. Pari prost. Te ocupi de afaceri proaste. Şi ai venit aici cu o misiune stupidă.

— M-am prins, am spus. Sunt prost. Aşa se întâmplă, se prosteşte omul cu vârsta.

— Şi cred că nu mai e cazul să te reţin.

— Nu mă reţii deloc. Eu te reţin pe tine. Vreau să ştiu ce căutau acele cărţi de vizită în ţigări.

A tresărit; cea mai mică tresărire pe care ar fi putut-o avea.

— Cărţile mele de vizită sunt disponibile pentru toată lumea. Nu dau prietenilor mei ţigări cu marihuana. Întrebarea ta rămâne stupidă.

— Poate te ajut să-ţi aminteşti. Ţigările erau într-un port-ţigaret chinezesc sau japonez, o imitaţie de carapace de broască ţestoasă. Ai văzut vreodată ceva de genul ăsta?

— Nu. Oricum, nu-mi amintesc.

— O să-ţi mai dezvălui câte ceva. Port-ţigaretul se afla în buzunarul unui om numit Lindsay Marriott. Ai auzit de el?

S-a gândit.

— Da. Nu putea să suporte lumina puternică şi am încercat să-l tratez. Vroia să lucreze în cinematografie. Era pierdere de vreme. Cinematograful nu-l vroia.

— E uşor de ghicit asta. Ar fi arătat ca Isadora Duncan. Mai am încă ceva grozav. De ce mi-ai trimis o sută de dolari?

— Dragul meu domn Marlowe, a spus cu răceală. Nu sunt un prost. Am o meserie extrem de sensibilă. Sunt un fel de vraci. Asta înseamnă că fac lucruri pe care medicii, egoişti şi fricoşi, nu pot să le facă. Sunt în pericol tot timpul din cauza unor oameni ca tine. Vreau să pot estima pericolul înainte de a avea de-a face cu el.

— Un pericol foarte palid, cazul meu, nu?

— Practic nu există, a răspuns politicos şi a făcut un gest ciudat cu mâna stângă, care mi-a atras atenţia. Apoi, a pus încetişor mâna pe masa albă şi a privit spre ea. Şi-a înălţat din nou privirea adâncă şi şi-a încrucişat braţele.

— Auzul tău...

— Îi simt mirosul, am spus.

Nu mă gândeam la el. Mi-am întors capul spre stânga. Indianul şedea pe al treilea taburet alb, lângă catifeaua neagră.

Avea ceva în genul unui halat alb pe deasupra celorlalte haine. Stătea nemişcat, cu ochii închişi şi cu capul aplecat puţin înainte, ca şi când ar fi adormit de o oră. Faţa lui puternică şi închisă la culoare era plină de umbre.

M-am uitat înapoi la Amthor. Zâmbea cu zâmbetul lui imperceptibil.

— Pun pariu că văduvelor bogate le tremură dinţii falşi atunci când îl văd. Ce face el ca să câştige bani? Stă pe genunchii tăi şi cântă cântece franţuzeşti?

A făcut un gest repezit.

— Treci la subiect, te rog.

— Noaptea trecută, Marriott m-a angajat să merg cu el într-un fel de expediţie, al cărei scop era plata unor bani către nişte pungaşi, într-un loc ales de ei. Eu am fost lovit în cap. Când mi-am revenit, Marriott era mort.

Nu s-au schimbat prea multe pe faţa lui Amthor. N-a ţipat şi nici n-a început să se urce pe pereţi. Dar pentru el a fost o reacţie puternică. Şi-a desfăcut braţele şi apoi şi le-a încrucişat invers. Gura lui arăta cruzime. Apoi a rămas nemişcat ca un leu de piatră de lângă *Public Library*[6].

— Ţigările au fost găsite la el, am adăugat.

S-a uitat la mine cu o privire de gheaţă.

— Dar nu de către poliţie; eu le-am luat. Normal, din moment ce poliţia nu te-a vizitat încă.

— Corect. Suta de dolari, a spus foarte blând, e mai mult decât suficientă.

— Asta depinde de ce doreşti să cumperi cu ea.

— Ai ţigările acelea la tine?

— Una din ele. Dar nu dovedeşte nimic. Cum spuneai, oricine ar fi putut avea cărţile tale de vizită. Doar mă întrebam de ce se aflau unde se aflau. Ai vreo idee?

— Cât de bine îl cunoşteai pe domnul Marriott? m-a întrebat.

— Nici un pic. Dar mi-am format nişte păreri despre el. Lucruri care sar în ochi.

Amthor bătea cu degetele pe masa albă. Indianul tot mai dormea cu bărbia sprijinită în piept şi pleoapele umflate, închise.

— Că veni vorba, ai întâlnit vreodată o doamnă Grayle, o *lady* bogată care locuieşte în Bay City?

A aprobat din cap cu un aer absent.

— Da, i-am tratat centrii vorbirii. Avea un defect neimportant.

— Ai făcut o treabă bună cu ea. Vorbeşte la fel de bine ca şi mine acum.

Asta a părut să-l amuze. Încă mai ciocănea cu degetele în masă. Ascultam bătăile. Era ceva în ele ce nu-mi plăcea. Sunau ca un fel de cod. S-a oprit, şi-a încrucişat din nou braţele şi s-a lăsat pe spate.

— Ce-mi place mie în afacerea asta este că toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Şi doamna Grayle îl cunoştea pe Marriott.

— Cum ai aflat asta?, m-a întrebat încet.

N-am răspuns nimic.

— Va trebui să spui poliţiei despre ţigările acelea, mi-a spus el.

Am ridicat din umeri.

— Te întrebi probabil, de ce nu te-am dat afară, a continuat Amthor. Second Planting ţi-ar putea frânge gâtul ca pe o tulpină de ţelină. Şi eu mă întreb. Se pare că ai unele teorii. Dacă e vorba de şantaj, nu plătesc. Nu foloseşte la nimic – am mulţi prieteni. Dar, bineînţeles, mai sunt indivizi care vor să mă facă să apar într-o lumină proastă. Psihiatrii, specialişti sexologi, neurologi, practicieni mărunţi şi nesuferiţi cu ciocane de cauciuc şi rafturi pline de literatură aberantă. Şi, bineînţeles, ei toţi sunt doctori. Câtă vreme eu sunt doar un vraci. Care este teoria ta?

Am încercat să-l fac să-şi plece capul în faţa privirii mele, dar nu era posibil. Mi-am umezit buzele. A tresărit uşor.

— Nu te pot condamna că vrei să o păstrezi pentru tine. Este o problemă la care trebuie să mă mai gândesc. Probabil, că eşti mai inteligent decât mi s-a părut. Pot să fac şi eu greşeli. Între timp...

S-a aplecat înainte şi a pus ambele mâini pe globul alb lăptos.

— Cred că Marriott şantaja femei, am spus. Şi făcea parte dintr-o bandă care fura bijuterii. Dar cine îi spunea ce femei să

cultive, în aşa fel încât să ştie tot ce fac, să devină intim cu ele, să se culce cu ele, să le pună să se încarce cu bijuterii şi să le scoată în oraş şi apoi să se repeadă la telefon şi să le spună băieţilor unde să opereze?

— Aceasta, a spus Amthor atent, este imaginea ta despre Marriott şi despre mine? Sunt foarte dezgustat.

Mi-am apropiat faţa de a lui până când n-a mai rămas decât o jumătate de metru între noi.

— Eşti complice într-o afacere necurată. Dă-i ce formă îţi place, dar tot o să rămâi băgat în asta. Şi nu e vorba numai de cărţile de vizită, Amthor. După cum spuneai, oricine poate ajunge la ele. Nu e vorba de marihuana. Nu te-ai fi vârât într-o treabă ieftină ca asta, ai posibilităţi mult mai mari. Dar pe spatele fiecărei cărţi de vizită era un spaţiu liber. Iar în spaţiile libere, se afla câteodată tot felul de lucruri scrise cu cerneală invizibilă.

A zâmbit sumbru, dar nu prea am avut timp să-l studiez. Mâinile lui se mişcau pe globul de sticlă. Lumina s-a stins. Camera era în beznă totală.

Capitolul 22

Mi-am împins scaunul înapoi, m-am ridicat şi mi-am scos arma din tocul de sub braţ. Dar a fost inutil. Haina era închisă la nasturi şi m-am mişcat prea încet. Eram prea încet oricum, dacă era vorba să împuşc pe cineva.

Am simţit o adiere de vânt şi miros de pământ. În întunericul desăvârşit, indianul m-a lovit din spate şi mi-a imobilizat braţele lângă corp. A început să mă ridice. Puteam încă să mai scot arma şi să trag la întâmplare, dar eram departe de prieteni şi nu părea să aibă vreun rost.

Am renunţat la armă şi l-am apucat de încheieturile mâinilor. Erau greu de ţinut pentru că erau alunecoase. Indianul a răsuflat adânc şi m-a trântit, lovindu-mă cu capul de podea. În loc să-l prind eu pe el, m-a prins el pe mine. Mi-a încrucişat mâinile la spate şi un genunchi ca un colţ de stâncă m-a lovit în spinare. M-a îndoit. Puteam fi îndoit. Nu sunt *City Hall*[7]. M-a îndoit.

Am încercat să ţip, fără să am vreun motiv. Dar sunetul mi-a rămas în gât. Indianul m-a aruncat într-o parte şi m-a imobilizat cu genunchii.

Mă avea împachetat. Mâinile lui m-au apucat de gât. Câteodată mă trezesc noaptea. Îi simt mâinile în jurul gâtului şi îi simt mirosul. Îmi simt respiraţia gâtuită şi pierdută şi degetele sleioase chinuindu-mă. Atunci mă trezesc, beau ceva şi deschid radioul.

Eram aproape pe ducă atunci când s-au aprins din nou luminile, de un roşu sângeriu, din cauza sângelui din ochii mei. O faţă a plutit în jurul meu, o mână m-a atins cu delicateţe, dar celelalte mâini erau în continuare înfipte în gâtul meu.

O voce a spus cu blândeţe.

— Lasă-l să respire... puţin.

Degetele s-au înmuiat. M-am smuls din strânsoarea lor. Ceva ce strălucea m-a lovit peste obraz.

Vocea a spus încet:

— Pune-l pe picioare.

Indianul m-a ridicat în picioare. M-a împins înapoi lângă perete, ţinându-mă de încheieturile mâinilor.

— Amator, s-a auzit vocea blândă şi obiectul acela lucios m-a lovit din nou peste faţă.

Ceva cald picura încet. Am dat cu limba şi am simţit gust de fier şi de sare.

O mână îmi cerceta portofelul. O altă mână scotocea prin toate buzunarele. Ţigara învelită în hârtie a ieşit la iveală şi a fost despachetată. A dispărut undeva în ceaţa din faţa mea.

— Erau trei ţigări? a întrebat amabil vocea şi chestia aia lucioasă m-a lovit din nou în maxilar.

— Trei, am zis înăbuşit.

— Şi unde spuneai că sunt celelalte?

— În biroul meu.

Obiectul strălucitor m-a lovit din nou.

— Probabil mă minţi, o să aflu.

O mulţime de luminiţe roşii, jucăuşe, străluceau în faţa mea. Vocea a spus:

— Mai sugrumă-l puţin.

Degetele de fier s-au înfipt din nou în gâtul meu. Eram foarte aproape de el, foarte aproape de mirosul lui şi de muşchii tari ai stomacului său. Am prins unul dintre degete şi am încercat să-l îndoi.

Vocea a spus încet:

— Uimitor. Învaţă ceva.

Obiectul strălucitor a vâjâit din nou prin aer. M-a pocnit în falcă, sau în ceva ce fusese odată falca mea.

— Dă-i drumul. E îmblânzit.

Braţele groase şi puternice s-au îndepărtat de mine. M-am aplecat, am făcut un pas şi m-am proptit pe picioare. Amthor stătea zâmbind foarte liniştit, aproape visător în faţa mea. Ţinea arma mea în mâna lui delicată şi frumoasă. O ţinea îndreptată spre pieptul meu.

— Te-aş putea învăţa, a spus cu vocea lui blândă. Dar la ce ar folosi? Un om mărunt şi murdar într-o lume măruntă şi murdară. Chiar dacă te luminez puţin, tot aşa vei rămâne. Sau nu-i aşa?

Zâmbea atât de frumos!

I-am zdrobit zâmbetul cu toată forţa pe care o mai aveam.

N-a fost chiar atât de rău. S-a clătinat şi sângele a început să curgă pe ambele nări. S-a echilibrat, s-a îndreptat şi a ridicat din nou arma.

— Stai jos, copile, a spus cu blândeţe. Am musafiri. Sunt atât de bucuros că m-ai lovit! Mă ajută mult.

Am dat peste taburetul alb, m-am aşezat pe el şi mi-am pus capul pe masa cea albă lângă globul de un alb lăptos care strălucea din nou. Priveam fix la el, stând cu faţa pe masă. Lumina mă fascina. Era o lumină frumoasă, o lumină frumoasă şi blândă.

În spatele meu, în jurul meu, nu era decât linişte.

Cred că am adormit, pur şi simplu, cu faţa însângerată lipită de masă şi cu un diavol subţire şi frumos lângă mine, ţinând arma mea în mâna lui, privindu-mă şi zâmbind.

Capitolul 23

— În regulă, a spus un tip solid. Poţi să te scoli acum.

Am deschis ochii şi m-am ridicat.

— Afară, în camera cealaltă, amice.

Eram în picioare, încă visând. Am plecat undeva, printr-o uşă. Am recunoscut locul unde eram – camera de recepţie, cea cu ferestre de jur împrejur. Afară era întuneric acum.

Femeia cu inele nepotrivite stătea la biroul ei. Un bărbat stătea în picioare, în spate.

— Ia loc aici, amice.

M-a împins în jos. Era un scaun frumos, drept dar confortabil, însă n-aveam chef de asta. Femeia din spatele biroului avea o agendă deschisă şi citea cu voce tare din ea. Un om în vârstă şi scund, cu o faţă lipsită de expresie şi mustăţi cărunte o asculta.

Amthor stătea lângă o fereastră, cu spatele la cameră, privind afară, la linia imobilă a oceanului, departe, în spatele luminilor de pe dig, în spatele lunii. Privea într-acolo ca şi când i-ar fi plăcut. Şi-a întors capul pe jumătate, ca să mă privească, şi am observat că sângele îi fusese curăţat de pe faţă, dar nasul nu mai era cel pe care îl văzusem prima oară, se putea sesiza o diferenţă de vreo două numere. Asta m-a făcut să zâmbesc, să-mi plescăi buzele şi atât.

— Te distrezi, amice?

M-am uitat de unde venea zgomotul; era în faţa mea şi era cel care mă ajutase să ajung aici. Un roşcovan cu faţa bătută de vânturi, de vreo nouăzeci de kilograme, cu dinţi pătaţi şi o voce puternică, de circar. Era dur, rapid şi se hrănea cu carne crudă. Nimeni nu-l putea îmblânzi. Era genul de poliţist care scuipă pe bastonul de cauciuc în fiecare seară, în loc să-şi facă rugăciunea. Dar avea ochi veseli.

Stătea crăcănat în faţa mea, ţinând portofelul meu deschis în mână, zgâriind pielea cu unghia degetului mare de la mâna dreaptă, ca şi când i-ar fi plăcut doar să distrugă lucruri. Chiar şi lucruri micuţe, dacă n-avea altceva. Dar sunt convins că ar fi zdrobit o mutră cu mult mai multă plăcere.

— Cam scuturat, amice, nu? Din oraşul mare şi rău, nu? O mică încercare de şantaj, hm?

Pălăria era dată pe spate. Avea păr castaniu închis, transpirat, lipit de frunte. Ochii lui amuzaţi străluceau de îngâmfare.

Îmi simţeam gâtul ca şi când ar fi fost strâns în menghină. M-am ridicat şi i-am simţit mirosul. Indianul. Avea degetele ca bucăţile de oţel de scule.

Femeia s-o oprit din cititul agendei şi a închis-o. Tipul mai în vârstă, scund şi cu mustaţă căruntă, a clătinat din cap şi a venit să stea în spatele celui care vorbea cu mine.

— Poliţişti? i-am întrebat, frecându-mi bărbia.

— Tu ce crezi, băiete?

Umor de poliţist. Cel scund se uita chiorâş şi părea aproape orb.

— Nu din Los Angeles, am spus privindu-l. L-ar fi dat afară din cauza ochiului.

Tipul solid mi-a înapoiat portofelul. M-am uitat în el. Aveam încă toţi banii. Şi toate cărţile de vizită. Tot ce conţinuse era înăuntru. Eram surprins.

— Spune ceva, amice, a zis cel solid. Ceva care să ne facă să ne îndrăgostim de tine.

— Daţi-mi arma înapoi!

S-a aplecat puţin înainte şi s-a gândit. Îl puteam vedea gândindu-se. Se simţea călcat pe bătături.

— Ah, îţi vrei arma, amice?

S-a uitat întrebător la cel cu mustaţa căruntă.

— Îşi vrea arma, i-a spus.

Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Şi la ce-ţi trebuie arma, amice?

— Vreau să împuşc un indian.

— A, vrei să împuşti un indian, amice.

— Da, doar un indian.

S-a uitat din nou la cel cu mustaţă căruntă.

— Tipul ăsta e tare dur. Vrea să împuşte un indian.

— Ascultă, Hemingway, nu mai repeta tot ce zic eu.

— Cred că tipul e trăznit. Tocmai m-a numit Hemingway. Tu ce zici, e trăznit?

Cel cu mustaţă a muşcat o ţigară şi n-a zis nimic. Omul subţire şi chipeş de la fereastră s-a întors şi a spus cu blândeţe:

— Cred că e posibil să fie puţin dezechilibrat.

— Nu văd nici un motiv să-mi spună Hemingway! Numele meu nu e Hemingway.

Omul în vârstă a adăugat:

— N-am văzut nici o armă.

S-au uitat amândoi la Amthor, care a spus:

— Este înăuntru, la mine. O să ţi-o dau, domnule Blane.

Solidul şi-a îndoit puţin genunchii şi s-a aplecat până când i-am simţit respiraţia.

— De ce mi-ai spus Hemingway, amice?

— Sunt doamne de faţă!

S-a îndreptat din nou.

— Pricep.

S-a uitat la tipul cu mustaţă. Acesta a dat din cap, s-a întors şi s-a îndreptat spre partea opusă a camerei. Uşa glisantă s-a deschis. Tipul a intrat şi Amthor l-a urmat.

Era linişte. Femeia cu ten închis la culoare a privit în jos, spre suprafaţa biroului, şi s-a încruntat. Solidul s-a uitat la sprânceana mea dreaptă şi a clătinat uşor din cap dintr-o parte în alta, impresionat.

Uşa s-a deschis din nou şi omul cu mustaţă s-a întors. A cules o pălărie de undeva şi mi-a înmânat-o. A scos arma mea din buzunar şi mi-a dat-o şi pe asta. Ştiam că e descărcată, după greutate. Am prins-o sub braţ şi m-am ridicat.

— Să mergem, amice, a spus tipul solid. Departe de aici. Cred că puţin aer te va ajuta să te îndrepţi.

— O.K., Hemingway.

— O face din nou, a zis tipul, supărat. Continuă să-mi spună Hemingway, pentru că sunt doamne de faţă. Înseamnă cumva vreo porcărie?

— Grăbeşte-te, a intervenit tipul cu mustaţă.

Solidul m-a prins de braţ şi ne-am îndreptat cu toţii spre micul lift. Am intrat în el.

Capitolul 24

Când liftul a ajuns jos, am luat-o de-a lungul unui coridor îngust şi am ieşit pe o uşă neagră. Afară era aer proaspăt şi rece, deasupra stratului de ceaţă ce venea dinspre ocean. Am respirat adânc.

Tipul solid încă mă mai ţinea de braţ. Era o maşină acolo, o limuzină închisă la culoare, particulară. Solidul a deschis uşa din faţă.

— Nu e chiar confortul cu care eşti obişnuit, amice. Dar puţin aer o să te ajute să-ţi revii. Ai ceva împotrivă? N-am vrea să facem vreun lucru care nu ţi-ar place, amice.

— Unde e indianul?

Şi-a mişcat puţin capul şi m-a împins în maşină. M-a aşezat în partea dreaptă, în faţă.

— A, da, indianul. Trebuie să-l omori cu un arc şi o săgeată. Aşa e corect. E şi el în maşină, în spate.

M-am uitat în spate. Nu era nimeni.

— La naiba, nu-i aici, a zis solidul. Probabil, că cineva l-a ajutat să scape. Nu mai poţi să laşi nimic într-o maşină neîncuiată.

— Grăbeşte-te, a spus tipul cu mustaţă şi s-a urcat în spate.

Hemingway a ocolit maşina şi şi-a înghesuit burta în spatele volanului. A pornit. A întors şi am început să coborâm pe drumul mărginit de geranium sălbatic. O briză rece venea dinspre ocean. Stelele erau mult prea îndepărtate. Abia se vedeau.

Am ajuns la capăt şi am luat-o pe drumul de munte asfaltat, fără nici o grabă.

— Cum se face că ai venit fără maşină, amice?

— Amthor a trimis după mine.

— De ce ar fi făcut asta, amice?

— Probabil, pentru că vroia să mă vadă.

— Băiatul ăsta are o imaginaţie bogată.

A scuipat în afară, a luat frumos o curbă şi a lăsat maşina să alunece la vale.

— Noi am auzit că tu l-ai căutat la telefon şi ai încercat să intri în legătură cu el. Deci, s-a gândit că n-ar fi rău să aibă o întrevedere, ca să ştie cu cine are de-a face. Aşa încât şi-a trimis propria maşină.

— Pentru că ştia că are de gând să cheme nişte poliţişti şi că nu o să am nevoie de maşina mea ca să ajung acasă. O.K., Hemingway.

— Mda. Iar asta. Bine. Avea un dictafon sub masă şi secretara lui a notat toată conversaţia; i-a citit-o domnului Blane.

M-am întors şi l-am privit pe domnul Blane. Fuma liniştit o ţigară, aproape adormit. Nu se uita la mine.

— A notat pe dracu. Probabil are o colecţie de conversaţii special pregătite, pentru cazuri de genul ăsta.

— Poate ne poţi spune de ce ai vrut să-l vezi pe tipul ăsta, a sugerat Hemingway politicos.

— Adică, să-ţi spun cât încă mai am o bucăţică de faţă?

— Oh, noi nu suntem băieţi răi, a spus, cu un gest larg.

— Îl cunoşti destul de bine pe Amthor, nu-i aşa, Hemingway?

— Domnul Blane îl cunoaşte. Eu respect ordinele.

— Cine naiba e domnul Blane?

— Este domnul care stă pe locul din spatele tău.

— Şi în afară de asta, cine naiba e?

— Vai, dar toată lumea îl cunoaşte pe domnul Blane.

— Bine, am spus simţindu-mă dintr-o dată foarte obosit.

Era ceva mai multă linişte, mai multe curbe, mai multe porţiuni asfaltate, mai mult întuneric şi mai multă durere.

— Acum că suntem între prieteni, nu sunt doamne de faţă şi nu mai avem suficient timp ca să aflăm de ce te-ai dus acolo, n-ai putea să-mi spui ce e chestia asta cu Hemingway?

— O poantă, am spus. O poantă foarte veche.

— Şi cine e acest Hemingway?

— Un tip care obişnuia să spună aceleaşi şi aceleaşi lucruri, până când te convingea că are dreptate.

— Probabil, că asta îi lua al naibii de mult timp. Ai o minte tare aiurită pentru un detectiv particular. Mai ai încă dinţii tăi naturali?

— Mda, cu câteva plombe în ei.

— Atunci cu siguranţă eşti un norocos, amice.

Omul din spate a intervenit.

— Lasă asta. Ia-o pe prima stradă la dreapta.

— Sigur.

Hemingway a dus limuzina pe o stradă îngustă şi murdară care cobora. Am mers pe acolo cam o milă. Mirosul de salvie devenise insuportabil.

— Aici, a spus omul din spate.

Hemingway a oprit maşina şi a tras frâna de mână.

S-a întins peste mine şi a deschis uşa.

— Ei, mi-a făcut plăcere să te cunosc, amice. Dar nu te mai întoarce. Oricum, nu cu afaceri. Ieşi.

— Mă duc acasă de aici?

Tipul din spate a intervenit iarăşi:

— Grăbeşte-te.

— Mda. Te duci acasă de aici, amice. O să te descurci?

— Sigur, asta o să-mi dea timp să mă gândesc la câteva lucruri. De exemplu, voi, băieţi, nu sunteţi poliţişti din Los Angeles. Dar unul dintre voi e poliţist, poate chiar amândoi. Aş zice că sunteţi din Bay City. Mă întreb de ce aţi ieşit din zona voastră?

— N-o să fie cam greu de dovedit, amice?

— Noapte bună, Hemingway.

Nu mi-a răspuns. Nici unul din ei n-a mai vorbit. Am încercat să ies din maşină, am pus picioarele pe bordură şi m-am aplecat puţin, ameţit.

Tipul din spate a făcut o mişcare bruscă, pe care mai mult am simţit-o, decât am văzut-o. O gaură întunecată s-a deschis în faţa mea, mult, mult mai adâncă decât noaptea care ne înconjura.

M-am scufundat în ea. Nu avea sfârşit.

Capitolul 25

Camera era plină de fum.

Fumul atârna în aer, în fire subţiri, urcând şi coborând, ca o perdea din mărgele mici şi transparente. Două ferestre păreau a fi deschise pe peretele din faţa mea, dar fumul nu se mişca. Nu mai văzusem niciodată această cameră. Ferestrele aveau gratii.

Eram amorţit şi fără putere. Mă simţeam ca şi când aş fi zăcut un an. Dar fumul mă deranja. M-am lăsat pe spate şi m-am gândit la asta. După multă vreme am respirat adânc şi am simţit o durere în plămâni.

— Foc! am strigat.

Asta m-a făcut să râd. Nu ştiu ce era aşa de amuzant, dar am început să râd. Stăteam întins pe pat şi râdeam. Nu mi-a plăcut râsul meu. Era un râs prostesc.

Un singur strigăt a fost de ajuns. Un zgomot de paşi s-a auzit în afara camerei, o cheie a fost introdusă în broască şi uşa s-a deschis. Un om a sărit înăuntru şi a trântit uşa după el. Ţinea mâna dreaptă lângă şold.

Era un om scund şi slab, într-o haină albă. Ochii lui aveau o privire ameţită, întunecată şi fără vlagă. Erau vineţi.

Am pus capul pe pernă şi am căscat.

— Nu te supăra, Jack. Mi-a scăpat.

Stătea încruntat, cu mâna dreaptă lângă şoldul drept. O faţă sălbatică, ochi negri inexpresivi, piele alb-cenuşie şi un nas care semăna cu o carapace.

— Poate vrei şi o cămaşă de forţă, s-a răstit la mine.

— Lasă, Jack. În regulă. Am dormit puţin. Unde sunt?

— Unde ţi-e locul.

— Pare a fi un loc drăguţ. Oameni drăguţi, atmosferă drăguţă. Cred că voi mai trage un pui de somn.

— N-ai face rău, a bombănit.

A ieşit. Uşa s-a închis. Cheia s-a răsucit şi paşii s-au îndepărtat.

Nu a reuşit să facă fumul mai suportabil. Încă mai plutea în mijlocul camerei. Ca o perdea. Nu se dizolva, nu pleca, nu se mişca. Era aer în cameră, îl puteam simţi pe faţă. Dar fumul nu-l simţeam. Era ca o ţesătură cenuşie construită de o mie de păianjeni. Mă întrebam cum au reuşit să-i pună să lucreze împreună.

Pijama din bumbac. În genul celor pe care le are Spitalul Central. Fără dublură, fără o cusătură mai mult decât strictul necesar. Bineînţeles, material de proastă calitate. Gulerul îmi zgâria gâtul, care era încă inflamat. Am început să-mi amintesc câte ceva. M-am ridicat şi am simţit muşchii gâtului. Erau încă dureroşi. Doar un indian... O.K., Hemingway. Deci, ai vrea să te faci detectiv? Să câştigi bani buni? Nouă lecţii uşoare. Furnizăm şi insigne. Pentru încă 50 de cenţi, trimitem şi o centură.

Gâtul era dureros, iar degetele simţeau că nu simt nimic. Erau ca nişte banane. M-am uitat la ele. Arătau ca nişte degete. Nu prea frumoase. Degete obişnuite. Au fost livrate probabil împreună cu insigna, centura şi diploma.

Era noapte. Lumea din spatele ferestrelor era întunecată. Un glob de porţelan atârna în mijlocul tavanului, susţinut de trei fire. Era luminat. Avea o mulţime de luminiţe colorate pe margine, portocalii şi albastre. M-am uitat la ele. Mă săturasem de fum. În timp ce le priveam, au început să se deschidă ca nişte hublouri şi au apărut câteva capete. Mici, dar vii, ca de păpuşi, dar vii. Era un om cu o beretă de marinar şi un nas de Johnnie Walker, având o şapcă pe care era desenată o blondă; mai era un tip slăbuţ, cu cravata răsucită, arătând ca un chelner dintr-o bodegă de pe faleză. Şi-a dezlipit buzele şi a întrebat:

— Cum doriţi friptura, domnule? În sânge sau mai bine prăjită?

Am închis ochii şi i-am strâns tare, iar când i-am deschis din nou, nu mai era decât un glob de porţelan, susţinut de trei fire.

Dar fumul stătea nemişcat în aerul care se mişca.

Am apucat colţul unui cearceaf jegos şi mi-am şters transpiraţia de pe faţă, cu degetele amorţite pe care le-am primit după absolvirea şcolii, după nouă ore uşoare, plătite pe jumătate înainte. Căsuţa Poştală Două Milioane Patru Sute Şaizeci şi Opt de mii Nouă Sute şi Douăzeci şi Patru, Cedar City, Iowa. Scrântiţi. Idioţi.

M-am ridicat şi după un timp am ajuns cu picioarele pe podea. Erau înţepenite şi pline cu ace. Ace obişnuite, de cusut, în stânga, doamna. Ace mai mari în dreapta. Picioarele au început să simtă podeaua. M-am ridicat. Mult prea sus. M-am ghemuit de durere, respirând greu în timp ce mă ţineam de o margine a patului, iar o voce care părea să vină de sub pat repeta într-una: *„Ar trebui să.... ar trebui să... ar trebui să..."*

Am început să merg, clătinându-mă ca un om beat. Pe o măsuţă mică, albă, lucioasă, aflată între două ferestre cu gratii, se găsea o sticlă cu whisky. Arăta bine. Părea pe jumătate plină. Sunt mulţi oameni drăguţi pe lume, în ciuda aparenţelor.

Poţi fi nemulţumit de ziarul de dimineaţă şi te poţi lua la harţă cu tipul care stă lângă tine în sala de cinema, poţi să urli la politicieni şi cu toate astea, sunt o grămadă de oameni buni pe lume. De exemplu, tipul care a lăsat aici jumătate de sticlă de whisky. Avea o inimă mare, cât sânii lui Mae West.

M-am îndreptat spre ea, am apucat-o cu mâinile pe jumătate înţepenite şi am dus-o la gură, transpirând ca şi cum aş fi ridicat unul din picioarele podului Golden Gate.

Am luat o înghiţitură lungă. Am pus din nou sticla jos, cu multă grijă. Am încercat să ling ce-mi cursese pe bărbie.

Whisky-ul avea un gust ciudat. Tocmai când realizam asta, am văzut o chiuvetă înghesuită într-un colţ şi am făcut-o. Da, am făcut-o. Am vomitat. Dizzy Dean n-a făcut niciodată un asemenea efort.

Timpul trecea. Mi-era greaţă, eram ameţit, mă ţineam strâns cu mâinile de marginea chiuvetei, scoţând strigăte animalice, cerând ajutor.

A trecut. M-am întors în pat, m-am întins pe spate şi am zăcut acolo, respirând cu greutate şi privind fumul, care nu mai era aşa de clar. Nu mai era aşa real. Poate era ceva cu ochii mei. Dintr-o dată, a dispărut cu totul, iar lumina globului de porţelan fixat în tavan a devenit mai puternică.

M-am ridicat din nou. Era un scaun de lemn lângă peretele cu uşa. Mai era încă o uşă, în afară de cea pe care intrase omul cu haină albă. De la toaletă, probabil. Acolo puteau să fie hainele mele. Podeaua era acoperită cu un linoleum în pătrate verzi şi gri. Pereţii erau zugrăviţi în alb. O cameră curată. Patul în care zăcusem era din fier, îngust, pat de spital, mai scund decât e normal şi avea curele subţiri de piele în ambele părţi, cam în locurile unde ar trebui să se afle încheieturile şi gleznele „pacientului”.

Era o cameră din care îţi face plăcere să ieşi.

Îmi simţeam tot corpul acum, capul ameţit, gâtul inflamat şi durerea din braţe. Nu-mi aminteam nimic despre braţe. Am suflecat mânecile pijamalei şi m-am uitat. Între cot şi umăr mâinile erau pline de înţepături. În jurul fiecăreia se vedea o mică pată decolorată, de mărimea unui sfert de dolar.

Droguri. Am fost umplut cu droguri ca să rămân liniştit. Poate chiar scopolamină, ca să mă facă să vorbesc. Prea multe droguri deodată. Am avut noroc să ies din starea asta. Unii reuşesc, alţii nu. Depinde de constituţia fiecăruia. Droguri.

Asta era cauza fumului şi a capetelor micuţe de pe marginea globului de porţelan, a vocilor, a gândurilor năstruşnice, a gratiilor şi a amorţelii pe care o simţeam la degete. Whisky-ul făcea parte probabil, din medicaţia necesară unei

dezalcoolizări intensive. S-au gândit să nu ratez cumva vreun tratament.

M-am ridicat, dar n-am reuşit să stau în picioare şi am lovit cu stomacul peretele opus. Asta m-a făcut să cad şi să respir greu multă vreme. Eram plin de transpiraţie şi mă furnica tot corpul. Simţeam picăturile reci de sudoare formându-se pe frunte şi apoi coborând încet de-a lungul nasului până ajungeau în colţul gurii, de unde le lingeam prosteşte.

M-am ridicat încă o dată, mi-am fixat bine picioarele în podea şi am reuşit să stau aproape drept.

— O.K., Marlowe, am spus printre dinţi. Tu eşti un tip tare. Un om de fier, înalt de vreo 2 metri, 90 de kilograme dezbrăcat şi spălat pe faţă. Muşchi puternici, maxilare tari. Poţi să te descurci. Ai fost pus la pământ de două ori, sugrumat şi lovit în falcă cu patul armei. Ai fost umplut cu droguri şi ţinut sub influenţa lor, până când ai ajuns la fel de nebun ca un şoarece dansator. Şi ce înseamnă toate astea? Rutină. Acum să te văd făcând ceva într-adevăr dur, de exemplu, să-ţi pui pantalonii.

M-am întins din nou pe pat.

Timpul a trecut. Nu ştiu cât. Nu aveam ceas în stare de funcţionare. Oricum, ceasurile nu măsoară genul ăsta de timp.

M-am săltat. Devenise deja monoton. M-am ridicat în picioare şi am început să merg. Nu e uşor să mergi. Inima îţi saltă ca o pisică nervoasă. Mai bine mă întind la loc şi mă culc. Mai bine stau cuminte o vreme. Eşti într-un mare rahat, amice, O.K. Hemingway, sunt un tip slab. Nu pot să sparg o vază de flori, nici să rup o unghie de la un deget.

Nu contează. Merg. Sunt puternic. O să ies de aici.

Şi m-am întins din nou pe pat.

A patra oară a fost ceva mai bine. Am traversat camera, înainte şi înapoi de două ori. M-am dus la chiuvetă, am curăţat-o puţin, m-am aplecat şi am băut apă din palmă. Am aşteptat câteva clipe şi am mai băut puţin. Mult mai bine.

Am mers. Am mers. Am mers.

După jumătate de oră de mers, genunchii îmi tremurau, dar capul era limpede. Am mai băut apă, multă apă. Gemeam şi beam apă.

M-am întors la pat. Era un pat minunat. Era făcut din petale de trandafir. Cel mai frumos pat din lume. L-au luat de la Carole Lombard. Pentru ea era prea moale. Mi-aş fi dat tot restul vieţii ca să mă odihnesc în el două minute. Un pat minunat, moale, un somn minunat, ochi care se închid şi pleoape care cad, sunetul blând al respiraţiei, întuneric, odihnă, perne moi...

Am mers.

Au construit piramidele, apoi s-au plictisit de ele, le-au dărâmat, piatra s-a transformat în nisip şi a fost folosită pentru asfaltul din care e făcut barajul Boulder. După ce l-au construit, au adus apa în sud şi au folosit-o pentru irigaţii.

Am mers, gândindu-mă la tot felul de lucruri. Nu mă puteam plictisi.

M-am oprit. Eram pregătit pentru o discuţie.

Capitolul 26

Uşa de la toaletă era încuiată. Scaunul greu era mult prea greu pentru mine. Chiar aşa trebuia să fie. Am luat perna şi cearceafurile de pe pat şi am dat salteaua la o parte. Era o reţea de arcuri dintr-un metal negru, lucios, lungi de vreo douăzeci de centimetri, prinse sus şi jos cu alte arcuri, mai mici. M-am apucat să meşteresc la unul din ele. A fost cea mai dificilă treabă pe care am făcut-o vreodată. Zece minute mai târziu, aveam două degete însângerate şi un arc scos. L-am întins. Îmi plăcea cum oscilează. Şi avea un sunet plăcut.

Când am terminat, m-am uitat spre sticla de whisky. Ce bine mi-ar fi prins o băutură!

Am mai băut nişte apă. M-am odihnit puţin, stând pe arcuri. Apoi m-am dus lângă uşă, mi-am apropiat gura de broască şi am strigat cât am putut de tare:

— Foc! Foc! Foc!

A fost o aşteptare scurtă şi plăcută. A venit alergând greoi. Cheia n-a intrat bine în broască şi s-a răsucit greu. Uşa a sărit într-o parte. Eram lipit de perete, în spatele ei. Adusese alt baston de data asta, un instrument scurt şi drăguţ, învelit în piele maro. Privirea lui a poposit pe patul dezmembrat, apoi a început să cerceteze în jur.

Mi-am luat avânt şi l-am lovit. L-am lovit la tâmplă şi s-a prăbuşit. Stătea în genunchi. L-am mai lovit de două ori. A scos un sunet înăbuşit. Am luat bastonul din braţul neputincios. A gemut.

L-am lovit cu genunchiul în faţă şi mă durea genunchiul. El nu mi-a spus dacă îl doare faţa. Fiindcă mai horcăia încă, l-am pocnit cu bastonul.

Am luat cheia din uşă, de afară, am încuiat pe dinăuntru şi m-am dus lângă el. Mai avea nişte chei. Una dintre ele s-a potrivit la toaletă, unde atârnau hainele mele. Au scotocit prin buzunare. Banii nu mai erau în portofel. M-am întors la omul cu haina albă. Avea prea mulţi bani pentru meseria pe care o practica. Am luat ceea ce îmi aparţinea, apoi l-am târât până în pat, l-am legat de mâini şi de picioare şi i-am îndesat un metru de cearceaf în gură. Avea nasul sfărâmat. Am aşteptat un timp ca să mă conving că poate respira.

Îmi părea rău pentru el. Un om mărunt, încercând să-şi păstreze slujba şi să încaseze cecul săptămânal. Poate avea soţie şi copii. Păcat. Singurul lui ajutor era bastonul. Nu era prea cinstit. Am pus jos sticla de whisky desfăcută, aşa încât ar fi putut ajunge la ea, dacă n-ar fi avut mâinile legate.

L-am bătut pe umăr. Îmi venea să plâng pentru el.

În toaletă erau toate lucrurile mele, chiar şi tocul de piele şi arma, fără gloanţe în ea. M-am îmbrăcat greu, datorită degetelor înţepenite.

Tipul din pat dormea. L-am lăsat acolo şi l-am încuiat înăuntru.

Afară era un culoar lung şi liniştit, cu trei uşi închise. Nici un sunet nu se auzea din spatele lor. O carpetă deschisă la culoare era pusă pe jos şi era la fel de tăcută, ca şi restul casei. La capăt era alt hol, perpendicular pe primul, şi începutul unei scări mari, vechi, cu balustrada din stejar alb. Cobora în spirală până la un hol slab luminat, care avea două uşi cu vitralii, era pardosit cu mozaic şi acoperit cu două carpete groase. O rază de lumină se strecura pe lângă o uşă aproape închisă. Dar nici un zgomot.

O casă veche, cum se construiau pe vremuri şi nu se mai construiesc acum. Aflată probabil pe o stradă liniştită, înconjurată cu tufe de trandafiri şi având o mulţime de flori în faţă. Cât despre interior, important e să nu se audă ţipetele.

Tocmai pusesem un picior pe scară, când am auzit un om tuşind. Asta m-a făcut să sar înapoi şi am văzut că în capătul primului hol era o uşă pe jumătate deschisă. M-am îndreptat în direcţia aceea, în vârful picioarelor. Am aşteptat, lipit de uşa parţial deschisă, fără să intru. O rază de lumină cădea lângă piciorul meu, pe carpetă. Omul a tuşit din nou. Era o tuse adâncă, din plămâni puternici. Liniştită şi relaxată. Nu era treaba mea. Treaba mea era să ies de aici. Dar orice individ care stătea cu uşa deschisă în casa asta mă interesa. Putea fi un grangur sau un servitor. M-am apropiat puţin. Un ziar a foşnit.

Am putut vedea o parte dintr-o cameră aranjată ca o cameră, nu ca o celulă. Un birou negru avea pe el o pălărie şi nişte reviste. Ferestre cu perdele din dantelă, un covor bun.

Arcurile patului au scrâşnit. Un tip solid, ca şi tuşea lui. Am prins uşa cu vârfurile degetelor şi am mai împins-o câţiva centimetri. Nu s-a întâmplat nimic. Capul meu s-a strecurat înăuntru. A fost cel mai lent lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Acum am văzut bine camera, patul şi omul din el; scrumiera plină cu mucuri de ţigări se revărsa pe noptieră şi de acolo pe covor. O mulţime de ziare erau împrăştiate pe pat. Unul din ele stătea într-o pereche de mâini uriaşe, acoperind o faţă uriaşă. Am văzut părul, pe la marginea ziarului. Era negru,

ondulat şi foarte des, cu o fâşie de piele albă sub el. Ziarul s-a mişcat puţin şi mi-am ţinut respiraţia, dar tipul nu şi-a ridicat privirea.

Avea nevoie de un bărbierit. Oricum, tot nebărbierit ar fi arătat. Îl mai văzusem, pe Central Avenue, într-o tavernă de negri, numită *Florian's*. Era îmbrăcat într-un costum ţipător, cu mingi albe de golf pe haină şi un pahar de whisky în mână. Şi îl mai văzusem cu un Army Colt, arătând ca o jucărie în mâna lui, trecând cu uşurinţă printr-o uşă. Văzusem câte ceva din activităţile lui. Toate bine făcute.

A tuşit din nou, s-a răsucit pe spate, a căscat şi s-a întins după un pachet mototolit de ţigări, aflat pe noptieră. La capătul degetului mare a strălucit o flacără. Pe nări a ieşit fum.

— Ah, a suspinat, şi ziarul a ajuns din nou în faţa mutrei lui.

L-am lăsat acolo şi am pornit-o înapoi pe hol. Domnul Moose Malloy se afla pe mâini bune. M-am dus la scări şi am coborât.

O voce murmura ceva în spatele unei uşi puţin deschise. Am aşteptat să aud o altă voce răspunzând. Nimic. Era o conversaţie telefonică. M-am apropiat de uşă şi am ascultat. Era o voce foarte joasă, practic un murmur. N-am înţeles nimic. Pe urmă s-a auzit un clinchet. Linişte după aceea.

Era timpul s-o şterg, cât mai departe. Aşa că am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

Capitolul 27

Era un birou nici prea mare, nici prea mic, cu un aspect foarte ordonat. O bibliotecă cu uşi de sticlă, având înăuntru cărţi grele. Un dulăpior de prim ajutor pe perete. Un sterilizator din email şi sticlă, plină cu ace şi seringi puse la copt. Un birou masiv, lat, având pe el o sugativă, un cuţit de bronz pentru tăiat hârtie, o trusă de stilouri, o agendă, mai nimic în rest, exceptând coatele unui om îngândurat, care-şi acoperea faţa cu palmele.

Printre degetele răsfirate, galbene, i-am văzut părul de culoarea nisipului ud, atât de neted, încât părea pictat pe scalp. Am mai făcut trei paşi şi ochii lui trebuie să se fi uitat dincolo de birou, pentru că mi-a văzut pantofii. Şi-a ridicat capul şi m-a privit. Ochi adânci, palizi, într-o faţă ca pergamentul. Şi-a descleştat mâinile, s-a lăsat pe spate şi s-a uitat spre mine, inexpresiv.

Şi-a întins mâinile cu gesturi greoaie şi nemulţumite şi când s-au oprit din nou, una dintre ele era foarte aproape de marginea biroului.

Am făcut încă doi paşi şi i-am arătat bastonul. Arătătorul şi degetul mijlociu se tot deplasau către colţul biroului.

— Soneria n-o să te ajute cu nimic în seara asta, am zis. L-am trimis la culcare pe băiatul ăla puternic.

Ochii lui păreau adormiţi.

— Aţi fost un om foarte bolnav, domnule. Foarte bolnav. Nu vă pot recomanda să intraţi în normal, încă.

— Mâna dreaptă, am zis şi l-am ameninţat cu bastonul.

S-a chircit ca un şarpe încolţit.

Am trecut pe partea cealaltă a biroului rânjind fără vreun motiv anume. Avea un pistol. În sertar, bineînţeles. Toţi au un pistol în sertar şi întotdeauna pun mâna pe el prea târziu, dacă mai ajung să-l atingă. L-am scos. Era un „38 automatic” un model standard, mai prost decât al meu, dar puteam să-i folosesc muniţia. Nu am văzut gloanţe în sertar. Numai în încărcătorul lui.

S-a mişcat abia perceptibil, privind trist.

— Poate mai ai o sonerie sub covor. Poate da alarma la cartierul general. N-o folosi. O oră de-acum încolo sunt un tip foarte dur. Cine intră pe uşa asta iese cu picioarele înainte.

— Nu e nici o sonerie sub covor, a zis încet, cu un accent străin, greu sesizabil.

Am luat încărcătorul lui plin şi încărcătorul meu gol şi le-am schimbat între ele. Am scos glonţul de pe ţeava pistolului său şi l-am lăsat alături. Am încărcat pistolul meu şi m-am dus pe cealaltă parte a biroului.

Uşa avea o yală. M-am întors, am încuiat-o şi am auzit un clinchet. Mai era şi un lanţ. L-am folosit.

— Whisky, am zis.

A început să-şi agite mâinile.

— Whisky!

S-a dus la dulăpiorul cu medicamente şi a scos o sticlă plată cu etichetă verde şi un pahar.

— Două pahare, am zis. Am încercat o dată whisky-ul vostru şi era gata-gata să ajung pe insula Catalina.

A adus două pahare mici, a scos dopul şi a umplut paharele.

— Întâi tu.

A zâmbit puţin şi a ridicat unul dintre pahare.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule – ce-a mai rămas din ea.

A băut. Am băut şi eu. Am luat sticla, am pus-o lângă mine şi am aşteptat reacţia inimii. A început să bată tare, dar era iarăşi în pieptul meu, la locul ei.

— Am avut un coşmar. O idee tâmpită. Se făcea că eram legat, îndopat cu droguri, încuiat într-o celulă. Mi-a fost foarte rău. Am dormit. N-am mâncat nimic. Am fost lovit la cap şi adus într-un loc unde mi s-au întâmplat toate astea. S-au obosit destul de tare. Nu sunt chiar aşa important.

N-a zis nimic. Mă privea. În ochii lui se citea uimirea, ca şi când s-ar fi întrebat cât mai am de trăit.

— M-am trezit şi camera era plină de fum. Era doar o halucinaţie, o iritaţie a nervului optic sau cum dracu numeşte asta, un tip ca tine. În loc de şerpi roz, vedeam fum. Deci, m-am trezit şi un dur în haină albă a venit şi mi-a arătat un baston. A trecut ceva timp, până am fost în stare să i-l iau. I-am luat cheile, mi-am luat hainele şi banii mei din buzunarul lui. Şi iată-mă aici. Vindecat. Ce părere ai?

— N-am nimic de zis.

— Vrei, nu vrei, tot o să zici. Abia aştept să-mi spui câte ceva. Obiectul ăsta – şi am ridicat bastonul – te va convinge. A trebuit să-l împrumut de la cineva.

— Vă rog să mi-l daţi imediat, a zis, cu un zâmbet pe care puteai să-l îndrăgeşti.

Semăna cu zâmbetul unui călău care vine în celulă să te măsoare, pentru sicriu. Puteai să-l îndrăgeşti, dar n-ai mai fi

trăit destul pentru asta. I-am pus bastonul în palmă, în palma stângă.

— Acum şi pistolul, vă rog, a zis încet. Aţi fost foarte bolnav, domnule Marlowe. Insist să vă întoarceţi în pat.

M-am holbat la el.

— Sunt doctor Sonderborg şi n-aş vrea să faceţi vreo prostie.

A pus bastonul pe birou, în faţa lui. Avea un zâmbet rigid, ca un peşte congelat. Degetele lui lungi se mişcau ca nişte fluturi muribunzi.

— Arma, vă rog. Vă sfătuiesc...

— Cât e ceasul, domnule temnicer?

M-a privit surprins. Aveam ceas la mână, dar se oprise.

— E aproape miezul nopţii. De ce?

— Ce zi e?

— Dragă domnule, e duminică seara, bineînţeles.

M-am rezemat de birou, am încercat să mă gândesc şi am pus arma aproape de el, aşa încât să fie tentat să o ia.

— Au trecut mai mult de 48 de ore. Nu-i de mirare că sunt în halul ăsta. Cine m-a adus aici?

M-a privit şi mâna lui stângă a început să se mişte către armă.

— Nu mă face să fiu dur, am strigat. Nu mă face să renunţ la manierele elegante şi la engleza literară. Spune-mi, cine m-a adus aici?

Avea curaj. A încercat să-mi ia arma. Numai că nu mai era unde o văzuse el. M-am lăsat pe spate şi am pus pistolul pe genunchi.

S-a înroşit, s-a întins după sticla de whisky, şi-a turnat încă un pahar şi l-a dat pe gât. A respirat adânc şi s-a scuturat. Nu-i plăcea gustul băuturii. Nici unui drogat nu-i place.

— Vei fi arestat imediat ce ieşi de aici, a zis tăios. Ne-ai fost încredinţat de către un ofiţer de poliţie...

— Poliţia n-avea voie să facă aşa ceva.

Asta l-a tulburat puţin. Faţa lui gălbejită a început să se strâmbe.

— Amestecă bine şi toarnă. Cine m-a adus aici, de ce şi cum? Sunt puţin cam nervos în seara asta. Vreau să dansez în spumă. Aud vocea zeului morţii. De mult n-am mai omorât pe cineva. Dă-i drumul, doctore Fell. Eliberează corzile viorii, lasă muzica să ne învăluie.

— Sunteţi intoxicat cu narcotice, a spus rece. Eraţi aproape mort. A trebuit să vă dau digitalis de trei ori. V-aţi luptat, aţi ţipat, a trebuit să vă constrângem.

Cuvintele veneau atât de repede, încât nu se mai deosebeau unul de altul.

— Dacă părăsiţi spitalul meu în starea aceasta, veţi avea mari necazuri.
— Ai spus că eşti doctor – adică medic?
— Desigur, sunt doctor Sonderborg, după cum v-am mai spus.
— Nu te lupţi şi nu ţipi atunci când eşti sub influenţa narcoticelor, doctore. Pur şi simplu intri în comă. Ia mai încearcă. Şi fă o selecţie. Nu vreau decât lucruri importante. Cine m-a băgat în clinica asta particulară, ciudată?
— Dar...
— Nici un dar. Te fac praf. Te înec într-un butoi cu vin de Malmsey. Chiar mi-aş dori un astfel de butoi ca să mă scufund eu însumi în el. Shakespeare. Şi el bea. Hai să mai luăm o doză de medicament. M-am întins după sticlă şi am turnat pentru amândoi. Ia zi, Karloff.
— Poliţia v-a adus aici.
— Care poliţie?
— Poliţia din Bay City, bineînţeles.
Degetele lui galbene şi agitate au apucat paharul.
— Suntem în Bay City.
— Aha! Şi poliţia asta, avea un nume?
— Sergent Galbraith, cred. Nu era de la patrulă. El şi încă un ofiţer v-au găsit agitându-vă prin faţa casei, într-o stare jalnică, vineri seara. V-au adus aici, pentru că era mai aproape. Am socotit că sunteţi un drogat care a luat o doză prea mare. Poate m-am înşelat.
— E o poveste bună. Nu pot dovedi că e falsă. Dar de ce m-aţi ţinut aici?
Şi-a încrucişat mâinile.
— V-am spus de o sută de ori că vă simţeaţi foarte rău şi că nu sunteţi încă sănătos. Ce-aţi fi vrut să fac?
— Probabil că-ţi datorez nişte bani, atunci.
A ridicat din umeri.
— Bineînţeles. Două sute de dolari.
Mi-am tras scaunul puţin mai în spate.
— Al dracului de ieftin! Încearcă să-i iei.
— Dacă plecaţi de aici, a zis tăios, veţi fi arestat imediat.
M-am aplecat peste birou şi am răsuflat în nasul lui.
— Atunci să nu fie numai pentru că am ieşit de aici, Karloff. Deschide seiful acela.
S-a ridicat şi a respirat adânc.
— Aţi mers deja prea departe.
— Nu-l deschizi?
— În nici un caz.
— Ceea ce ţin eu în mână este o armă.
A zâmbit amar.

— E un seif teribil de mare, am zis. Şi e nou. Asta e o armă foarte bună. Nu-l deschizi?

Nimic nu s-a schimbat pe faţa lui.

— Fir-ar a dracului de treabă, am exclamat. Atunci când ai o armă în mână, toată lumea ar trebui să te asculte. Dar nu merge întotdeauna, nu-i aşa?

A zâmbit, cu o plăcere sadică. M-am retras. Nu mai rezistam. M-am rezemat de birou şi el a aşteptat, cu buzele întredeschise. Am stat aşa câteva clipe, privindu-l în ochi. Am zâmbit. Rânjea ca o cârpă unsuroasă. Sudoarea i-a apărut pe frunte.

— La revedere. Te las pe mâini mai murdare decât ale mele.

M-am dus la uşă, am deschis-o şi am ieşit.

Uşile din faţă erau deschise. Am văzut o boltă şi o grădină plină cu flori. Un mic chioşc şi o poartă. Casa era pe un colţ. Era o noapte rece şi umedă, fără lună.

Pe una din plăcuţele de pe colţ scria Descanso Street. Casele de pe stradă erau luminate. Am aşteptat să aud o alarmă. Nimic. Pe cealaltă plăcuţă scria Twenty-third Street. Am luat-o spre Twenty-Fifth Street şi am ajuns la numărul 800. La 819 stătea Anne Riordan. Ce noroc!

Am mers o bună bucată de vreme fără să-mi dau seama că am arma în mână. N-am auzit nici o alarmă.

Am continuat să merg. Aerul îmi făcea bine, dar se cam terminase cu whisky-ul şi mă simţeam şi eu terminat. Casele erau din cărămidă, iar strada avea brazi pe margini. Semăna mai degrabă cu Capitol Hill din Seattle, decât cu o stradă din sudul Californiei.

La numărul 819 era încă lumină. O poartă înaltă şi îngustă, lipită de un gard viu înalt, din chiparoşi. În faţa casei erau tufe de trandafiri. Am mers pe o potecă şi am aşteptat puţin înainte de a suna. S-a auzit un clinchet şi peste câteva clipe o voce la o drăcie electrică ce îţi permite să vorbeşti cu musafirul fără să deschizi uşa.

— Da, vă rog.

— Marlowe.

Poate i s-a tăiat respiraţia, poate a fost doar sunetul aparatului închis.

Uşa s-a deschis larg şi a apărut Anne Riordan, într-un costum subţire, verde deschis. M-a privit speriată. Faţa ei, luminată de felinarul de la intrare, a devenit foarte palidă.

— Dumnezeule!, a gemut. Arăţi ca tatăl lui Hamlet!

Capitolul 28

C

amera de zi avea un covor maroniu, scaune albe şi roz, un şemineu din marmură neagră cu un grătar foarte înalt de alamă, rafturi pentru cărţi în perete şi draperii crem pe peretele opus celui pe care se afla o oglindă veneţiană. Nu era nimic feminin în cameră, cu excepţia unei oglinzi înalte, cu o bucată de podea neacoperită în faţa ei.

Eram prăbuşit pe un scaun, cu picioarele pe un taburet. Am băut două ceşti cu cafea neagră, apoi nişte whisky, am mâncat două ouă fierte şi o felie de pâine prăjită, apoi iarăşi cafea neagră, cu brandy în ea. Toate astea s-au întâmplat într-o altă cameră, dar nu sunt capabil să-mi aduc aminte cum arăta.

Eram din nou în formă, aproape treaz. Stomacul nu mai era lipit de şira spinării.

Anne Riordan s-a aşezat în faţa mea, aplecată, cu bărbia fină sprijinită în palma la fel de fină, cu ochii negri sub zulufii maro-roşcat. Avea un creion înfipt în păr. Părea îngrijorată. I-am spus câte ceva, nu tot. Am evitat în special partea cu Moose Malloy.

— Credeam că te-ai îmbătat. Nu mi-am imaginat că ai putea să vii la mine altfel. Credeam că ai ieşit cu blonda. Credeam... nu mai ştiu ce credeam.

— Pariez că n-ai cumpărat toate astea scriind, am spus privind în jur. Nici măcar dacă eşti plătită pentru ceea ce ai crezut că ai crezut.

— Iar tata nu le-a cumpărat luând mita. Ca porcul ăsta, care e şeful poliţiei acum.

— Nu e treaba mea.

— Am avut nişte terenuri la Del Rey. Terenuri nisipoase. Dar s-au dovedit a fi bogate în petrol.

Am dat din cap şi am băut din paharul frumos, de cristal, pe care-l ţineam în mână. Lichidul din el avea un gust minunat.

— Un tip se poate stabili aici fără dureri de cap. Se mută, pur şi simplu. Totul e aranjat pe gustul unui bărbat.

— Dacă e genul. Şi dacă îl doreşte cineva.

— N-ai valet, asta-i singura problemă.

— Numai tu nu te-ai muta aici, a izbucnit. Ai prefera să ţi se spargă capul, să ţi se injecteze droguri şi să-ţi folosească mutra drept panou de baschet. Şi câte altele, probabil.

N-am zis nimic. Eram prea obosit.

— Bine că ţi-a trecut prin cap să te uiţi în filtrele alea. După cum vorbeai pe Aster Drive, am crezut că ai pierdut firul.

— Cărţile alea de vizită nu înseamnă nimic.

S-a holbat la mine.

— Spui asta după ce ai fost pocnit de nişte poliţişti corupţi şi ţi-au făcut timp de două zile o cură de droguri, ca să te înveţe să-ţi vezi de treburile tale? Când lucrurile sar în ochi!?

— Trebuia să spun asta. E stilul meu. Crud. Ce sare în ochi?

— Că psihiatrul ăsta elegant e un bandit. Alege victimele, le abureşte mintea, apoi le spune băieţilor să se ducă să ia bijuteriile.

— Chiar crezi asta?

M-a privit fix. Am terminat paharul şi mi-am compus din nou o mutră răutăcioasă. A ignorat-o.

— Bineînţeles, că aşa cred. Şi tu gândeşti la fel.

— E puţin mai complicat decât crezi.

A zâmbit drăguţ, dar acru.

— Te rog să mă ierţi. Am uitat pentru o clipă că eşti detectiv. Trebuie să fie complicat, nu-i aşa? Un caz simplu e ceva indecent.

— Chiar este mai complicat.

— În regulă. Ascult.

— N-am ce să-ţi spun. Aşa cred. Îmi mai dai ceva de băut?

S-a ridicat.

— Ar trebui să mai bei şi apă din când în când, aşa, ca să nu-i uiţi gustul.

Mi-a luat paharul.

— Asta o să fie ultimul, a zis.

A ieşit din cameră, s-a auzit zgomot de cuburi de gheaţă puse în pahar, am închis ochii şi am ascultat. Nu ştiu de ce am venit. Dacă băieţii ştiu despre mine atât de multe câte cred eu, atunci s-ar putea să mă caute aici. Ar fi o mare porcărie.

A venit cu paharul şi degetele ei reci – de la gheaţă – le-au atins pe ale mele. Le-am ţinut câteva clipe, apoi le-am dat drumul încet, aşa cum te desparţi de un vis, atunci când te trezeşti cu soarele în faţă.

S-a înroşit, s-a dus înapoi la scaunul ei, s-a aşezat şi a făcut o mulţime de mişcări încercând să stea cât mai comod. Şi-a aprins o ţigară şi m-a privit.

— Amthor e un tip destul de brutal, am zis. Dar nu-l văd în postura de şef al unei bande de hoţi de bijuterii. Poate mă înşel. Dacă era şeful şi avea impresia că ştiu ceva despre el, nu mai ieşeam viu din spitalul ăla. Dar are şi el motive să se teamă. Nu s-a enervat decât atunci când am început să aberez despre scris invizibil.

M-a privit curioasă.

— Era aşa ceva?

Am zâmbit.

— Dacă era, nu l-am citit.

— E un mod destul de ciudat de a ascunde date despre o anumită persoană, nu crezi? Ar fi putut să nu fie găsite. În filtrul unei ţigări !

— Cred că Marriott se temea şi era convins că dacă i se întâmpla ceva, cărţile de vizită vor fi găsite. Poliţia l-ar fi scotocit prin toate buzunarele. Ceea ce mă pune pe gânduri este faptul că, dacă Amthor ar fi şeful, atunci n-ar mai fi nimic altceva de aflat.

— Adică, dacă Amthor l-a omorât sau a pus să fie omorât? Dar ceea ce ştia Marriott despre Amthor poate să nu aibă nici o legătură cu crima.

M-am lăsat pe spate, m-am lipit de spătarul scaunului, am terminat băutura şi m-am prefăcut că gândesc. Am dat din cap.

— Dar furtul de bijuterii are legătură cu crima. Iar noi, presupunem că Amthor are legătură cu furtul de bijuterii...

Mi-a aruncat o privire şireată.

— Sunt convinsă că te simţi groaznic. N-ai vrea să te culci?

— Aici?

S-a înroşit toată. Şi-a mişcat bărbia.

— Cam asta era ideea. Nu mai sunt copil. Cui dracu îi pasă ce fac eu?

Am lăsat paharul şi m-am ridicat.

— Mă simt cuprins de unul din rarele mele momente de delicateţe. Vrei să mă duci până la o staţie de taxi, dacă nu eşti prea obosită?

— Nesuferit ce eşti!, a zis supărată. Ţi-au făcut capul praf, te-au umplut de droguri şi ai nevoie de un somn bun, după care te scoli devreme şi eşti iarăşi detectiv.

— Cred că o să mă culc ceva mai târziu.

— Ar trebui să stai într-un spital, nenorocitule!

— Uite ce e! N-am mintea prea limpede în seara asta, dar sunt convins că nu trebuie să mai pierd timpul pe aici. N-am nici o probă împotriva acestor indivizi, dar nu le sunt prea simpatic. Tot ce aş putea spune ar fi interpretat împotriva mea, pentru că în acest oraş totul se cumpără.

— E un oraş frumos, a spus tăios. Nu poţi să judeci...

— Bine. E un oraş frumos. Ca şi Chicago. S-ar putea să locuieşti acolo multă vreme şi să nu vezi nici o armă. Sigur, e un oraş frumos. Probabil că nu sunt mai mulţi bandiţi decât în Los Angeles. Numai că un oraş mare nu poate fi cumpărat cu totul. Ăsta, în schimb, da. Asta-i diferenţa. De-aia vreau să plec de aici.

S-a ridicat şi şi-a împins bărbia către mine.
— Te duci la culcare imediat, chiar aici. Ai un dormitor separat, te duci acolo şi...
— Promiţi că încui uşa la camera ta?
S-a înroşit şi a strâns din buze.
— Uneori am impresia că eşti un tip grozav. Alteori – că eşti cel mai nesuferit om pe care l-am întâlnit vreodată.
— Oricum ar fi, vrei să mă duci până la o staţie de taxi?
— Ba, o să rămâi aici, a strigat. Abia stai pe picioare. Eşti bolnav.
— Nu sunt atât de bolnav încât să fac altceva decât vreau să fac, am spus răutăcios.
A ieşit repede, sărind peste cele două trepte dintre camera de zi şi hol. S-a întors cu un pardesiu peste costumul subţire, fără pălărie, cu părul roşcat arătând la fel de furios, ca şi faţa. A descuiat o uşă laterală, a împins-o nervoasă, a ieşit şi i-am auzit paşii pe potecă, apoi sunetul unei uşi de garaj ridicate. Uşa unei maşini s-a deschis, apoi s-a închis zgomotos.
Motorul a pornit şi lumina farurilor a pătruns prin uşa de sticlă, rămasă deschisă.
Mi-am luat pălăria de pe un scaun, am stins câteva lumini şi am remarcat că uşa de sticlă avea yală. Am privit puţin înapoi, înainte de a închide uşa. Era o cameră drăguţă. O cameră în care e plăcut să stai în papuci.
Am închis uşa, maşina a venit lângă mine, am ocolit-o şi am intrat.
M-a dus până acasă, mută, supărată. A condus în mare viteză. Când am coborât în faţa blocului meu, mi-a spus noapte bună cu o voce nervoasă, a întors maşina în mijlocul străzii şi a dispărut înainte ca eu să apuc să-mi scot cheile din buzunar.
Uşa de la numărul 11 era încuiată. Am descuiat-o, am intrat în holul mereu mucegăit şi am luat-o spre scări şi lift. Am urcat pe jos. Lumină palidă pe culoar. Sticlele cu lapte în faţa uşii. Era şi o gură de aerisire, care nu reuşea niciodată să învingă mirosul de mâncare. Toată lumea dormea şi blocul era liniştit ca o pisică somnoroasă. Am descuiat uşa apartamentului meu, am intrat şi am tras aer în piept, apoi am stat câtva timp lângă intrare înainte de a aprinde lumina. Un miros cunoscut, de praf şi de tutun, mirosul unei lumi în care a trăit şi continuă să trăiască un bărbat singur.
M-am dezbrăcat şi m-am culcat. Am avut coşmaruri şi m-am trezit de câteva ori transpirat. Dar dimineaţa mă simţeam iarăşi în formă.

Capitolul 29

S

tăteam pe marginea patului; în pijama, mă gândeam că e cazul să mă ridic, dar nu eram foarte hotărât. Nu mă simţeam foarte bine, dar era mai bine decât ar fi trebuit şi mult mai bine, decât dacă aş fi avut ceva important de făcut. Capul era mare, fierbinte şi mă durea, limba era uscată şi încărcată, gâtul era ţeapăn şi fălcile nu erau tocmai în regulă. Dar am avut şi zile mai neplăcute.

Era o dimineaţă cu ceaţă deasă, dimineaţa unei zile ce se anunţa călduroasă. M-am ridicat din pat şi mi-am pipăit stomacul. Mă durea. Piciorul stâng era întreg. Nu simţeam ace în el, aşa că l-am pus să facă primul pas.

Eram încă ameţit, când am auzit bătăi puternice în uşă, genul de ciocănit care te face să deschizi uşa cinci centimetri, să scuipi şi să o închizi la loc.

Am deschis-o ceva mai mult de cinci centimetri. Era locotenent-detectiv Randall, într-un costum maro din gabardină, cu o şapcă din piele de porc, calm, curat, sobru, cu o privire răutăcioasă. A împins uşa încet şi eu m-am dat la o parte. A intrat, a închis uşa şi a privit în jur.

— Te caut de două zile, a zis, dar nu se uita la mine. Măsura camera cu privirea.

— Am fost bolnav.

A început să se plimbe cu un pas vioi, cu părul strălucind, şapca sub braţ şi mâinile în buzunare. Şi-a scos o mână din buzunar şi a pus-o pe un teanc de ziare.

— N-ai fost aici.

— Am fost într-un spital.

— Ce spital?

— Un spital veterinar.

S-a strâmbat de parcă l-aş fi pălmuit. Apoi a devenit posac.

— Nu-i cam devreme pentru genul ăsta de poante?

N-am răspuns. Mi-am aprins o ţigară, am tras un fum şi m-am prăbuşit pe pat.

— Nu mă pot înţelege cu indivizi ca tine. Ar trebui să te închid.

— Am fost bolnav şi nu mi-am băut cafeaua încă. Nu te poţi aştepta la poante de mai bună calitate.

— Ţi-am spus să nu mai lucrezi la cazul ăsta.

— Numai că nu eşti Dumnezeu. Nu eşti nici măcar Isus.

Am mai tras un fum. M-a înţepat ceva, dar a fost mai bine decât prima dată.

— Nici nu-ţi dai seama câte necazuri îţi pot face!

— Posibil.

— Ştii de ce n-am făcut-o până acum?

— Mda.

— De ce?

S-a aplecat puţin, atent ca un terrier, cu o privire dură, specifică poliţiştilor cu vechime.

— Pentru că nu m-ai găsit.

S-a îndreptat şi s-a ridicat pe călcâie. Faţa i s-a mai luminat puţin.

— Credeam că ai să spui altceva. Te-aş fi pocnit.

— Nu ştiu dacă douăzeci de milioane de dolari te sperie. Dar ştiu că muntele ăsta de bani îţi poate da ordine.

A respirat adânc, cu gura puţin deschisă. A scos încet un pachet de ţigări din buzunar şi l-a desfăcut. Degetele îi tremurau puţin. Şi-a pus o ţigară între buze şi s-a uitat după un chibrit pe măsuţa pentru ziare. A aprins ţigara cu grijă, a pus băţul de chibrit în coşul de gunoi, nu pe covor, şi a tras un fum.

— Ţi-am dat un sfat la telefon alaltăieri. Joi.

— Vineri.

— Da, vineri. Nu l-ai luat în seamă. Înţeleg de ce. Dar atunci nu ştiam că ascunzi nişte lucruri. Am sugerat o linie de acţiune care părea potrivită pentru caz.

— Ce zici că ascund?

M-a privit în tăcere.

— Nu vrei nişte cafea?, am întrebat. Poate te face mai uman.

— Nu.

— Eu vreau.

M-am ridicat şi am plecat spre bucătărie.

— Stai jos, a strigat Randall. N-am terminat.

Am continuat să merg spre bucătărie, am umplut un ibric şi l-am pus pe foc. Am băut un pahar cu apă rece, de la chiuvetă, apoi încă unul. M-am întors cu un al treilea pahar, m-am oprit în uşă şi m-am uitat la Randall. Era înconjurat de fum. Privea spre podea.

— De ce să nu mă duc la doamna Grayle, dacă a trimis după mine?

— Nu despre asta ziceam.

— Mda, dar ai fi spus-o şi p-asta.

— N-a trimis ea după tine.

Şi-a ridicat privirea. Obrajii erau negri de furie.

— Tu te-ai băgat pe sub pielea ei, practic, ţi-ai căutat o slujbă.
— Interesant. Dacă îmi amintesc bine, n-am discutat nimic despre o slujbă. N-am găsit nimic important în povestea ei. Vreau să zic, nimic de care să mă agăţ. Nici un capăt de fir. Bănuiesc că ţi-a povestit şi ţie.
— Da. Berăria aia de pe Santa Monica e o ascunzătoare pentru hoţi. Dar asta nu înseamnă nimic. N-am obţinut nimic de acolo. Hotelul de vis-à-vis e dubios şi el. Dar nimeni dintre cei pe care îi căutăm. Doar pungaşi mărunţi.
— Ea ţi-a spus că m-am băgat pe sub pielea ei?
— Nu.
M-am întors la bucătărie, am făcut cafeaua şi am lăsat-o să picure. Randall m-a urmat de data asta şi s-a aşezat în uşă.
— Banda asta de hoţi de bijuterii lucrează în Hollywood şi în împrejurimi de vreo zece ani, din câte ştiu eu, a zis. De data asta au sărit peste cal. Au omorât un om. Cred că ştiu de ce.
— Dacă e opera unei bande şi rezolvi cazul, va fi primul astfel de succes de când locuiesc eu în oraşul ăsta. Şi pot să numesc şi să descriu cel puţin, încă o duzină de treburi d-astea.
— Drăguţ din partea ta, Marlowe.
— Greşesc?
— Nu, fir-ar a dracului. Câteva au fost clasate. Adevăraţii vinovaţi n-au fost prinşi. Au condamnat nişte vagabonzi ordinari.
— Mda. Cafea?
— Dacă beau cafea, promiţi să discutăm decent, ca de la bărbat la bărbat, fără poante nesărate?
— Încerc. Dar nu-ţi spun toate ideile mele.
— Mă descurc şi fără ele, a zis acru.
— Ai un costum frumos.
Iarăşi s-a posomorât.
— Costumul ăsta costă două sute şaptezeci şi cinci, a mârâit.
— Doamne, ce poliţist!, am zis şi m-am întors la aragaz.
— Miroase bine. Cum o prepari?
Am turnat.
— Metoda franceză. Cafea puţin măcinată. Fără hârtie de filtru.
Am scos zahărul din dulap şi frişca din frigider. Ne-a aşezat la masă, faţă în faţă.
— Bolnav, spital, astea erau poante?
— Nu. Am avut necazuri, în Bay City. Am fost dus la spital. Nu unul normal. O clinică privată pentru dezalcoolizare şi tratament anti-drog.
— Bay City? Joci tare, Marlowe.

— Nu-mi place să joc tare. S-a întâmplat. N-am mai păţit aşa ceva până acum. Am fost pocnit de două ori, ultima dată de un tip care pretindea că e ofiţer de poliţie şi arăta a ofiţer de poliţie. Am fost lovit cu propriul meu pistol şi frământat de un indian puternic. Am fost aruncat în clinica aia, inconştient, m-au încuiat, m-au drogat, m-au legat. Şi nu pot să dovedesc nimic, decât că am o întreagă colecţie de vânătăi şi mâna stângă plină de înţepături.

S-a uitat fix la colţul mesei.

— În Bay City, a zis încet.

— Numele e melodios. Un cântec în noroi.

— Ce căutai acolo?

— Poliţiştii ăştia m-au dus acolo. Eu eram la un tip din Stillwood Heights. Asta e în Los Angeles.

— Un tip numit Jules Amthor, a zis încet. De ce ai ascuns ţigările alea?

M-am uitat în jos. Proastă mică!

— Mi s-a părut interesant că el – Marriott – avea tabachera asta suplimentară. Cu ţigări conţinând marihuana. Se pare că în Bay City drogurile se pun în ţigări ruseşti cu filtre găurite.

A împins către mine ceaşca goală şi i-am umplut-o din nou. Privirea lui îmi mătura faţa, linie cu linie, milimetru cu milimetru, ca Sherlock Holmes cu lupa sau Thorndyke cu monoclul.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis amar. Şi-a frecat buzele cu un obiect din acelea de pânză care se foloseşte drept şerveţel. Dar nu le-ai tăiat. Mi-a spus fata.

— La dracu! Un bărbat nu mai poate face nimic în ţara asta! Tot timpul se bagă femeile.

— Îi place de tine, a zis Randall politicos, ca un ofiţer FBI din filme, puţin trist, dar foarte sigur pe el. Tatăl ei era un poliţist foarte bun, dar şi-a pierdut slujba. Ea se amestecă în cazul ăsta pentru că te place.

— E drăguţă. Dar nu e stilul meu...

— Nu-ţi plac fetele drăguţe?

Şi-a mai aprins o ţigară, apoi a îndepărtat fumul din faţa lui.

— Îmi plac fetele vesele, păcătoase, trecute prin de toate.

— Ca să te descarci, a zis Randall indiferent.

— Bineînţeles. Ce altceva am făcut toată viaţa mea? Acum ce fac?

A zâmbit pentru prima oară. Probabil îşi îngăduie patru zâmbete pe zi.

— Nu scot nimic de la tine, a zis.

— Îţi voi sugera o idee, deşi te-ai gândit şi tu probabil la asta, Acest Marriott şantaja femei, doamna Grayle mi-a spus asta. Dar nu numai atât. Era cel care îndruma atacurile bandei.

Un tip din înalta societate, care se întâlneşte cu victimele şi pregăteşte terenul. Iese cu diverse femei, ajunge să le cunoască destul de bine. Să luăm jaful ăsta de săptămâna trecută, joi. Pute. Dacă Marriott n-ar fi condus, sau n-ar fi dus-o pe doamna Grayle la Troc, sau n-ar fi dus-o acasă pe drumul acela, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Chiar dacă ar fi condus şoferul, lucrurile nu s-ar fi schimbat prea mult, a remarcat Randall. Şoferii nu îşi asumă riscul de a fi împuşcaţi pentru numai nouăzeci pe lună. Am vrut doar să spun că nu puteau fi prea multe jafuri cu Marriott singur cu o tipă. Altfel ar fi bătut la ochi şi ar fi transpirat ceva.

— Succesul afacerii e asigurat de faptul că nu se vorbeşte despre ea. Drept recompensă pentru că marfa e înapoiată la un preţ de nimic.

— Nu m-ai convins. Femeile vorbesc despre orice. S-ar fi aflat că acest Marriott e un tip cu care e periculos să ieşi.

— Probabil, chiar s-a aflat. De-asta l-au eliminat.

Randall s-a uitat fix la mine. Amesteca cu linguriţa în ceaşca goală. M-am întins şi i-am umplut-o.

— Asta mă interesează. Poţi să dezvolţi?

— L-au folosit. Dar se terminase. Începuse să se vorbească despre el, după cum ai sugerat. Din treburi din astea nu poţi să te retragi, pur şi simplu. Aşa că i-au aranjat o ultimă participare la acţiune. Uite ce e, au cerut chiar foarte puţin pentru colier. Iar Marriott era intermediarul. Cu toate astea, era speriat. În ultimul *moment* s-a gândit că ar fi bine să nu se ducă singur. A imaginat şi o mică şmecherie, astfel încât poliţia să aibă un fir dacă i se întâmpla ceva. Un fir care să ducă la un om suficient de dur şi de inteligent, pentru a fi şeful unei astfel de bande, un om aflat în neobişnuita postură de a putea obţine informaţii despre femei bogate. Pare copilăresc, dar a mers.

Randall a scuturat din cap.

— O bandă ar fi luat tot ce avea şi ar fi aruncat cadavrul în mare.

— Nu. Vroiau să arate ca o treabă făcută de un amator. Vroiau să-şi continue afacerile. Probabil, au găsit alt om.

Randall a scuturat din nou din cap:

— Omul spre care conduc acele cărţi de vizită nu e genul. Are o afacere proprie, care merge. M-am interesat. Tu ce crezi despre el?

Ochii lui erau negri, prea negri.

— Mie mi s-a părut foarte potrivit. Niciodată nu ai prea mulţi bani. Iar afacerea lui e o chestie temporară. Are faimă şi toată lumea vine la el, dar după un timp, faima dispare şi afacerea se duce de râpă. Asta dacă nu se ocupă decât de psihiatrie. Exact ca vedetele de cinema. Cinci ani, să zicem.

Cam atât ar putea lucra. Deci, dacă are o modalitate de a folosi informaţiile aflate de la femeile astea, face orice ca să o păstreze.

— Am să fiu mai atent în ceea ce îl priveşte. Dar acum mă interesează mai mult, Marriott. Hai să ne întoarcem în timp. Cum l-ai cunoscut?

— El m-a cunoscut. A luat numărul din cartea de telefon. Aşa a zis, cel puţin.

— Avea cartea ta de vizită.

Am fost mirat.

— Da. Uitasem.

— Te-ai întrebat vreodată de ce te-a ales tocmai pe tine? Lăsând la o parte memoria ta scurtă.

L-am privit pe deasupra ceştii cu cafea. Începea să-mi placă. Era chiar poliţist, nu numai o vestă şi o cămaşă.

— Deci, de-asta ai venit.

A dat din cap.

— Da. Restul a fost doar aşa, pentru conversaţie.

A zâmbit politicos şi a aşteptat. I-am mai turnat cafea. S-a lăsat pe o parte şi s-a uitat de-a lungul suprafeţei crem a biroului.

— Cam prăfuit, a zis absent, apoi s-a îndreptat şi m-a privit în ochi. Poate ar fi trebuit să pun problema puţin altfel. Spre exemplu, cred că părerea ta despre Marriott e corectă. Am găsit douăzeci şi trei de miare în seiful lui – pe care am avut suficient timp să-l căutăm. Am mai găsit nişte chitanţe şi o poliţă de împrumutat ce îi dă drepturi asupra unei proprietăţi din West Fifty-fourth Place.

A luat o linguriţă, s-a jucat cu ea în cană şi a zâmbit.

— E vorba despre 1644 West Fifty-fourth Place.

— Mda, am mârâit.

— Erau şi oarece bijuterii în seiful lui Marriott, marfă destul de bună. Dar nu cred că erau furate de el. I-au fost date ca să le vândă, dar i-a fost frică. Asta judecând după ceea ce ţi-a spus ţie.

Am dat din cap.

— Da, aşa gândea.

— Da. Poliţa aia nu prea m-a interesat iniţial, dar să vezi ce s-a întâmplat. Noi, la poliţie, primim toate rapoartele despre crime şi decese dubioase, de la toate secţiile. Ar trebui să le citim în aceeaşi zi. E o regulă, ca să ai siguranţă în ceea ce faci, să nu deranjezi pe cineva fără motiv. Dar noi trecem peste regula asta. N-avem încotro. Ultimele rapoarte le-am studiat abia azi dimineaţă. Unul dintre ele povesteşte despre uciderea unui negru pe Central, joia trecută. De către un ex-puşcăriaş,

numit Moose Malloy. Există şi un martor. Şi să fiu al dracului, dacă martorul nu eşti tu!

A zâmbit, al treilea zâmbet.

— Îţi place?

— Ascult.

— Dar asta s-a întâmplat azi dimineaţă. M-am uitat la numele tipului care a făcut raportul şi îl cunosc: Nulty. Mi-am dat seama că n-o să facă nimic. Nulty este genul de om... ai fost vreodată la Crestline?

— Îhî.

— Ei bine, lângă Crestline e un loc în care sunt puse o grămadă de rulote uzate, transformate în căsuţe. Am şi eu o casă pe acolo, dar nu o rulotă. Cutiile astea nu mai au roţi şi au fost aduse în camioane. Nulty este genul de individ care ar sta într-o căsuţă de-asta şi ar tăia frunză la câini toată ziua.

— Urât din partea ta! Îţi este coleg.

— Aşa că l-am sunat pe Nulty, el a dat din colţ în colţ, a scuipat de câteva ori, apoi a zis că tu ai avut o idee despre o fată pe care o cheamă Velma şi pe care Malloy o iubea tare şi că te-ai dus s-o vezi pe văduva tipului care conducea localul unde s-a petrecut crima, local care fusese pentru albi şi la care lucraseră un timp Malloy şi fata. Iar adresa văduvei este 1644 West Fifty-fourth Place, proprietatea de care se ocupa Marriott.

— Aşa.

— Fiindcă mi s-a părut că sunt deja prea multe coincidenţe pentru o singură dimineaţă, am venit la tine. Iar până acum am fost foarte calm şi răbdător.

— Pare mai mult decât este. Această Velma e moartă, după spusele doamnei Florian. Am fotografia ei.

M-am dus în sufragerie şi eram în drum spre sacou, atunci când am început să-mi simt mâna ciudat de goală. Dar nu luaseră nici măcar fotografiile. Le-am luat, le-am dus la bucătărie şi am pus poza arlechinului în faţa lui Randall. A studiat-o atent.

— N-o cunosc. Şi cealaltă?

— Ăsta e un articol despre doamna Grayle. Anne Riordan a făcut rost de el.

S-a uitat şi a dat din cap.

— Pentru douăzeci de milioane, m-aş însura cu ea, a zis.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva. Noaptea trecută eram atât de furios, încât m-am gândit să mă întorc acolo şi să încerc să mă descurc singur. Spitalul e la intersecţia străzilor Twenty-third şi Descanso, în Bay City. E condus de un individ numit Sonderborg, care zice că e doctor. Clinica asta e o ascunzătoare pentru bandiţi. L-am văzut noaptea trecută acolo pe Moose Malloy. Într-o cameră.

Randall era foarte liniştit; mă privea:
— Sigur?
— Nu-l pot confunda. E un tip mare, enorm. Nu mai cunosc pe nimeni care să arate aşa.
Mă privea, nemişcat. Apoi, foarte încet, şi-a scos picioarele de sub masă şi s-a ridicat.
— Hai să mergem la doamna Florian.
— Şi Malloy?
S-a aşezat din nou.
— Povesteşte-mi totul, cu amănunte.
I-am povestit. M-a ascultat fără să-şi dezlipească privirea de pe faţa mea. Cred că nici n-a clipit. Respira cu gura uşor deschisă. Capul era nemişcat. Degetele băteau gingaş în masă. După ce am terminat, m-a întrebat:
— Cum arată acest doctor Sonderborg?
L-am descris cât am putut de bine.
S-a dus în cealaltă cameră şi s-a aşezat lângă telefon. A format şi a vorbit încet, multă vreme. Apoi s-a întors. Între timp, am mai făcut nişte cafea, am fiert câteva ouă, am prăjit două felii de pâine şi le-am uns cu unt. M-am pregătit să mănânc.
Randall s-a aşezat în faţa mea şi şi-a sprijinit bărbia în palmă.
— Am trimis un tip de la narcotice să arunce o privire pe acolo. Poate mai găseşte ceva. Pe Malloy sigur, nu. El trebuie să fi plecat la zece minute după tine. Pot să pun pariu.
— De ce n-ai vorbit cu poliţia din Bay City?
Am pus sare pe ouă.
Randall n-a zis nimic. Când m-am uitat la el, am observat că se înroşise şi părea jenat.
— Eşti cel mai bine crescut poliţist pe care l-am întâlnit până acum, i-am spus.
— Termină mai repede de mâncat. Trebuie să plecăm.
— După ce mănânc trebuie să fac un duş, să mă bărbieresc si să mă îmbrac.
— N-ai putea să mergi în pijama? a întrebat acru.
— Deci, chiar atât de mare e mafia în oraşul ăla?
— Este oraşul lui Laird Brunette. Se spune că a reuşit să pună un primar, contribuind cu 30 de miare.
— E proprietarul clubului Belvedere?
— Plus două vapoare-cazino.
— Dar e în zona noastră!
S-a uitat în jos, la unghiile curate şi strălucitoare.
— Ne oprim pe la biroul tău ca să luăm celelalte două cărţi de vizită. Dacă mai sunt.
Şi-a împreunat degetele.

— Dacă îmi dai cheile, fac eu asta până te bărbiereşti şi te îmbraci.

— Mergem împreună. Poate am ceva corespondenţă.

A dat din cap, s-a aşezat şi a aprins încă o ţigară. M-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi am plecat cu maşina lui Randall.

Aveam corespondenţă, dar nu merita efortul de a fi citită. Cele două ţigări din sertar erau neatinse. Se pare că nimeni n-a cotrobăit prin birou. Randall a luat ţigările, le-a mirosit şi le-a pus în buzunar.

— I-ai dat una dintre cărţile de vizită. Nu era nimic pe spatele ei, aşa că nu s-a mai deranjat să le caute şi pe celelalte. Am impresia că lui Amthor nu îi e prea frică; a crezut doar că încerci să-l şantajezi. Hai să mergem.

Capitolul 30

B

ătrâna Spioană a scos nasul câţiva centimetri în faţa uşii, a adulmecat atentă, ca şi când ar fi putut să simtă parfum de violete, s-a uitat de-a lungul străzii cu o privire iscoditoare şi a dat din capul ei alb. Eu şi Randall ne-am scos pălăriile. În cartierul ăsta, un asemenea gest îi face să te asemene cu Valentino. Părea să mă recunoască.

— Bună dimineaţa, doamnă Morrison. Putem să intrăm un minut? Acesta este locotenentul Randall, de la cartierul general.

— La naiba! Sunt foarte ocupată. Am mult de călcat.

— Nu vă reţinem decât un minut.

S-a dat la o parte din faţa uşii, am trecut pe lângă ea şi am intrat în holul unde se afla piesa aceea de la Mason City sau de unde o fi fost, apoi în sufrageria cu perdele din dantelă. A închis uşa cu multă grijă, ca şi când ar fi fost făcută din foitaj. Purta un şorţ cu alb şi bleu în dimineaţa asta. Privirea era la fel de tăioasă, iar bărbia nu mai crescuse. S-a proţăpit la jumătate de metru de mine, şi-a împins faţa înainte şi m-a privit în ochi.

— N-a primit-o.

Am fost mulţumit. Am dat din cap, m-am uitat la Randall şi Randall a dat din cap, apoi s-a dus la fereastră şi a privit spre casa doamnei Florian. S-a întors încet, cu şapca din piele de porc sub braţ, ţanţoş ca un conte francez dintr-o piesă jucată de studenţi.

— N-a primit-o, am zis.

— Nu, n-a primit-o. Sâmbătă a fost întâi aprilie. Ziua Păcălelilor. La dracu', la dracu'!

S-a oprit şi era gata-gata să se şteargă la ochi cu şorţul, dar şi-a amintit că e din cauciuc. Asta a supărat-o puţin. Şi-a încleştat buzele.

— Când a trecut poştaşul şi n-a luat-o spre casa ei, a ieşit şi l-a strigat. Dar el a scuturat din cap şi a mers mai departe. Ea a intrat înapoi în casă. A trântit uşa atât de tare, încât am crezut că o să se rupă. Parcă era nebună.

Bătrâna Spioană i s-a adresat lui Randall pe un ton tăios:

— Vreau să-ţi văd insigna, tinere. Tânărul de lângă tine mirosea a whisky data trecută. N-am prea multă încredere în el.

Randall a scos din buzunar o insignă strălucitoare, cu auriu şi bleu, şi i-a arătat-o.

— Eşti chiar de la poliţie, a acceptat ea. Ei bine, duminică nu s-a întâmplat nimic. A ieşit după băutură. S-a întors cu două sticle plate.

— Gin, am zis. Ca să vezi ce fel de om este. Oamenii finuţi nu beau gin.

— Oamenii finuţi nu beau deloc, a ţinut să sublinieze bătrâna.

— Mda. Şi a venit ziua de luni, iar poştaşul a trecut din nou pe lângă casa ei. De data asta a fost chiar nervoasă.

— Întotdeauna vorbeşti aşa de mult, tinere? Nici nu laşi omul să deschidă gura!

— Îmi pare rău, doamnă Morrison, e foarte important pentru noi...

— O fi, dar văd că tânărul celălalt poate să-şi ţină gura închisă.

— E însurat, am spus. Are exerciţiu.

Faţa ei a devenit violetă şi mi-a amintit, neplăcut, de droguri.

— Ieşi afară până nu chem poliţia!

— Un ofiţer de poliţie se află chiar lângă dumneavoastră, a zis Randall scurt. Nici un pericol.

— Aşa e. Violetul a început să dispară de pe faţă. Nu mai vorbesc cu omul ăsta!

— Nici mie nu-mi place. Deci, doamna Florian n-a primit nici astăzi scrisoarea recomandată.

— Nu.

Vorbea scurt şi tăios. Avea o privire vinovată. A început să vorbească repede, prea repede.

— A fost cineva aici noaptea trecută. Nu l-am văzut. M-am dus la film cu nişte prieteni. Imediat ce ne-am întors... nu, imediat ce au plecat ei, o maşină a demarat de lângă casa alăturată. Repede şi fără lumini. N-am văzut numărul.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, lungă, vinovată. M-am întrebat de ce vinovată; m-am îndreptat spre fereastră şi am ridicat perdeaua de dantelă. O uniformă bleu-gri era lângă casă. Tipul care o purta, avea pe umăr o geantă grea de piele şi pe cap o şapcă cu cozoroc.

Am plecat de lângă fereastră mârâind.

— Nu sunteţi prea atentă! O să fiţi retrogradată!

— Nu e o poantă bună, a zis Randall rece.

— Priveşte pe fereastră, i-am spus încet.

S-a uitat şi expresia feţei i s-a schimbat. A stat liniştit, privind-o pe doamna Morrison. Aştepta ceva, un sunet anume. Şi sunetul a venit.

Era sunetul unui obiect introdus în cutia de scrisori de pe uşa principală. Ar fi putut fi ceva pentru care trebuia să semneze, dar n-a fost. S-au auzit paşi pe alee, apoi pe stradă, şi Randall s-a dus din nou la fereastră. Poştaşul nu s-a oprit la casa doamnei Florian. Bleu-griul lui s-a tot îndepărtat, sub povara unei genţi grele, de piele.

Randall a întors capul şi a întrebat cu o politeţe desăvârşită:

— De câte ori vine poştaşul dimineaţa în cartierul ăsta, doamna Morrison?

S-a gândit.

— Numai o dată, a zis tăios. O dată dimineaţa şi o dată după amiază.

Ochii ei s-au mişcat într-o parte şi-n alta. Bărbia ca de şoarece tremura dintr-un motiv oarecare. Mâinile s-au agăţat de bretelele de cauciuc ce susţineau şorţul.

— Livrarea de dimineaţă a trecut, a zis Randall visător. Scrisorile recomandate le aduce tot poştaşul obişnuit?

— Nu, curier special, a lătrat vocea bătrână.

— Oh! Dar duminică ea a strigat la poştaş, atunci când nu s-a oprit la casa ei. Şi n-aţi spus nimic despre curierul special.

Era frumos să vezi cum lucrează – cu altcineva.

Gura ei s-a deschis şi dinţii străluceau, semn că au stat toată noaptea într-un pahar cu cine ştie ce soluţie. Apoi a scos un fel de lătrat, a aruncat şorţul şi a plecat din cameră.

Randall a privit uşa pe care a dispărut. Era dincolo de arcadă. A zâmbit. Un zâmbet de om obosit.

— Direct şi deloc politicos. De acum încolo, tu o să fi acela care o face pe durul. Mie nu-mi place să mă port urât cu femeile bătrâne, chiar dacă depun mărturii false.

A continuat zâmbind:

— Aceeaşi poveste întotdeauna. Am experienţă. Ptiu! A început cu fapte, cât ştia, dar nu era prea interesant, aşa că le-a mai înflorit puţin.

S-a întors şi am ieşit în hol. Din fundul casei se auzeau suspine. În relaţiile cu un om foarte răbdător, mort demult, plânsul era probabil, o armă. Pentru mine era doar un plâns de femeie bătrână, enervant.

Am ieşit din casă în linişte, am închis uşa principală cu multă grijă şi am fost foarte atenţi cu cea de a doua uşă, să nu facă vreun zgomot. Randall şi-a pus şapca şi a oftat. A dat din umeri, apoi şi-a depărtat de corp mâinile bine întreţinute. Încă se mai auzeau suspine provenind din fundul casei. Poştaşul era la două case mai încolo.

— Am experienţă, a zis Randall încet şi şi-a mişcat buzele.

Am mers spre casa alăturată. Doamna Florian nu luase nici acum rufele de pe sârmă. Atârnau, galbene şi uscate, pe o

sârmă din curte. Am urcat scările şi am sunat. Nici un răspuns. Am bătut la uşă. Nici un răspuns.

— Era descuiat data trecută.

A încercat uşa, cu atenţie. Era încuiată de data asta. Am revenit pe alee şi ne-am dus în spatele casei, într-o zonă pe care n-o putea vedea Bătrâna Spioană. Uşa din spate avea şi ea o plasă împotriva ţânţarilor. Randall a ciocănit. Nu s-a întâmplat nimic. A coborât cele două trepte de lemn şi a pornit pe un drum de maşină, de mult timp nefolosit, cu buruieni crescute pe el; a ajuns la un garaj de lemn. Uşa a scârţâit. Garajul era gol. Nu erau decât nişte buşteni foarte vechi, tocmai buni de pus pe foc, unelte pentru grădinărit şi multe sticle, în lăzi. De o parte şi de alta a uşii, la colţurile pereţilor, atârna câte un păianjen mare şi negru. Randall a luat o bucată de lemn şi i-a omorât, foarte calm. A închis uşa şi a luat-o înapoi pe drum până în faţa casei. A sunat, a bătut, dar n-a răspuns nimeni. S-a întors fără grabă, uitându-se peste umăr la stradă.

— E mai uşor prin spate. Găina aia bătrână n-o să observe nimic. A minţit prea mult.

A urcat cele două trepte şi a ridicat cârligul uşii exterioare, folosind lama unui briceag. Aşa am ajuns la a doua uşă. Era plină de găuri şi unele găuri erau pline de muşte.

— Dumnezeule, ce mod de a trăi! a zis.

Într-adevăr, era uşor de intrat prin spate. Un şperaclu banal a descuiat uşa. Dar mai era şi un zăvor

— Asta mă pune pe gânduri, am zis. Cred că a păţit ceva. Altfel, nu s-ar fi încuiat aşa. E prea nepăsătoare.

— Tu ştii mai bine, a zis Randall şi s-a uitat la mica fereastră din uşă. Am să împing geamul înăuntru. Sau terminăm mai rapid?

— Loveşte-o zdravăn. Cui îi pasă pe aici?

— S-a făcut.

S-a dat puţin înapoi şi a lovit uşa lângă yală, cu piciorul paralel cu podeaua. Ceva a pocnit şi uşa s-a mişcat câţiva centimetri. Am împins-o, am luat de pe linoleum o bucată de metal rupt şi l-am pus politicos pe o balustradă de lemn, lângă nouă sticle de gin, goale.

Muştele bâzâiau lângă fereastra închisă a bucătăriei. Puţea. Randall s-a oprit şi a privit cu atenţie.

A trecut de uşile batante, reuşind să nu le atingă decât cu degetul mic. Sufrageria era neschimbată. Radioul tăcea.

— E un radio frumos, a zis Randall. Scump. Dacă l-a plătit... ia uite!

S-a aşezat într-un genunchi şi s-a uitat de-a lungul covorului. Apoi, s-a dus lângă radio şi a mişcat cu piciorul un

cablu. Am văzut ştecherul scos din priză. S-a aplecat şi a studiat butoanele radioului.

— Mda. Mari şi curate. Isteaţă treabă. Pe cablu nu rămân amprente, nu-i aşa?

— Bagă-l în priză şi vezi dacă e deschis.

S-a uitat puţin împrejur şi a băgat ştecherul în priză. Imediat s-au aprins luminiţele. Am aşteptat. Obiectul a mârâit câtva timp, apoi din difuzor a ţâşnit un sunet foarte puternic. Randall a sărit la cablu şi l-a scos din priză. Sunetul s-a întrerupt brusc. S-a îndreptat, cu ochii licărind.

Ne-am dus în dormitor. Doamna Jessie Pierce Florian zăcea în pat, pe diagonală, într-o rochie de casă din bumbac, şifonată, cu capul atârnând dincolo de marginea patului. Unul din picioarele patului era uns cu ceva ce plăcea muştelor.

Era moartă de mult.

Randall n-a atins-*o.* A privit-o multă vreme, apoi s-a uitat la mine, dezvelindu-şi dinţii.

— Moartea pare să fie leitmotivul acestui caz. Acum n-au folosit decât o pereche de mâini. Dumnezeule, dar ce mâini! Uită-te la urmele de pe gât, la spaţiul dintre urmele de degete.

— Tu trebuie să te uiţi, am zis şi m-am întors. Bietul Nulty! Nu mai e vorba doar de un negru.

Capitolul 31

U

n gândac negru, strălucitor, cu cap roz şi pete roz pe spate s-a târât încet pe suprafaţa lăcuită a biroului lui Randall şi şi-a agitat antenele încolo şi încoace, ca şi când ar fi analizat cum e vântul în vederea decolării. Se clătină un pic în timp ce mergea, de parcă ar fi fost o bătrână încărcată cu prea multe sacoşe. Un poliţist oarecare stătea la alt birou şi vorbea încontinuu la receptorul unui telefon demodat, încât vocea sa părea o şoaptă într-un tunel. Vorbea cu ochii întredeschişi, cu palma mare, brăzdată de cicatrici, pusă pe biroul din faţa lui, strângând între încheieturile degetului arătător şi celui mijlociu un chiştoc fumegând.

Gândacul a ajuns la marginea biroului lui Randall şi a păşit în gol. A căzut pe spate, a dat de câteva ori din picioruşele sale subţiri şi noduroase, apoi a făcut pe mortul. Cum nimeni nu l-a băgat în seamă, şi-a agitat iarăşi membrele şi, cu mult efort, s-a răsucit pe burtă. S-a dus încet, ca pe rotile, într-un colţ unde nu avea să găsească nimic, de unde nu avea să ajungă nicăieri.

De pe perete, difuzorul poliţiei a anunţat o spargere pe San Pedro, în sudul lui Forty-fourth Avenue. Spărgătorul era un bărbat între două vârste, purtând un costum gri-închis şi o pălărie de fetru gri. Ultima oară fusese văzut alergând spre est pe Forty-fourth şi apoi ascunzându-se între două case. „Apropiaţi-vă cu atenţie”, a spus crainicul. „Suspectul e înarmat cu un revolver de calibrul 32 cu care l-a ameninţat pe proprietarul unui restaurant grecesc de pe South San Pedro, numărul 3966”.

După un ţăcănit înăbuşit, crainicul a încetat să mai emită, un altul i-a luat locul şi a început să citească o listă de maşini furate, cu o voce înceată şi monotonă, repetând fiecare lucru de două ori.

Uşa s-a deschis şi Randall a intrat cu un teanc de coli de format A4, bătute la maşină. A traversat rapid camera, s-a aşezat la birou în faţa mea şi mi-a întins o parte dintre hârtii.

— Semnează patru exemplare, mi-a zis.

Am semnat patru exemplare.

Gândacul roz ajunsese într-un colţ al camerei şi şi-a întins antenele, încercând să găsească un loc bun din care să-şi ia zborul. Părea puţin descurajat. A mers de-a lungul scândurilor

podelei, către un alt colţ. Mi-am aprins o ţigară, iar poliţistul de la telefon s-a ridicat brusc şi a ieşit din birou.

Randall s-a lăsat pe spate, arătând la fel ca întotdeauna, la fel de rece, de degajat, la fel de gata să fie dur sau simpatic, după cum cere situaţia.

— O să-ţi spun câteva lucruri*,* doar ca să te scutesc de a-ţi mai veni şi alte idei geniale. Doar ca să te scutesc de efortul de a trage sfori în toată ţara. Doar în speranţa că poate, pentru Dumnezeu!, o să laşi afacerea asta în pace.

Am aşteptat.

— Nu s-au găsit amprente în cocina aia, a zis. Ştii la ce mă refer. Radioul a fost închis prin scoaterea cablului din priză, dar persoana care l-a dat tare a fost probabil, chiar ea. Asta e destul de evident. Beţivanilor le plac radiourile care urlă. Dacă porţi mănuşi pentru că ai de gând să omori pe cineva şi dai radioul mai tare ca să acoperi împuşcăturile sau ceva de genul ăsta, atunci îl şi închizi în acelaşi fel. Dar nu s-a procedat aşa. Iar gâtul femeii e rupt. Probabil că murise deja înainte ca individul să-nceapă să-i dea palme. Deci, de ce a început individul să-i dea palme?

— Eu doar ascult.

Randall s-a încruntat.

— Probabil că nu ştia că-i rupsese gâtul, a spus el. Deducţie.

A zâmbit acru. A suflat fum şi i-am făcut vânt cu mâna.

— Deci, de ce era aşa supărat pe ea? A existat o mare recompensă atunci când a fost el ridicat de la *Florian's* pentru spargerea băncii din Oregon. Recompensa a fost plătită unui turnător care e mort de multă vreme, dar e posibil ca şi soţii Florian să fi pus mâna pe o parte din ea. Malloy putea să bănuiască aşa ceva. Poate că era chiar sigur. Şi poate că încerca să scoată adevărul de la ea.

Am încuviinţat. Povestea părea să merite o încuviinţare. Randall a continuat:

— I-a apucat gâtul o singură dată şi degetele nu i-au alunecat. Dacă îl arestăm, poate că vom putea dovedi după amplasarea vânătăilor, că mâinile lui au făcut-o. Sau poate că nu. Doctorul crede că s-a întâmplat noaptea trecută, destul de devreme. Oricum, cam pe la ora serialului din fiecare seară. Până acum, vecinii n-au adus nici o mărturie care să-l implice pe Malloy. Dar pare evident, că a fost el.

— Mda. E clar că a fost Malloy. Totuşi, probabil că nu a intenţionat să o omoare. S-a-ntâmplat doar pentru că e prea puternic.

— Asta nu-l va ajuta, a spus Randall, sumbru.

— Probabil că nu. Am vrut doar să atrag atenţia asupra faptului că Malloy nu-mi pare un ucigaş. Omoară dacă e

încolţit, dar nu din plăcere sau pentru bani, şi nu femei.
— Faptul ăsta ţi se pare important?
— Poate că tu ştii suficient de multe, ca să-ţi dai seama ce e important şi ce nu. Eu nu ştiu.
M-a privit îndelung, dându-i crainicului poliţiei timp să mai facă un anunţ în legătură cu spargerea restaurantului grecesc de pe South San Pedro. Suspectul fusese arestat. Mai târziu, avea să se descopere că era vorba de un puşti mexican, în vârstă de paisprezece ani, înarmat cu un pistol de plastic. Ceea ce arăta câte parale fac martorii oculari.
Randall a aşteptat până când crainicul s-a oprit şi apoi a reluat discuţia.
— Ne-am împrietenit în dimineaţa asta. Hai să rămânem prieteni. Du-te acasă şi culcă-te, odihneşte-te. Pari destul de obosit. Lasă-ne pe mine şi departamentul de poliţie să ne ocupăm de uciderea lui Marriott şi de găsirea lui Moose Malloy şi de toate celelalte.
— Am fost plătit pentru cazul Marriott. Nu mi-am făcut datoria. Doamna Grayle m-a angajat. Ce vrei să fac – să ies la pensie şi să trăiesc din grăsimea pe care am acumulat-o?
Iarăşi m-a privit fix.
— Ştiu. Şi eu sunt om. Celor ca tine li se eliberează permise, deci se aşteaptă de la voi să faceţi şi altceva în afară de a le atârna pe pereţii birourilor voastre. Pe de altă parte, orice căpitan de poliţie care are pică pe tine, te poate rupe în bucăţi.
— Nu şi dacă mă sprijină familia Grayle.
A studiat ideea. Nu-i convenea să admită că s-ar putea să am dreptate. Aşa că s-a încruntat şi a ciocănit în birou.
— Hai să ne-nţelegem, a spus după o pauză. Dacă te amesteci în cazul ăsta, o să intri în încurcătură. S-ar putea să te descurci, de data asta. Nu ştiu. Dar, puţin câte puţin, vei crea o asemenea atmosfera de animozitate în cadrul acestui departament, încât îţi va fi al naibii de greu să mai faci vreo treabă.
— Orice detectiv particular se confruntă zilnic cu problema asta – în afară de cazul în care se ocupă doar de divorţuri.
— N-ai voie să te ocupi de crime.
— Ţi-ai ţinut cuvântarea. Te-am ascultat. Nu mă aştept să ies şi să realizez lucruri pe care nu le poate face un întreg departament de poliţie. Ideile mele mărunte şi personale chiar aşa şi sunt: mărunte şi personale.
S-a aplecat încet peste birou. Degetele lui subţiri şi neastâmpărate ciocăneau în birou, aşa cum băteau crengile de poinsettia în peretele doamnei Jessie Florian. Părul său gri şi unsuros strălucea. Ochii reci şi hotărâţi se uitau în ai mei.

— Să continuăm, a spus. Cu ce mai e de povestit. Amthor a plecat într-o călătorie. Soţia lui – care îi e şi secretară – nu ştie unde, sau nu vrea să spună. Şi indianul a dispărut. Vrei să depui o plângere împotriva lor?

— Nu. N-am dovezi.

A părut uşurat.

— Soţia spune că n-a auzit niciodată de tine. Cât despre cei doi poliţişti din Bay City – dacă asta erau – problema mă depăşeşte. N-aş vrea să complic lucrurile şi mai mult. Sunt destul de sigur de un lucru: Amthor n-a avut nimic de-a face cu moartea lui Marriott. Ţigările cu cartea lui de vizită nu au fost decât o pistă falsă.

— Doctorul Sonderborg?

Şi-a întins mâinile.

— Au abandonat toată schema. Oamenii de la biroul procurorului s-au dus acolo pe furiş. N-au luat legătura cu Bay City. Casa era încuiată şi goală. Au intrat, bineînţeles. Se făcuse curăţenie, în grabă, dar existau amprente – o grămadă de amprente. O să ne ia o săptămână să le sortăm. Mai există un seif pe perete asupra căruia se lucrează acum. Probabil, că a avut în el droguri – şi alte chestii. Părerea mea e că vom descoperi că Sonderborg are cazier, nu în localitate, în altă parte, pentru avorturi sau tratarea rănilor provocate de glonţ sau modificarea amprentelor sau folosirea ilegală de medicamente. Dacă intră sub incidenţa codului federal, vom obţine mult ajutor.

— Spunea că e doctor*,* medic.

Randall a dat din umeri.

— Poate că o fi fost. Poate că n-a fost niciodată, în momentul de faţă există un individ care practică medicina lângă Palm Springs şi care acum cinci ani a fost acuzat de comerţ cu droguri în Hollywood. Era la fel de vinovat ca diavolul, dar a avut un *„spate”* tare. A scăpat. Te mai preocupă şi altceva?

— Ce ştii despre Brunette – şi-mi poţi spune?

— Brunette se ocupă cu jocurile de noroc. Câştigă mult. Duce o viaţă uşoară.

— Bine, am zis şi m-am ridicat. Pare rezonabil. Dar nu ne apropiem deloc de găsirea bandei de hoţi de bijuterii care l-a asasinat pe Marriott.

— Nu-ţi pot spune chiar totul, Marlowe.

— Nici nu mă aşteptam. Apropo, Jessie Florian mi-a spus – a doua oară când am văzut-o – că a fost servitoare la familia Marriott. De-asta îi trimitea el bani. Ai găsit ceva în sprijinul acestei afirmaţii?

— Da. În seiful lui, scrisori de la ea în care îi mulţumea şi zicea acelaşi lucru.

Părea pe cale să-şi piardă cumpătul.

— Acum vrei să fii atât de amabil şi să te duci dracu acasă şi să-ţi vezi de treaba ta?

— Drăguţ din partea lui că a avut atâta grijă de scrisori, nu?

Şi-a ridicat ochii până când privirea lor a ajuns deasupra capului meu. Apoi şi-a coborât pleoapele, până când i-au acoperit jumătate din iris. S-a uitat la mine zece secunde lungi. Apoi a zâmbit. Folosise îngrijorător de multe zâmbete în ziua aceea. Îşi epuiza stocul pe toată săptămâna.

— Am o teorie despre asta, a spus. E ciudată, dar ţine de natura umană. Marriott era, prin forţa lucrurilor, un om în pericol. Toţi gangsterii sunt, mai mult sau mai puţin, jucători de noroc, şi toţi jucătorii de noroc sunt superstiţioşi— mai mult sau mai puţin. Cred că Jessie Florian era talismanul lui Marriott. Cât timp avea grijă de ea, nu i se putea întâmpla nimic.

Am întors capul şi m-am uitat după gândacul cu cap roz. Încercase deja două colţuri ale camerei şi se îndrepta nefericit către un al treilea. M-am dus până la el, l-am pus în batistă şi l-am dus înapoi la birou.

— Uite, am zis. Camera asta se află la optsprezece etaje deasupra solului. Şi gândăcelul ăsta s-a căţărat până aici doar ca să-şi găsească şi el un prieten. Pe mine. Talismanul meu.

Am împăturit cu grijă gândăcelul în batistă şi am strecurat batista în buzunar. Randall făcuse ochii mari. Şi-a mişcat buzele, dar n-a scos nici un sunet.

— Mă întreb, Marriott al cui talisman era?

— Nu al tău, amice.

Vocea era acidă – acidă şi rece.

— Dar poate nici al tău.

Vocea mea era doar o voce. Am ieşit din cameră şi am închis uşa.

Am coborât cu liftul până la intrarea de pe Spring Street şi am ieşit de sub bolta primăriei, am coborât câteva trepte şi am ajuns la răsadurile de flori. Cu multă atenţie, am aşezat gândacul roz lângă un tufiş.

În taxiul ce mă ducea acasă m-am întrebat cât timp îi va lua ca să ajungă iarăşi la biroul de omucideri.

Mi-am scos maşina din garajul din spatele casei şi am mâncat ceva, în chip de dejun, în Hollywood, înainte de a porni spre Bay City. Era o după amiază frumoasă pentru plajă, însorită şi răcoroasă. Am părăsit bulevardul Arguello la intersecţia cu Third Street şi am condus spre clădirea primăriei.

Capitolul 32

Era o clădire destul de urâtă pentru un oraş atât de prosper. Părea un loc biblic. Un lung şir de gură-cască se sprijinea de gardul care despărţea peluza din faţă – acum mai mult buruieni – de stradă. Clădirea avea trei corpuri şi un turn foarte vechi, în care atârna, încă, un clopot. Probabil, a folosit pentru strângerea brigăzii de pompieri voluntari, la începuturile Americii.

Aleea năpădită de iarbă şi treptele duceau la o uşă dublă, deschisă, unde câţiva pierde-vară aşteptau să se întâmple ceva care să-i scoată din starea asta. Aveau stomacul bine hrănit, ochi iscoditori, haine frumoase şi comportament de tipi duri. Mi-au lăsat vreo 10 centimetri ca să intru.

Înăuntru era un hol lung şi întunecos, care nu mai fusese spălat din ziua în care a fost inaugurat. O săgeată de lemn arăta spre Biroul de Informaţii al Departamentului de Poliţie. Un tip în uniformă moţăia la un birou de lemn. Un civil, fără sacou, cu picioarele crăcănate arătând ca o gură de incendiu a ridicat un ochi din ziarul de seară, a scuipat la 5 metri de el şi apoi mi-a spus că biroul şefului este sus, în capăt.

La etaj era mai curat şi mai lumină, dar asta nu înseamnă că era curat şi lumină. Pe o uşă de pe partea dinspre ocean, aproape de capătul culoarului, scria *„John Wax. Şef de Poliţie. Secretariat"*.

Înăuntru era un grilaj de lemn şi în spatele lui un om în uniformă, care bătea la maşină folosind trei degete. Mi-a luat cartea de vizită, a căscat, a spus că o să vadă şi a reuşit să se târască până la o uşă care purta inscripţia *„John Wax. Şef de Poliţie. Birou."* S-a întors şi m-a lăsat să intru.

Am intrat şi am închis uşa. Era o cameră mare şi răcoroasă şi avea ferestre pe trei părţi. Un birou de lemn, zgâriat, era aşezat departe, în capătul încăperii, ca biroul lui Mussolini, astfel încât trebuia să mergi destul de mult pe covorul albastru ca să ajungi la el, timp suficient ca să fi studiat din cap până-n picioare.

M-am îndreptat spre birou. Pe o plăcuţă aflată pe el se putea citi: *„John Wax. Şef de Poliţie"*. M-am întrebat dacă nu cumva îl cunosc. Am privit spre el.

Era foarte gras; prin părul scurt şi deschis la culoare se vedea scalpul. Avea ochi mici şi înfometaţi, neastâmpăraţi ca puricii. Purta un costum maro, cămaşă şi cravată cafenii, un inel cu diamant, un ac cu diamant înfipt în rever şi convenţionala batistă împăturită în trei, ieşind din buzunarul de la piept ceva mai mult decât cei cinci centimetri obişnuiţi.

Una din mâinile lui dolofane ţinea cartea mea de vizită. A citit-o, a întors-o şi a citit-o şi pe spate, care era alb, a citit din nou partea din faţă, a pus-o pe birou şi a acoperit-o cu un press-papiers din bronz ce înfăţişa o maimuţă, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că nu o pierde.

A întins o labă roz spre mine. Când i-am dat drumul, a arătat spre un scaun.

— Ia loc, domnule Marlowe. Observ că faci aceeaşi treabă ca şi noi, într-un fel. Cu ce te pot ajuta?

— Un mic necaz, şefule. Mă poţi ajuta, dacă vrei.

— Necaz..., a spus calm. Un mic necaz...

Şi-a răsucit scaunul, şi-a încrucişat picioarele subţiri şi a privit gânditor spre una din ferestrele duble. Asta mi-a permis să-i văd şosetele de bumbac de culoarea fildeşului şi pantofii englezeşti arătând ca scoşi din cutie. Luând în calcul tot ce puteam şi nu puteam să văd, exceptând portofelul, avea pe el cam juma de mie. Probabil, nevastă-sa e cea care are mulţi bani...

— Necazul e o noţiune cu care orăşelul nostru nu e obişnuit. Oraşul e mic, dar e foarte, foarte curat. Mă uit pe ferestrele dinspre vest şi văd Oceanul Pacific. Nimic mai curat decât el, nu-i aşa?

N-a menţionat cele două vapoare-cazino care se legănau pe valurile înspumate, chiar la limita celor trei mile. Nici eu.

— Aşa e, Şefule.

Şi-a mai umflat pieptul cu câţiva centimetri.

— Mă uit pe ferestrele dinspre nord şi văd aglomeraţia continuă de pe Arguello Boulevard şi minunatele dealuri ale Californiei, iar în prim plan, cea mai frumoasă mică întreprindere ce poate fi condusă de un om. Mă uit pe ferestrele dinspre sud, pe care mă uit chiar acum, şi văd cel mai drăguţ port din lume pentru yachturi mici. Nu am ferestre în partea de est, dar dacă aş avea, aş vedea o zonă rezidenţială care ţi-ar lăsa gura apă. Nu, domnule, micul nostru oraş nu prea ştie ce este necazul.

— Am adus eu cu mine, Şefule. Puţin. Aveţi un angajat pe nume Galbraith, un sergent care umblă îmbrăcat civil?

— Cred că da, a spus rotindu-şi ochii. Ce-i cu el?

— Aveţi vreun angajat care să semene cu ăsta? L-am descris pe celălalt individ, cel care a vorbit foarte puţin, scund, cu

mustaţă, care m-a lovit cu bastonul. Umbla împreună cu Galbraith. Cineva i-a spus „domnul Blane”, dar suna fals.

— Nu-i deloc fals, a spus Şeful foarte băţos. Este şeful detectivilor, căpitanul Blane.

— Pot să-i văd pe tipii ăştia doi aici, în birou?

A ridicat cartea mea de vizită şi a citit-o din nou.

— Dacă îmi dai un motiv serios, a spus candid.

— Desigur. Cunoşti cumva un om numit Jules Amthor? Se autodenumeşte psihiatru. Locuieşte pe vârful unui deal, în Stillwood Heights.

— Nu. Şi Stillwood Heights nu e în zona mea.

Ochii lui arătau că se gândeşte deja la altceva.

— Tocmai asta-i cel mai interesant. Vezi, m-am dus să-l întâlnesc pe Amthor, în legătură cu un client de-al meu. Domnul Amthor şi-a imaginat că vreau să-l şantajez. Probabil că tipii care au afaceri ca a lui se simt tot timpul şantajaţi. Avea ca bodyguard un indian solid căruia nu i-am putut face faţă. Aşa că indianul mă ţinea, iar Amthor mă lovea peste faţă cu propria mea armă. Apoi au trimis după nişte poliţişti. Cei care au venit au fost chiar Galbraith şi domnul Blane. Te interesează?

Şeful şi-a pus mâinile pe birou cu multă blândeţe. Îşi ţinea ochii aproape închişi. Licărirea rece din ochii lui se strecura printre pleoapele subţiri şi se îndreptă spre mine. Stătea foarte liniştit, ca şi când ar fi ascultat. Apoi a deschis ochii şi a zâmbit.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?, a întrebat politicos, ca o gorilă de la Stork Club.

— M-au luat, m-au băgat în maşina lor, m-au lăsat să cobor într-o zonă muntoasă şi m-au lovit în cap cu un baston.

A clătinat din cap, ca şi când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Şi asta s-a întâmplat în Stillwood Heights?

— Mda.

— Ştii ce cred eu?

S-a aplecat puţin peste birou, dar nu prea mult, pentru că nu-i permitea burta.

— Că sunt un mincinos.

— Uşa este acolo, a zis arătând spre ea cu degetul mic de la mâna stângă.

Nu m-am mişcat. Îl priveam. Când a început să se enerveze şi a vrut să apese pe sonerie, am spus:

— Hai să nu facem greşeli. Îţi imaginezi că sunt un amărât de detectiv particular de mâna a doua, care încearcă să pară de zece ori mai important decât este făcând o plângere împotriva unui ofiţer de poliţie, ofiţer care va avea al naibii de multă

grijă ca nimic să nu poată fi dovedit. Nici vorbă. Vreau doar să mă socotesc personal cu Amthor şi vreau ca omul tău, Galbraith, să mă ajute să fac asta. Domnul Blane nu va fi deranjat. Galbraith e suficient. Şi n-am venit fără acoperire. Am oameni influenţi în spatele meu.

— Cât de departe în spatele tău?, a întrebat Şeful şi a râs satisfăcut.

— Cât de departe este 862 Aster Drive, unde locuieşte domnul Lewin Lockridge Grayle?

Chipul lui s-a schimbat complet, de parcă alt om ar fi fost dincolo de birou.

— Doamna Grayle este clienta mea, am continuat.

— Încuie uşa, mi-a zis. Eşti mai tânăr decât mine. Trage zăvorul. Hai să începem treaba asta prieteneşte. Ai o faţă cinstită, Marlowe.

M-am ridicat şi am încuiat uşa. Până când m-am întors, Şeful scosese deja o sticlă frumoasă şi două pahare. A azvârlit pe sugativă o mână de seminţe de nucşoară şi a umplut amândouă paharele.

Am băut. A sfărâmat câteva seminţe şi le-am mestecat privindu-ne în ochi.

— Îmi plac, a spus.

A umplut din nou paharele. Era rândul meu să sfarm seminţe. A aruncat cojile de pe sugativă pe podea, a zâmbit şi s-a lăsat pe spate.

— Și acum, hai să discutăm. Treaba pe care o faci pentru doamna Grayle are vreo legătură cu Amthor?

— Da. Dar mai bine ai verifica dacă spun adevărul.

— Corect, a zis şi a luat telefonul, A scos din buzunarul de la vestă o agendă mică şi a căutat numărul. Contribuabilii campaniei, a zis şi mi-a făcut cu ochiul. Primarul insistă să fim extrem de amabili cu ei. Da, l-am găsit.

A pus agenda la loc şi a format numărul.

Aceleaşi probleme cu valetul. I s-au înroşit urechile. În sfârşit, a reuşit să vorbească cu ea. Urechile erau tot roşii. Probabil, a fost cam înţepată.

— Vrea să vorbească cu tine, mi-a zis şi mi-a întins telefonul peste masă.

— Phil la telefon, am spus şi i-am făcut Şefului cu ochiul, obraznic.

S-a auzit un râs provocator.

— Ce faci acolo cu nătărăul ăla gras?

— Tocmai am băut ceva.

— Şi trebuie s-o faci cu el?

— Pentru moment, da. Afaceri. Ceva nou? Înţelegi la ce mă refer.

— Nu. Eşti conştient, dragul meu băiat, că m-ai lăsat să aştept o oră în noaptea aceea? Ţi se pare că sunt genul de femeie care trece nepăsătoare peste astfel de lucruri?
— Am avut un necaz. Diseară poţi?
— Să văd. Diseară este... ce zi din săptămână este, pentru numele lui Dumnezeu?
— Mai bine te sun eu, am zis. S-ar putea să fiu ocupat. Este vineri.
— Mincinosule! Râsul ironic s-a auzit din nou. Este luni. Aceeaşi oră, acelaşi loc, şi fără glume proaste.
— Mai bine te sun eu.
— Mai bine să fii acolo.
— Nu pot să fiu sigur. Lasă-mă să te caut eu.
— Înţeleg. Eşti foarte ocupat. Eu sunt proastă că mă deranjez.
— S-ar putea.
— Poftim?
— Sunt un om sărac şi îmi urmez propriul drum. Şi nu este atât de plăcut cum îţi imaginezi tu.
— Să te ia naiba dacă nu vii...
— Am spus că o să te caut.
A oftat.
— Toţi bărbaţii sunt la fel.
— Şi femeile – după prima întâlnire.
M-a înjurat şi a închis telefonul.
Ochii Şefului păreau ieşiţi din orbite, parcă ar fi fost puşi pe picioroange.
A umplut ambele pahare cu o mână tremurândă şi a împins unul spre mine.
— Deci, asta e, a spus gânditor.
— Soţului ei nici nu-i pasă, aşa ca să nu-ţi faci probleme.
Părea trist. A sfărâmat seminţe de nucşoară, încet şi gânditor. Am mai băut un pahar. Mi-a părut rău când Şeful a ascuns sticla şi paharele şi a vorbit cu aghiotantul.
— Trimite-l sus pe Galbraith, dacă este în clădire. Dacă nu, încearcă să-l găseşti.
M-am ridicat, am descuiat uşa şi m-am aşezat la loc. N-am aşteptat mult. S-a auzit o bătaie uşoară în uşă. Şeful a răspuns şi Hemingway a păşit în cameră.
S-a îndreptat cu paşi greoi înspre birou, s-a oprit şi s-a uitat la Şef cu o expresie adecvată, foarte umilă.
— Fă cunoştinţă cu domnul Philip Marlowe, zise Şeful, inspirat. Este detectiv particular, în Los Angeles.
Hemingway s-a întors atât cât să mă poată privi. Nimic n-a tresărit pe faţa lui. Mi-a întins mâna, i-am întins mâna, pe urmă s-a uitat din nou la Şef.

— Domnul Marlowe mi-a spus o poveste puţin cam ciudată, a spus Şeful, şiret ca Richelieu. Despre un om numit Amthor care are o locuinţă în Stillwood Heights. Se ocupa cu ghicitul în globuri de cristal. Se pare că domnul Marlowe i-a făcut o vizită, iar tu şi Blane eraţi întâmplător acolo şi aţi folosit nişte argumente de un anumit fel ca să vă impuneţi punctul de vedere. Am uitat amănuntele.

A privit afară, pe fereastră, cu expresia unui om care a uitat amănuntele.

— Probabil e o greşeală, a răspuns Hemingway. Nu l-am mai văzut niciodată pe omul acesta.

— De fapt, chiar a fost o greşeală, a spus Şeful visător. Destul de neînsemnată, totuşi o greşeală. Domnul Marlowe consideră că e de mică importanţă.

Hemingway s-a uitat din nou la mine. Faţa lui părea de piatră.

— De fapt, nici măcar nu-l interesează această greşeală, a continuat Şeful să viseze. Dar îl interesează să ajungă la individul acesta, Amthor, care locuieşte în Stillwood Heights. Şi ar vrea să aibă pe cineva cu el. M-am gândit la tine. Ar vrea pe cineva care să priceapă că i se oferă un târg cinstit. Se pare ca domnul Amthor are un indian solid pe post de bodyguard şi domnul Marlowe se teme că n-ar putea face faţă situaţiei de unul singur. Crezi că poţi afla unde locuieşte domnul Amthor?

— Da, a spus Hemingway, dar Stillwood Heights este în afara zonei noastre, Şefule. Este o favoare pentru un prieten de-al dumneavoastră?

— Cam aşa, a zis Şeful, privindu-şi degetul mare de la mâna stângă. Nu vreau să faci vreun lucru care să nu fie strict legal, bineînţeles.

— Mda. Nu. Şi-a dres glasul. Şi când plecăm?

Şeful a privit binevoitor spre mine.

— Acum ar fi perfect. Dacă domnul Galbraith nu are ceva împotrivă.

— Fac ce mi se spune, a zis Hemingway.

Şeful l-a măsurat cu privirea, trăsătură cu trăsătură. L-a măturat de sus până jos.

— Cum se simte căpitanul Blane astăzi? a întrebat mestecând o sămânţă de nucşoară.

— Formă proastă. Apendicele spart. Foarte grav.

Şeful a clătinat trist din cap. Apoi s-a sprijinit de braţele scaunului şi s-a ridicat în picioare. A întins o labă roz pe deasupra biroului.

— Galbraith o să aibă grijă de tine, Marlowe. Poţi fi sigur de asta.

— Îţi rămân îndatorat, Şefule. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Vai!, nu e nevoie de mulţumiri. Întotdeauna e o bucurie să ajuţi un prieten al unui prieten, ca să zic aşa.

Mi-a făcut cu ochiul. Hemingway a observat, dar nu mi-a spus ce-a înţeles.

Am ieşit din birou, însoţiţi de murmurele politicoase ale Şefului. Uşa s-a închis şi Hemingway s-a uitat într-o parte, şi-n alta a holului, apoi m-a privit.

— Bine jucat, băiete. Ai pe cineva, dar noi n-am ştiut asta.

Capitolul 33

Maşina aluneca silenţios de-a lungul unei străzii liniştite, cu locuinţe frumoase. Crengile arcuite ale arborilor de piper se întâlneau deasupra noastră pentru a forma un tunel verde. Soarele se strecura cu greu printre ramurile de sus, printre frunzele înguste şi deschise la culoare. O tablă indicatoare ne-a anunţat că suntem pe Eighteenth Street.

Hemingway conducea şi eu stăteam lângă el. Conducea foarte încet, îngândurat.

— Cât de mult i-ai spus? s-a hotărât să mă întrebe.

— I-am spus că tu şi cu Blane aţi venit acolo, m-aţi luat, m-aţi dat jos din maşină şi m-aţi lovit în ceafă. Nimic altceva.

— Nici despre intersecţia dintre Twenty-third şi Descanso?

— Nu.

— De ce?

— M-am gândit că o să fi mai binevoitor cu mine dacă n-o fac.

— Asta e doar o părere. Chiar vrei să mergi în Stillwood Heights, sau a fost doar un pretext?

— Doar un pretext. Ce vreau cu adevărat de la tine este să-mi spui de ce m-aţi dus în casa aia dubioasă şi de ce am fost ţinut acolo.

Hemingway s-a gândit. S-a gândit atât de profund, încât au început să se vadă muşchii obrazului pe sub pielea cenuşie.

— Blane e vinovat. Îi place carnea crudă. N-am vrut să te lovească. Ce-i drept, nici să ajungi acasă n-am vrut. Am făcut-o doar pentru că suntem prieteni cu vraciul ăla şi avem grijă să nu-l supere nimeni. Nici nu ştii ce mulţi oameni vor să-l deranjeze.

— Uluitor!

A întors capul. Ochii erau ca nişte bucăţi de gheaţă. A privit din nou spre parbriz şi s-a mai gândit.

— Poliţiştii bătrâni se mai înfurie câte o dată, a mai zis. Simt nevoia să spargă capete. Dumnezeule, ce frică mi-a fost. Ai căzut ca un sac cu ciment. L-am calmat pe Blane. Apoi te-am dus la clinica doctorului Sonderborg, pentru că era cel mai aproape şi ştiam că e un tip drăguţ şi o să aibă grijă de tine.

— Amthor ştia unde mă duceţi?

— Pe dracu! Nu ştia, a fost ideea noastră.

— Am înţeles. Pentru că doctorul Sonderborg e drăguţ şi o să aibă grijă de mine. Fără bani. Deci, nu pentru ca eu să nu pot face o plângere susţinută de un doctor? Oricum, plângerea mea, dacă ar fi existat, n-ar fi avut nici o şansă în oraşul ăsta mic şi drăguţ.
— Eşti dur?
— Niciodată. Şi acum nu eşti nici tu, probabil prima dată în viaţă. Pentru că s-ar putea să rămâi fără slujbă. Ai văzut asta în ochii şefului. Nu m-am dus la el fără un spate solid.
— Bine, a zis Hemingway. Nici n-am vrut să fiu dur. Am doar gura mare, din obişnuinţă. Ce vrei?
— Blane chiar e bolnav?
A dat din cap, dar a uitat că trebuia să aibă o mutră supărată.
— Sigur că este. Dureri de burtă alaltăieri şi apendicele s-a spart înainte ca doctorii să apuce să i-l scoată. Are şanse, dar mici.
— Ar fi o mare pierdere. Un om ca el este o mândrie pentru orice unitate de poliţie.
Hemingway s-a gândit la asta, apoi a scuipat iarăşi afară.
— Da. Altă întrebare?
— Mi-ai spus de ce m-aţi dus la Sonderborg. Dar nu mi-ai spus de ce m-a ţinut acolo încuiat 48 de ore, timp în care m-a umplut de droguri.
Hemingway a oprit maşina înainte de o curbă. Şi-a pus mâinile mari în partea de jos a volanului şi şi-a împreunat degetele mari de la mâini.
— Habar n-am, a zis cu voce pierdută.
— Aveam asupra mea acte care arătau că sunt detectiv particular. În plus, chei, bani şi fotografii. Dacă nu vă cunoştea bine, ar fi putut să creadă că lovitura la cap e doar o poantă, ca să mă băgaţi acolo şi eu să-l supraveghez. Dar vă cunoaşte foarte bine. Aşa că mă întreb care-i treaba.
— Rămâi cu întrebarea, amice. E mai prudent.
— Ştiu, dar nu aduce nici o satisfacţie.
— Te ajută poliţia din Los Angeles pentru cazul ăsta?
— Ce caz?
— Doctorul Sonderborg.
— Nu chiar.
— Asta nu înseamnă nici da, nici nu.
— Nu sunt chiar atât de important. Poliţia din Los Angeles poate să vină aici, ori de câte ori are chef. Mă rog, două treimi din ea. Adică oamenii şerifului şi băieţii de la D.A.[8] Am un prieten la D.A. Am lucrat acolo. Îl chema Bernie Ohls. E şeful unei comisii de anchetă.
— Lucrezi pentru el?
— Nu. N-am mai vorbit de mult cu el.

— Te gândeşti să-i spui ce afli?
— Nu, pentru că se suprapune cu un caz la care lucrez eu.
— Ceva privat?
— Da.
— Bine, ce vrei?
— Cu ce se ocupă Sonderborg?
Hemingway a luat mâinile de pe volan şi a scuipat.
— Suntem pe o stradă drăguţă, a zis. Vile frumoase, grădini frumoase, atmosferă plăcută. Ai auzit o grămadă de lucruri despre poliţişti corupţi, nu-i aşa?
— Am auzit câte ceva.
— Câţi poliţişti locuiesc pe o stradă ca asta, cu grădini şi flori? Eu nu ştiu decât patru sau cinci, şefii. Cei ca mine locuiesc în case amărâte, la periferia oraşului. Vrei să vezi unde stau?
— La ce mi-ar folosi?
— Ascultă, amice, a zis serios. Slujba mea atârnă de un fir care se poate rupe oricând. Poliţiştii nu iau mită. Nu întotdeauna, de fapt, chiar foarte rar. Sunt prinşi în joc. Trebuie să facă exact ce li se spune. Iar tipul ăla cu biroul pe colţ, cu un costum frumos şi cu miros de băutură fină stă acolo exact atât timp cât ţine partea cui trebuie. Când nu mai face asta – nu mai dă ordine. Înţelegi?
— Ce fel de om e primarul?
— Ca peste tot. Politician. Crezi că el conduce totul? Rahat. Ştii care-i problema ţinutului ăstuia?
— Prea mult capital blocat, aşa am auzit.
— Nu poţi să rămâi curat nici dacă vrei. Asta-i problema. Te sapă imediat. Sau intri în jocul ăsta murdar, sau nu mănânci. Mulţi idioţi cred că nouăzeci de mii de agenţi FBI, cu gulere curate, ar rezolva problema. Rahat. Ar deveni exact ca noi ceilalţi. Ştii ce cred eu? Cred că ar trebui să construim lumea de la început. Gândeşte-te la regenerarea morală. S-ar putea face ceva.
— Dacă Bay City este modelul întregii lumi, atunci eu trebuie să iau o aspirină.
— Începi să o duci bine, a zis Hemingway încet. Se poate întâmpla fără să-ţi dai seama cum. Şi pe urmă, nu te mai gândeşti decât cum să o duci şi mai bine. Eu sunt doar un poliţist prost. Fac ce mi se ordonă. Am o nevastă şi doi copii şi fac numai ce spun ăia mari. Blane ar putea să-ţi spună mai multe. Eu sunt un ignorant.
— Blane chiar are apendicită? Sigur nu s-a împuşcat în stomac?
— Nu te purta aşa, s-a plâns Hemingway şi şi-a plimbat mâinile pe volan. Încearcă să gândeşti frumos despre oameni.

— Despre Blane?
— E om – ca noi toţi. E un păcătos, dar e om.
— Ce face Sonderborg?
— A, da, despre asta vorbeam. Poate greşesc, dar cred că eşti un om căruia i se poate spune.
— Am înţeles, nu ştii.
Hemingway a scos o batistă şi şi-a şters faţa.
— Amice, trebuie să admit că aşa e. Dar e clar că dacă eu sau Blane ştiam ce face Sonderborg, atunci sau nu te duceam acolo, sau nu mai ieşeai de acolo. Oricum, nu în picioare. Mă refer la vreo afacere foarte murdară, nu la nimicuri, cum ar fi să ghiceşti unor babe cu un glob de cristal.
— Nu cred că era prevăzut să mai ies de acolo. Există un drog care se cheamă scopolamina. Te face să vorbeşti, fără să-ţi dai seama. Nu e sută la sută sigur, cum nu e nici hipnotismul. Dar uneori merge. Cred că am fost închis acolo ca să afle ce ştiu. Dar nu există decât trei posibilităţi ca Sonderborg să afle că eu ştiu ceva ce l-ar putea interesa. Sau i-a spus Amthor, sau Moose Malloy l-a informat că am fost la Jessie Florian, sau a crezut că e un truc al poliţiei.
Hemingway m-a privit trist.
— Habar n-am despre ce vorbeşti. Cine dracu e Moose Malloy?
— Un tip care a omorât un negru pe Central Avenue cu câteva zile în urmă. Aţi fost anunţaţi prin telex, dar nu cred că te-a interesat. Probabil că o să mai primiţi un anunţ în legătură cu el.
— Şi ce dacă?
— Sonderborg îl ascunde. L-am văzut acolo, într-un pat, citind ziarul, în noaptea în care am evadat.
— Cum dracu ai evadat? Nu te-au încuiat?
— L-am pocnit pe paznic cu un arc de la pat. Am avut noroc.
— Malloy te-a văzut?
— Nu.
Hemingway a pornit motorul şi s-a strâmbat.
— Hai să recapitulăm, a spus. Deci, Sonderborg ascunde băieţi răi. Dacă au parale, bineînţeles. Locul e perfect pentru asta. Şi câştigă bine.
A pus maşina în mişcare şi a intrat în curbă.
— La naiba, eu credeam că vinde droguri, a spus dezgustat. Cu un spate asigurat. Dar, la naiba! Asta e nimic.
— Ai auzit vreodată de jocurile cu numere? O pungăşie măruntă, dacă priveşti doar la ea.
Hemingway a mai luat o curbă şi a clătinat din cap.

— Corect. Şi ruleta, şi casele de bingo, şi pariurile. Dar dacă pui toate astea sub conducerea unui singur om...

— Ce om?

A înlemnit din nou. A închis gura şi dinţii s-au lipit unii de alţii. Eram pe Descanso Street şi mergeam spre est. Era o stradă liniştită chiar şi după-amiaza târziu. Pe măsură ce ne apropiam de Twenty-third, liniştea dispărea. Doi oameni studiau un palmier ca şi când s-ar fi gândit cum să-l mute din loc. O maşină era parcată lângă casa doctorului Sonderborg, dar nu era nimeni în ea. În mijlocul drumului, un om lucra la un canal.

La lumina zilei, clinica părea un loc vesel. O mulţime de begonii roşii sub ferestrele din faţă, panseluţe de toate culorile în jurul tulpinii unui acacia alb, înflorit. Un trandafir agăţător, roşu, tocmai îşi deschidea florile pe o plasă de formă semicirculară. Mai era şi un covor de măzăriche de iarnă, din care ciugulea delicat un colibri verde-roşcat. Părea căminul unui cuplu nu prea în vârstă, căruia îi plăcea grădinăritul. Soarele târziu, de după-amiază, avea o strălucire liniştită, dar ameninţătoare.

Hemingway a trecut încet pe lângă casă, cu un surâs în colţul gurii. Adulmeca. A cotit la prima intersecţie, s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a accelerat.

După ce a mai trecut de trei intersecţii, a tras din nou pe dreapta şi s-a întors spre mine, ca să-mi explice.

— Poliţia din Los Angeles. Unul din tipii de lângă palmier se numeşte Donnelly. Îl cunosc. Băieţii păzesc casa. Deci, n-o să-i spui amicului tău din oraş, hm?

— Ţi-am mai spus că nu.

— Şefului o să-i placă, a rânjit Hemingway. Tipii ăştia vin aici şi fac razii, dar nici măcar nu trec să-i spună *„salut”*.

N-am răspuns nimic.

— L-au prins pe Moose Malloy ăsta?

Am clătinat din cap.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Şi cât de multe ştii tu, băiete?, a întrebat cu blândeţe.

— Nu destul. Este vreo legătură între Amthor şi Sonderborg?

— Eu n-am auzit.

— Cine conduce oraşul ăsta?

Linişte.

— Am auzit că un jucător de noroc, pe nume Laird Brunette, a dat 30 de miare ca să fie ales primarul care trebuie. Şi că e proprietarul clubului Belvedere şi a celor două vapoare-cazino.

— Se poate, a spus Hemingway politicos.

— Unde poate fi găsit Brunette?

— De ce mă întrebi pe mine, băiete?
— Unde te-ai duce dacă n-ai mai putea să stai în oraşul ăsta?
— În Mexic.
Am râs.
— O.K. Îmi faci un serviciu?
— Bucuros.
— Du-mă înapoi în oraş.
A pornit maşina şi a condus-o cu îndemânare pe o stradă umbroasă ce ducea la ocean. A ajuns la primărie şi a oprit în locul de parcare al poliţiei. Am coborât.
— Mai vino să mă vezi, a spus Hemingway. S-ar putea să ajung să curăţ scuipători.
A scos mâna lui imensă afară, pe geam.
— Fără resentimente?
— Fără, am spus şi i-am strâns mâna.
A rânjit. Când plecasem deja, m-a strigat. S-a uitat atent în toate părţile şi şi-a apropiat gura de urechea mea.
— Vapoarele-cazino ar trebui să se afle sub jurisdicţia oraşului şi a statului. Dar sunt sub pavilion panamez. Dacă eram eu...
S-a oprit brusc şi ochii lui trişti păreau îngrijoraţi.
— M-am prins. Ideea asta am avut-o şi eu. M-am deranjat atâta numai pentru ca doi oameni să aibă aceeaşi idee...
A dat din cap, apoi a zâmbit.
— Fără resentimente, a zis.

Capitolul 34

M-am culcat pe spate într-un pat dintr-un hotel de la malul mării şi am aşteptat să se întunece. Era o cameră mică, cu un pat tare şi o saltea cam la fel de groasă ca pătura de bumbac ce o acoperea. Sub mine, un arc desprins mă înţepa în stânga spinării. M-am întins acolo şi l-am lăsat să mă înţepe.

Lumina unei lămpi de neon, roşie, acoperise o parte din tavan. Când avea să înroşească întreaga cameră, avea să fie suficient de întuneric ca să ies. Afară se auzeau claxoanele maşinilor ce treceau pe strada numită Speedway[9]. Sub fereastra mea, pe trotuar, fremătau paşi. Atmosfera era străbătută de murmurul înăbuşit al celor ce veneau şi plecau. Aerul ce pătrundea prin plasa ruginită a geamului mirosea a grăsime râncedă la frigare. Din depărtare se auzea strigând o voce, genul de voce care se poate auzi de departe: *„Nu răbdaţi de foame, fraţilor. Nu răbdaţi de foame, fraţilor. Am crenvurşti foarte buni. Nu răbdaţi de foame, fraţilor.”*

Se întuneca din ce în ce. Gândeam, iar gândurile mi se mişcau în minte greoi şi pe furiş, de parcă ar fi fost privite de ochi amari şi sadici. M-am gândit la ochii morţi ce priveau cerul fără lună, cu sânge negru la colţurile gurilor de sub ei. M-am gândit la femei bătrâne, viclene, cu capul spart de tăbliile paturilor lor murdare. M-am gândit la un bărbat cu păr blond, strălucitor, care se temea, fără să ştie exact de ce se teme, care era suficient de sensibil ca să-şi dea seama că ceva e necurat, dar prea orgolios sau prea prost ca să-nţeleagă ce. M-am gândit la femei frumoase şi bogate pe care le puteai avea. M-am gândit la fete zvelte, drăguţe, curioase, care locuiau singure şi pe care le puteai avea, de asemenea, dar în alt mod. M-am gândit la poliţai, poliţai duri care puteau fi mituiţi, fără ca asta să însemne în vreun fel că erau pe de-a întregul putrezi, ca Hemingway. Poliţai graşi şi prosperi, cu voci de membri ai Camerei de comerţ, ca Wax. Poliţai subţiri, isteţi şi eficienţi, ca Randall, care, în ciuda isteţimii şi eficienţei lor, nu erau liberi să facă o treabă cinstită, într-un mod cinstit. M-am gândit la ţapi bătrâni şi acri, ca Nulty, care renunţaseră să mai încerce. M-am gândit la indieni şi spiritişti şi doctori care vindeau droguri.

M-am gândit la o grămadă de lucruri. Se întunecase şi mai mult. Lumina roşie se-ntinsese şi mai mult pe tavan. M-am înălţat în capul oaselor, mi-am pus picioarele pe podea şi mi-am frecat ceafa.

M-am ridicat, m-am dus la chiuveta din colţ şi mi-am aruncat apă rece pe faţă. După un timp m-am simţit un pic mai bine, doar un pic. Aveam nevoie de ceva de băut, aveam nevoie de o mare asigurare pe viaţă, aveam nevoie de o vacanţă, aveam nevoie de o casă la ţară. Nu aveam decât o haină, o pălărie şi un pistol. Le-am pus pe mine şi am ieşit din cameră. Nu exista lift. Holurile miroseau, iar scările aveau balustrade unsuroase. Am coborât, am aruncat cheia pe biroul de la recepţie şi am spus că mi-am încheiat şederea. Un recepţioner ce avea un neg pe pleoapa stângă a dat din cap şi un portar mexican cu uniforma uzată a apărut din cea mai prăfuită plantaţie de cauciuc din California pentru a-mi căra valizele. Nu aveam nici o valiză, aşa că, fiind mexican, mi-a deschis uşa şi mi-a zâmbit politicos în ciuda acestui fapt.

Afară, strada îngustă fumega, iar pe trotuare mişunau tot felul de burtoşi. Vis-à-vis, o prăvălie cu jocuri mecanice era în plină activitate şi lângă ea se aflau doi marinari cu fetele lor, care tocmai ieşiseră de la fotograf, unde probabil se pozaseră călărind cămile. Vocea vânzătorului de crenvurşti spinteca amurgul ca un topor. Un autobuz mare, albastru se îndrepta claxonând spre rondoul pe care în trecut îl încercuia tramvaiul, de parcă ar fi fost pus pe o ruletă. Am mers într-acolo. După un timp, am simţit vag mirosul de ocean. Nu prea tare, ca şi când ar fi păstrat această cantitate pentru a le reaminti oamenilor că aici fusese odinioară o plajă curată, unde veneau valurile şi te stropeau, iar vântul sufla şi puteai mirosi şi altceva în afară de grăsime încinsă şi transpiraţie rece.

Micul tramvai a sosit pe drumul asfaltat. M-am urcat în el şi am mers până la capăt, unde m-am dat jos şi m-am aşezat pe o bancă unde era linişte şi frig şi unde, aproape de picioarele mele, era o grămadă mare de alge maro. În larg se aprinseseră luminile vapoarelor-cazino. Am luat tramvaiul când a plecat înapoi şi m-am întors aproape de locul unde ieşisem din hotel. Dacă mă urmărea cineva, o făcea fără să se mişte. Nu cred că era cazul. În oraşelul ăla curat, criminalitatea era prea mică pentru ca poliţaii să ştie să urmărească bine pe cineva.

Ţărmul scânteia pe o porţiune, înainte de a se pierde în fundalul întunecat al nopţii şi al mării. Încă mai mirosea a grăsime încinsă, dar se simţea şi oceanul. Omul cu crenvurştii continua să strige monoton: „Nu răbdaţi de foame, fraţilor, nu răbdaţi. Am crenvurşti foarte buni. Nu răbdaţi de foame.” L-am zărit în spatele unei tarabe albe, gâdilând cârnaţii cu o

furculiţă lungă. Îi mergea comerţul, chiar şi în perioada aceea timpurie a anului. A trebuit să aştept ceva vreme, ca să-l prind singur.

— Cum se numeşte nava cea mai depărtată de ţărm? am întrebat, arătând cu nasul.

— Montecito.

M-a privit calm şi direct.

— Te poţi distra acolo cu o cantitate rezonabilă de parale?

— Depinde în ce fel vrei să te distrezi.

Am râs, dezvelindu-mi dinţii, foarte dur.

— Am crenvurşti, şi-a continuat el litania. Foarte buni, fraţilor. A coborât vocea. Femei?

— Nţ. Mă gândeam la o cameră unde să bată o briză sănătoasă, unde să fie mâncare bună şi unde să nu mă deranjeze nimeni. Un fel de vacanţă.

S-a îndepărtat.

— N-am auzit nimic din ce ai spus, a zis el şi şi-a reluat litania.

A mai vândut câte ceva. Nu ştiam de ce mă mai obosesc cu el. Probabil că avea o faţă suspectă. O tânără pereche, amândoi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, a venit, a cumpărat crenvurşti şi s-a îndepărtat încet, băiatul ţinând mâna pe sutienul fetei şi mâncând fiecare din crenvurştul celuilalt.

Vânzătorul s-a apropiat puţin de mine.

— În momentul de faţă, ar trebui să fredonez o melodie, a zis el şi s-a oprit. Te-ar costa, a continuat apoi.

— Cât?

— Cincizeci. Pe puţin. Asta dacă nu te caută poliţia.

— Ăsta era un oraş bun, am zis. Un oraş unde te puteai linişti.

— Încă mai este, mi-a spus tărăgănat. Da' de ce mă-ntrebi pe mine?

— N-am idee, i-am răspuns. Am aruncat o bancnotă de un dolar pe tejghea. Pune-o în contul copilului, am zis. Sau fredonează o melodie.

A întins bancnota, a îndoit-o pe lungime, apoi pe lăţime şi a repetat mişcarea. A pus-o pe tejghea, a pus degetul mijlociu în spatele celui mare şi a plesnit-o cu un bobârnac. Hârtia împăturită m-a lovit uşor în piept şi, fără zgomot, a căzut la pământ. M-am aplecat, am ridicat-o şi m-am întors repede. Dar în spatele meu nu era nici un poliţist.

M-am aplecat pe tejghea şi am pus iarăşi bancnota pe ea.

— Oamenii nu aruncă cu bani în mine, am zis. Mi-i înmânează. Te deranjează?

A luat bancnota, a despăturit-o, a netezit-o şi a şters-o de şorţ. A deschis casa de bani şi a lăsat-o să cadă în sertar.

— Am auzit că banii n-au miros, a zis. Uneori mă întreb dacă e adevărat.

N-am spus nimic. Alţi câţiva clienţi veniseră şi plecaseră. Afară se răcea rapid.

— N-aş încerca la Royal Crown. Acolo e un loc pentru veveriţe cuminţi, care ţin la nucile lor. Mie-mi pare că eşti detectiv, dar asta-i treaba ta. Sper că ştii să înoţi bine.

L-am lăsat, întrebându-mă ce mă făcuse să mă duc la el. Ia-te după intuiţie. Ia-te după intuiţie şi frige-te. În scurtă vreme te găseşti cu gura plină de intuiţii. Ajungi să nu mai poţi comanda nici o ceaşcă de cafea, fără să închizi ochii şi să împungi meniul cu degetul. Ia-te după intuiţii.

M-am plimbat şi am încercat să văd dacă mă urmăreşte cineva suspect. Apoi am căutat un restaurant care să nu miroasă a slănină prăjită şi am găsit unul cu firma roşie luminoasă şi cu un bar în spatele unei perdele din trestie. Un efeminat cu părul uns, aplecat asupra unui pian mare de casă, gâdila lasciv clapele şi cânta „Stairway to the stars”[10] cu o voce din care lipseau jumătate din trepte.

Am înghiţit un Martini sec şi m-am grăbit să mă-ntorc prin perdeaua de trestii în sala de mese.

Cina de optzeci şi cinci de cenţi a avut un gust de sac murdar şi mi-a fost servită de un chelner ce părea gata să mă bată măr pentru douăzeci şi cinci de cenţi, să-mi taie gâtul, pentru şaizeci şi să mă-ngroape pe fundul mării, pentru un dolar jumate, plus adaosul comercial.

Capitolul 35

Călătoria a fost lungă, considerând că a costat doar un sfert de dolar. Vaporaşul, o epavă revopsită şi împrejmuită de geamuri pe trei sferturi din lungimea ei, s-a strecurat printre yachturile ancorate, ocolind mormanul de pietre ce reprezenta capul digului. Valurile ne-au lovit pe neaşteptate şi vaporaşul a început să salte ca un dop de plută. Dar la aceea oră, seara devreme, nu te puteai plânge că nu ai loc să verşi. Nu mă însoţeau decât trei perechi şi bărbatul care conducea vaporaşul, un individ cu aspect fioros, ce şedea înclinat puţin spre stânga, din cauza tocului de pistol de pe şoldul drept. Băieţii şi fetele au început să-şi morfolească reciproc feţele, de îndată ce am părăsit malul.

Am privit lung înapoi, spre luminile din Bay City, încercând să nu-mi chinui prea tare cina. Luminile disparate s-au strâns la un loc şi au devenit nestemata unei brăţări aşezate în vitrina de expoziţie a nopţii. Apoi strălucirea s-a estompat, lăsând în urmă doar un tăciune mocnind, apărând şi dispărând la marginea mării. Valurile erau lungi, line, fără spumă şi mă legănau doar cât să-mi pară bine că nu-mi îmbibasem cina în whisky-ul de la bar. Vaporaşul aluneca în sus şi-n jos pe valuri, cu o sinuozitate sinistră, ca a unei cobre dansând. Aerul era rece, acea răceală umedă pe care marinarii nu şi-o pot alunga niciodată din oase. Luminile neoanelor, ca nişte creioane roşii ce conturau Royal Crown au rămas în stânga şi s-au pierdut între fantomele cenuşii ale mării, apoi au reapărut, strălucind ca bilele de sticlă noi.

I-am dat un ocol mare. Părea frumos de la distanţă. Ecourile vagi ale muzicii pluteau deasupra apei, iar muzica deasupra apei nu putea fi decât minunată. Royal Crown părea la fel de neclintit ca o platformă aşezată pe stâlpi de susţinere solizi. Puntea sa era luminată ca scena unui teatru. Toate astea s-au pierdut în depărtare şi, ieşind din noapte, un alt vas, mai mic, mai vechi, a început să se furişeze spre noi. Nu prea avea cu ce să-ţi bucure ochiul. Provenea din transformarea unei fregate marine şi avea tăblăria murdară şi ruginită: suprastructura fusese adusă la nivelul punţii, deasupra rămânând două catarge butucănoase, cam la fel de înalte ca o antenă radio. Montecito era şi el luminat şi emitea muzica peste marea întunecată.

Băieţii şi-au desprins dinţii din gâturile fetelor, apoi s-au uitat cu toţii la vas şi-au început să chicotească.

Vaporaşul a virat, s-a înclinat cât să le dea emoţii pasagerilor, şi a tras în dreptul frânghiilor întinse de-a lungul punţii. Motorul vaporaşului a încetinit ritmul şi a dat câteva rateuri în ceaţă. Lumina unui reflector a încercuit leneş vaporul, la vreo cincizeci de metri de el.

Pilotul vaporaşului s-a prins de punte şi un flăcău cu ochii oblici, purtând o haină de chelner, cu nasturi strălucitori, având un zâmbet strălucitor, a ajutat fetele să treacă pe Montecito. Eu eram ultimul. Modul degajat şi precis în care m-a cercetat cu privirea mi-a spus câte ceva despre el. Modul degajat şi precis în care mi-a atins catarama de pe umăr a tocului de pistol mi-a spus şi mai multe.

— Nţ, a şoptit el. Nu.

Avea o voce groasă şi egală, de tip dur care umblă cu mănuşi de mătase. A făcut un semn cu bărbia către pilotul vaporaşului. Acesta a legat vaporaşul de vas, a întors puţin timona şi s-a urcat pe punte.

— Fără pocnitori la bord, băiete. Îmi cer scuze şi aşa mai departe, a tors haina de chelner.

— Aş putea să o las la garderobă. O port doar ca pe o vestă. Nu vreau decât să-l văd pe Brunette, într-o problemă de afaceri.

A părut puţin amuzat.

— N-am auzit niciodată de el, a zâmbit. Vezi-ţi de drum, amice.

Pilotul m-a prins de braţul drept.

— Vreau să-l văd pe Brunette, am zis.

Vocea mea era slabă şi fragilă ca a unei bătrânele.

— Hai să nu ne certăm, a spus flăcăul cu ochi oblici. Nu ne aflăm în Bay City, nici măcar în California, ba, conform unor păreri avizate, nici măcar în SUA. Cară-te.

— Înapoi în barcă, a mârâit pilotul în spatele meu. Îţi datorez un sfert de dolar. Să mergem.

M-am dus înapoi la barcă. Haina de chelner m-a privit cu zâmbetul său studiat şi tăcut. M-am uitat la el până când n-am mai văzut nici un zâmbet, nici o faţă, nimic în afara unei siluete stând între luminile de pe punte. M-am uitat şi am răbdat. Drumul a părut mai lung la întoarcere. Nu i-am vorbit pilotului şi nici el nu mi-a vorbit. Când am coborât pe chei, mi-a întins douăzeci şi cinci de cenţi.

— Rămâne pe altă dată, mi-a zis el obosit, când o să avem mai mult spaţiu să te aruncăm peste bord.

Vreo zece clienţi care aşteptau să urce pe vaporaş s-au uitat lung la mine, când l-au auzit. Am trecut de ei, de uşa micii săli

de aşteptare de pe chei, îndreptându-mă către treptele dinspre mal.

Un malac roşcat, murdar pe faţă, purtând nişte tenişi soioşi, pantaloni jegoşi şi ce mai rămăsese dintr-un pulover albastru marinăresc, sprijinit de balustrada scărilor, şi-a îndreptat spatele şi m-a ciocănit ca din întâmplare. M-am oprit. Părea prea mare. Era cu zece centimetri mai înalt ca mine şi cu vreo cincisprezece kilograme mai greu. Dar sosise ceasul să-mi vâr pumnul în dinţii cuiva, chiar dacă asta nu-mi aducea decât un braţ de lemn.

Lumina era puţină şi venea în principal, din spatele lui.

— Ce-i, amice?, rosti el tărăgănat. Nu te-ai descurcat pe corabia dracului?

— Du-te şi cârpeşte-ţi puloverul! Ţi se vede burta.

— Ar putea fi şi mai rău, a spus. Dacă e s-o luăm aşa, şi ţie ţi se vede pocnitoarea prin costumul ăsta subţire.

— Ce te face să-ţi bagi nasul?

— Isuse, nimic. Doar curiozitatea. N-am vrut să te jignesc, amice.

— Atunci cară-te dracu din drumul meu!

— Sigur. Nu făceam decât să mă odihnesc aici.

A zâmbit încet, obosit. Avea o voce moale,visătoare, surprinzător de delicată pentru un bărbat atât de masiv. Mă făcea să mă gândesc la un alt uriaş cu voce moale, de care, în mod ciudat, îmi plăcuse.

— N-ai început bine, a spus el trist. Spune-mi Red.

— Dă-te la o parte, Red. Şi cei mai buni oameni fac greşeli. Simt una urcându-mi-se la cap.

S-a uitat gânditor încolo şi încoace. Mă înghesuise într-un colţ. Păream să fim destul de singuri.

— Vrei să ajungi pe Monty? Se poate face. Dacă ai un motiv.

Câţiva oameni veseli, cu haine vesele, au trecut pe lângă noi şi s-au urcat în vaporaş. I-am aşteptat să treacă.

— Un motiv în valoare de cât?

— Cincizeci de dolari. Plus încă zece dacă îmi sângerezi în barcă.

Am început să-l ocolesc.

— Douăzeci şi cinci, a zis încet. Cincisprezece, dacă te întorci cu prieteni.

— N-am nici un prieten, am zis, şi-am plecat.

N-a încercat să mă oprească. Am făcut dreapta pe drumul asfaltat pe care veneau şi plecau mici tramvaie, ca nişte cărucioare de copii, claxonând încet, ca să nu sperie femeile gravide. La poalele primului chei se afla un local strălucitor, pentru jocuri mecanice, care era deja plin de oameni. Am intrat

şi m-am sprijinit de peretele din spatele jucătorilor, unde mai stăteau şi mulţi alţii, aşteptând un loc liber.

Am privit câteva numere apărând pe un panou electronic, i-am ascultat pe cei de la mese cum le strigau, am încercat să-i depistez pe jucătorii casei, dar nu am reuşit şi m-am întors ca să plec.

O formă mare, albastră şi mirosind a smoală a apărut lângă mine.

— N-ai bani sau eşti doar zgârcit?, mi-a şoptit la ureche o voce blândă.

L-am privit din nou. Avea ochi ca-n poveşti. Ochi violeţi. Aproape purpurii. Ochi de fată, de fată frumoasă. Pielea îi era ca mătasea. Uşor înroşită, dar nu avea să fie niciodată bronzată. Era prea delicată. Era mai masiv decât Hemingway şi cu mulţi ani mai tânăr. Nu era la fel de mare ca Moose Malloy, dar părea foarte rapid. Părul său avea acea nuanţă de roşu ce bate înspre auriu. Dar, cu excepţia ochilor, avea o faţă simplă, ţărănească, fără nici un fel de frumuseţe de actor.

— În ce branşă eşti?, m-a întrebat. Detectiv particular?

— De ce ţi-aş spune? m-am răstit.

— M-am gândit eu că aşa este, a spus el. Douăzeci şi cinci e prea mult? Nu-ţi decontezi cheltuielile?

— Nu.

A oftat.

— Oricum era o idee proastă, a zis el. Te-ar fi făcut bucăţi ăia acolo.

— Nu m-ar mira. Tu în ce branşă eşti?

— Un dolar de ici, unul de colo. Odinioară eram poliţist. M-au terminat.

— Şi ce-mi spui mie?

M-a privit surprins.

— E adevărat.

— Probabil că erai prea cinstit.

A zâmbit vag.

— Îl cunoşti pe un tip numit Brunette?

Zâmbetul vag i-a rămas pe faţă. Cineva a câştigat de trei ori la rând la jocuri mecanice. Se lucra repede acolo. Un individ înalt, cu nasul ca un cioc, cu obrajii gălbui şi scofâlciţi, s-a apropiat de noi şi s-a sprijinit de perete fără să ne privească. Red s-a aplecat uşor spre el şi l-a întrebat:

— Ce-ai vrea să-ţi povestim, amice?

Omul cu cioc de pasăre a rânjit şi a plecat. Red a zâmbit şi a zguduit localul când s-a rezemat la loc.

— Am cunoscut pe cineva care te-ar putea dovedi.

— Aş vrea să fie mai mulţi, a spus el grav. Un tip mare costă bani. Lucrurile nu sunt făcute la scara lui. Costă să-l hrăneşti,

să-l îmbraci şi picioarele nu-i încap în pat. Uite cum stă treaba. Poate crezi că nu e un loc potrivit pentru a vorbi, dar este. Îi cunosc pe toţi informatorii, iar restul nu au ochi decât pentru jocurile alea. Am o barcă cu motor silenţios. Adică, pot să împrumut una. În josul drumului există un chei neluminat. Ştiu un hublou pe Monty pe care pot să-l deschid. Mai transport ceva acolo, câteodată. Nu sunt prea mulţi indivizi sub punte.

— Au reflector şi paznici, am zis.

— O să ne descurcăm.

Mi-am scos portofelul şi am extras pe ascuns o bancnotă de douăzeci şi una de cinci, pe care le-am împăturit bine. Ochii purpurii mă priveau fără să lase impresia că o fac.

— Numai dus?

— Cincisprezece ne-a fost vorba.

— Între timp a mai crescut rata inflaţiei.

O mână murdară a înghiţit bancnotele. S-a îndepărtat fără zgomot. S-a pierdut în întunericul fierbinte din afara uşilor. Omul cu cioc de pasăre s-a materializat în stânga mea şi a zis încet:

— Cred că îl cunosc pe băiatul ăla îmbrăcat în marinar. E un prieten de-al tău? Cred că l-am mai văzut.

Mi-am îndreptat spatele şi am plecat de lângă el, am ieşit pe uşă, apoi am făcut stânga cu ochii pe un cap roşcat, înalt, trecând de la un felinar la altul, cam vreo treizeci de metri de mine. După câteva minute am intrat în spaţiul dintre două magazii. Omul cu nasul ca un cioc a apărut, plimbându-se cu ochii în pământ. Am ieşit în dreptul lui.

— Bună seara, am zis. Îmi daţi douăzeci şi cinci de cenţi, dacă vă ghicesc greutatea?

M-am lăsat pe el. Avea un pistol sub haina mototolită. Ochii lui m-au privit fără emoţie.

— Vrei să te bag la răcoare, fiule? Sunt pus aici pentru a menţine legea şi ordinea.

— Şi cine o tulbură în momentul de faţă?

— Prietenul tău mi s-a părut cunoscut.

— Aşa şi trebuie. E poliţist.

— Uf, la naiba!, a spus răbdător omul cu nasul încovoiat. De acolo îl ştiu. Noapte bună!

S-a întors, plimbându-se pe drumul pe care venise. Nu mai vedeam capul roşcat. Nu mă îngrijora. Nimic nu avea să mă îngrijoreze vreodată în privinţa acestui băiat.

Am mers încet, mai departe.

Capitolul 36

Mă aflam dincolo de felinare, dincolo de duduitul şi claxonatul maşinilor, dincolo de mirosul de grăsime încinsă şi de floricele, de ţipetele stridente ale copiilor şi ale celor ce făceau reclama la filme porno, dincolo de toate în afară de mirosul oceanului, de ţărmul devenit brusc pustiu şi de crestele valurilor ce se prăbuşeau în nisipul înspumat. Acum mergeam aproape singur. Zgomotele se stingeau în urma mea, lumina intensă şi ciudată se transforma într-o sclipire şovăitoare. Apoi am văzut cheiul întunecat, semănând cu un deget întins spre mare. M-am îndreptat spre el. Red coborâse pe mal şi mi-a vorbit de jos:

— În regulă. Coboară treptele spre debarcader. Eu mă duc să iau barca şi să încălzesc motorul.

— M-a urmărit unul de la poliţia litoralului. Tipul de la jocuri mecanice. A trebuit să mă opresc şi să vorbesc cu el.

— Olson. De la brigada antifurt. E bun. Doar că, din când în când, mai şterpeleşte câte un portofel şi îl pune în buzunarul altcuiva ca să-şi facă planul la arestări. Asta înseamnă că e chiar prea bun. Sau poate mă înşel.

— Pentru Bay City, cred că e exact aşa cum trebuie. Hai să-i dăm drumul. Îmi ţin respiraţia de frică să nu risipesc ceaţa. Nu e cine ştie ce ceaţă, dar ne-ar putea ajuta.

— O să ţină destul cât să păcălim reflectorul, a spus Red. Au şi mitraliere pe puntea vasului. Du-te pe debarcader. Vin repede.

S-a pierdut în întuneric, iar eu am trecut de platforma de lemn, alunecând pe scândurile unsuroase din cauza peştilor. În celălalt capăt era o balustradă joasă şi murdară. Într-un colţ era ghemuită o pereche. Au plecat, bărbatul înjurând.

Timp de zece minute am ascultat clipocitul valurilor. O pasăre de noapte a despicat întunericul, griul estompat al unei aripi intrând brusc în câmpul meu vizual şi apoi dispărând. Mult deasupra mea zumzăia un avion. Apoi, din depărtare, am auzit lătratul şi huruitul unui motor care a continuat să huruie ca o duzină de camioane. După o vreme, zgomotul s-a potolit şi apoi, brusc, nu s-a mai auzit nimic.

Au mai trecut câteva minute. M-am întors la trepte şi le-am coborât, atent ca o pisică pe gheaţă. O umbră s-a detaşat din

noapte şi s-a auzit o bufnitură. O voce a zis:

— Gata. Vino.

Am intrat în barcă şi m-am aşezat lângă el, sub acoperiş. Barca aluneca deasupra apei. Motorul nu mai scotea nici un sunet acum. Nu se vedea decât apa bolborosind de ambele părţi ale bărcii. Încă o dată luminile din Bay City s-au transformat într-o licărire distantă, dincolo de suişurile şi coborâşurile valurilor. Încă o dată, luminile stridente de pe Royal Crown au rămas în urma mea, vaporul părând că-şi etalează frumuseţea, ca un manechin aflat pe o scenă rotitoare.

— Mi-e frică, am spus brusc. Mor de frică.

Red a oprit motorul şi a lăsat barca să plutească cu valurile, de parcă apa ar fi trecut pe sub noi, iar barca ar fi rămas pe loc. Şi-a întors faţa spre mine şi m-a privit.

— Mi-e frică de moarte şi de tristeţe, am spus. De ape întunecate şi de feţe de înecaţi, de cranii cu orbitele goale. Mi-e teamă că sunt un nimeni, că voi muri, că nu voi găsi pe nimeni, numit Brunette.

A chicotit.

— O vreme chiar m-ai păcălit. Ai o metodă foarte interesantă de a-ţi face curaj. Brunette poate fi oriunde. Pe oricare din vapoarele astea, la clubul lui, în est, la Reno, acasă, cu papucii în picioare. Numai pe el îl cauţi?

— Îl caut pe unul Malloy, o brută uriaşă care a ieşit acum câtva timp din închisoarea statului Oregon, după ce executase o sentinţă de opt ani, pentru jefuirea unei bănci. Se ascundea în Bay City.

I-am povestit. I-am povestit mult mai multe, decât am avut de gând. Probabil, că din cauza ochilor lui.

La început s-a gândit şi apoi a vorbit încet, iar vorbele sale se agăţau de firele de ceaţă, ca picăturile de apă, pe o mustaţă. Poate că asta le-a făcut să pară mai înţelepte decât erau, sau poate că nu.

— O parte din ce mi-ai spus e de înţeles, a zis. O parte, nu. Despre unele nu am de unde să ştiu, despre altele, am. Dacă Sonderborg ăsta dirija o ascunzătoare pentru criminali, făcea contrabandă cu droguri şi îşi trimitea băieţii să înhaţe bijuteriile damelor bogate şi speriate, atunci e normal să fi avut omul lui în conducerea oraşului, dar asta nu înseamnă că toată lumea era la curent. Poate că Blane ştia, iar Hemingway, cum îi spui tu, nu ştia. Blane e cel rău. Celălalt e doar un poliţist dur, nici prea rău, nici prea bun, nici stricat, nici cinstit, plin de curaj şi suficient de prost încât să creadă, ca şi mine, că a fi poliţist e o meserie ca oricare alta. Spiritistul nu are nici un amestec. El şi-a cumpărat protecţia din cel mai bun loc posibil: Bay City şi a folosit-o când a simţit nevoia. Cu indivizii de

teapa lui e greu să-ţi dai seama ce au de gând să facă, ce au pe conştiinţa sau de ce se tem. Poate, om e şi el, s-a mai îndrăgostit de vreo clientă, din când în când. Damele alea nu-s prea greu de agăţat. Blane ştia că Sonderborg se va speria când va afla cine eşti – probabil, că lui Sonderborg chiar i-au spus că te-au găsit ameţit, mergând aiurea – iar Sonderborg nu a ştiut ce să facă cu tine şi i-a fost frică, atât să te lase să pleci, cât şi să-ţi dea una în cap. După o vreme, Blane i-ar fi făcut o vizită şi ar fi ridicat preţul. Asta-i tot ce-a fost. S-a întâmplat că te-au putut folosi şi au făcut-o. Poate că Blane ştie ceva şi despre Malloy. Nu m-ar mira.

Am ascultat, privind mişcarea leneşă a reflectorului, venirile şi plecările vaporaşului.

— Ştiu cum gândesc băieţii ăştia, a zis Red. Problema cu poliţaii nu e că sunt proşti sau răi sau necinstiţi, ci că ei cred că a fi poliţai le dă ceva în plus, ceva ce le lipsea înainte. Poate că aşa era odinioară, dar acum nu mai e. Acum, se întrec cu prea multe minţi luminate. Asta ne duce la Brunette. El nu conduce oraşul. N-are timp. A dat o grămadă de bani ca să fie ales un primar care să-i lase vapoarele în pace. Dacă vrea ceva, obţine. De pildă, cu ceva timp în urmă, unul dintre prietenii săi, un avocat, a fost prins conducând beat. Brunette a reuşit să schimbe acuzaţia în *„depăşirea vitezei legale”*. Ca să facă asta, a schimbat procesul verbal, ceea ce e ilegal. Înţelegi cum merge treaba? El se ocupa cu jocurile de noroc, dar în ziua de azi, toate se leagă. Aşa că ar putea avea de-a face şi cu contrabanda de droguri, poate că ia şi un procentaj de la cei pentru care a creat atâtea locuri de muncă. Poate că îl ştie pe Sonderborg, poate că nu. Dar cu furtul de bijuterii nu are nimic de-a face. Gândeşte-te cât au muncit băieţii ăia pentru opt miare. Îmi vine să râd numai când mă gândesc că Brunette ar putea fi implicat.

— Mda, am zis. A mai fost şi o crimă, ţii minte?

— Nici pe-asta n-a comis-o el, şi nici n-a pus pe un altul să o facă. Altfel, nu s-ar fi găsit nici un cadavru. Niciodată nu ştii ce se ascunde în căptuşeala omului. De ce să rişti? Uite ce fac eu pentru douăzeci şi cinci de parale. Gândeşte-te ce ar face alţii pentru banii pe care îi poate da Brunette.

— Crezi că ar aranja să fie omorât cineva?

Red s-a gândit o clipă.

— Poate. Probabil că a şi făcut-o. Dar nu e un dur. Gangsterii ăştia sunt croiţi pe alt calapod. Îi credeam recidivişti sau puşti plini de cocaină. Comisarii de poliţie strigau în gura mare la radio, cum că sunt laşi, că omoară femei şi copii şi cer îndurare când văd o uniformă de poliţist. Dar publicul nu înghite chestii de-astea. Există şi poliţai laşi, şi

borfaşi laşi, dar nu prea mulţi, nici dintr-unii, nici dintr-alţii. Iar cei de la conducere, cum e Brunette, n-au ajuns în vârf, omorând oameni. Au ajuns prin curaj şi inteligenţă, dar nici nu au sentimentul de haită, pe care îl au poliţiştii. Dar, mai presus de toate, ei sunt oameni de afaceri. Ce fac, fac pentru bani. Ca toţi oamenii de afaceri. Câteodată, un individ le bagă prea multe beţe în roate. O.K. Afară. Dar întâi se gândesc bine de tot. De ce naiba te tot dăscălesc eu?

— Brunette nu l-ar ascunde pe Malloy după ce a omorât doi oameni, am spus.

— Nu. Doar dacă e vorba de bani. Vrei să ne întoarcem?

— Nu.

Red şi-a pus mâinile pe volan. Barca a căpătat viteză.

— Să nu crezi că mie-mi plac ticăloşii ăştia, a zis. Îi urăsc din inimă.

Capitolul 37

Descriind un arc de cerc, reflectorul semăna cu un deget pătat de ceaţă, care mângâia valurile la vreo treizeci de metri de vapor. Era mai mult o chestiune de spectacol, decât ceva util, îndeosebi la acea oră târzie. Cei care ar fi dorit să dea lovitura, furând încasările, ar fi venit în număr mare pe la patru dimineaţa, când mai rămân doar câţiva jucători înrăiţi, iar membrii echipajului sunt frânţi de oboseală. Chiar şi aşa, riscurile ar fi fost prea mari. Mai încercaseră şi alţii şi dăduseră greş.

Vaporaşul a sosit, a descărcat clienţii, şi apoi s-a îndreptat spre ţărm. Red ţinea barca chiar în afara zonei luminate de reflector. Dacă le-ar fi venit ideea să-l ridice câţiva metri... Dar nu le-a venit. Au continuat să-l rotească încet, făcând apele întunecate să strălucească. Barca a ţâşnit în urma lui către vapor, trecând pe sub firul ancorei. Ne-am apropiat timid de carena murdară, ca un detectiv de hotel, care se pregăteşte să expedieze o prostituată.

Deasupra noastră se găseau hublouri de oţel, prea sus ca să ajungem la ele şi prea greu de deschis, chiar dacă le-am fi atins. Purtată de valuri, barca a lovit pereţii vechi ai lui Montecito. Lângă mine, o siluetă uriaşă s-a ridicat din întuneric. O frânghie a fost aruncată, s-a înălţat, a lovit, s-a prins şi capătul liber a căzut in apă. Red l-a pescuit cu un cârlig, a tras de el şi l-a legat de carcasa motorului bărcii. Ceaţa, câtă era, făcea ca totul să pară ireal. Aerul umed era rece ca o iubire stinsă.

Red s-a aplecat spre mine şi răsuflarea lui mi-a gâdilat urechea.

— Se mişca prea tare. Dacă vine un val mai mare, o răstoarnă. Oricum, trebuie să urcăm.

— Abia aştept, i-am răspuns tremurând.

A răsucit volanul, mi-a pus mâinile pe el, a ambreiat şi mi-a zis s-o ţin tot aşa. Am văzut o scară de fier sudată pe carenă, mulată pe ea. Treptele erau probabil, foarte alunecoase. Urcuşul părea la fel de atrăgător, ca şi escaladarea unui bloc. Red s-a agăţat de scară, după ce şi-a frecat zdravăn mâinile de pantaloni. S-a ridicat fără zgomot, fără efort, iar picioarele au ajuns pe trepte.

Arcul de cerc al reflectorului era acum mult în urma noastră. Mi se părea că lumina reflectată de apă îmi face capul ca o torţă, dar nu s-a întâmplat nimic. Am auzit deasupra sunetul înfundat al unor balamale grele. Un firicel de lumină gălbuie s-a scurs în ceaţă şi s-a pierdut. Se vedea jumătate din conturul unui hublou folosit la încărcarea mărfurilor. Nu era închis din interior. M-am întrebat de ce.

Am auzit şoapta lui Red, fără să înţeleg ce spune. Am lăsat volanul şi am început să urc. A fost unul dintre cele mai neplăcute drumuri pe care le-am făcut vreodată. Am aterizat gâfâind, într-o cală plină de cutii de carton, butoaie, colace de frânghie şi bucăţi de lanţ ruginit. Şobolanii ţipau, ascunşi prin colţuri. Lumina gălbuie venea din spatele unei uşi înguste, din capătul opus. Red şi-a apropiat buzele de urechea mea:

— De aici mergem direct la camera motoarelor. Unul dintre motoare e permanent ţinut sub presiune, pentru că nu au diesel-uri pe şandramaua asta. Aşa că probabil, o să dăm peste cineva acolo. Cea mai mare parte a echipajului lucrează deasupra, în sălile de joc, ca supraveghetori, chelneri etc.; deşi toţi s-au angajat că marinari. În camera motoarelor îţi voi arăta hornul unei guri de ventilaţie fără grilaj. Gura dă pe punte, unde nu te mai pot însoţi. Puntea va fi teritoriul tău – cât timp trăieşti.

— Probabil că ai rude la bord, i-am spus.

— S-au văzut lucruri şi mai ciudate. Te întorci repede?

— O să fac o grămadă de stropi când o să aterizez de pe punte, i-am răspuns şi mi-am scos portofelul. Cred că meriţi mai mult pentru treaba asta. Poftim. Consideră că e al tău.

— Nu îmi mai datorezi nimic, prietene.

— Îţi plătesc pentru drumul de întoarcere – chiar dacă n-o să-mi fie de folos. Ia banii înainte să dau în plâns şi să-ţi ud cămaşa.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu trebuie decât să am vorba dulce. Dar parcă aş avea o coadă de şopârlă în gură.

— Ţine-ţi banii, a zis Red. Mi-ai plătit deja drumul de întoarcere. Cred că ţi-e frică.

M-a apucat de mână. Mâna lui era puternică, tare, caldă şi puţin lipicioasă.

— Ştiu că ţi-e frică, mi-a şoptit.

— O să-mi treacă, într-un fel sau altul.

S-a întors cu o expresie ciudată, pe care nu am reuşit să o descifrez în lumina slabă. L-am urmat printre cutii şi butoaie, dincolo de pragul de fier al uşii, într-un coridor îngust, întunecat, cu mirosul caracteristic vapoarelor. Din coridor am ajuns pe o platformă de fier, uleioasă, de pe care am coborât pe

o scară de oţel de care abia ne ţineam. Şuieratul lămpilor de ulei acoperea orice alt sunet. Ne-am îndreptat către şuierat, sub privirea tăcută a munţilor de fier.

După colţ am zărit un tip îmbrăcat într-o cămaşă purpurie, care şedea într-un scaun descleiat, sub un bec ce atârna din tavan, citind ziarul de seară cu ajutorul unui deget murdar şi a unei perechi de ochelari cu ramă metalică, care ar fi putut să-i aparţină bunicului său.

Red a ajuns fără zgomot în spatele lui. A zis:

— Salut, piticule. Ce-ţi mai face bambina?

Italianul a căscat gura şi şi-a repezit mâna la cămaşă. Red l-a lovit în bărbie şi l-a prins înainte să cadă. L-a pus uşor pe podea şi a început să rupă fâşii din cămaşă purpurie.

— Asta o să-l doară mai rău decât vânătaia de pe bărbie, a şoptit Red. Dar treaba e că ar fi auzit zgomotul pe care îl faci urcând hornul. Cei de deasupra nu vor auzi nimic.

L-a legat pe italian şi i-a pus un căluş în gură. A ridicat ochelarii şi i-a pus într-un loc sigur. Ne-am dus la hornul gurii de ventilaţie care nu avea grilaj. M-am uitat în sus şi nu am văzut decât întuneric.

— La revedere, i-am zis.

— Poate ai nevoie de ceva ajutor.

Mi-am scuturat capul ca un câine ud.

— Aş avea nevoie de o companie de puşcaşi marini. Dar treaba asta o fac sau singur sau deloc. Pe curând.

— Cât stai? m-a întrebat cu o voce care încă părea îngrijorată.

— Cel mult o oră.

M-a privit fix şi şi-a muşcat buzele. Apoi a încuviinţat.

— Omul trebuie să facă ce trebuie, a zis. Vino pe la jocuri mecanice, dacă ai timp.

S-a îndepărtat fără zgomot. După ce a făcut patru paşi s-a întors.

— S-ar putea ca hubloul ăla deschis să fie o monedă folositoare, mi-a zis şi a plecat repede.

Capitolul 38

Un curent de aer rece străbătea hornul. Mi s-a părut un drum lung, până la vârf. După trei minute care au trecut ca o oră, am scos prudent capul din deschizătura în formă de trombon. Vedeam umbrele cenuşii ale unor bărci acoperite cu prelate, în întuneric se auzeau voci înăbuşite. Reflectorul desena încet cercuri. Se afla mai sus de punte, probabil pe o platformă aşezată pe unul dintre catargele ciuntite. Mă aşteptam să găsesc o santinelă cu o mitralieră, şi, poate, un Browning de calibru mic. Îşi pierdea vremea stând în frig, atât timp cât cineva lăsase cu amabilitate hubloul deschis.

Muzica zvâcnea din depărtare ca dintr-un radio de doi bani. O lumină de punte şi câteva stele vizibile prin ceaţă, mă priveau de sus cu răceală. Am ieşit din horn, mi-am scos pistolul de calibrul 38 din centură şi l-am ţinut lângă piept, acoperit cu vesta. Am făcut trei paşi şi am ciulit urechile. Nimic. Conversaţia şoptită se oprise, dar nu din cauza mea. Reuşisem să văd de unde vine: dintre două bărci de salvare. Şi, aşa cum se întâmplă, din noapte şi din ceaţă s-a născut în mod misterios, o rază de lumină suficient de puternică pentru a lumina contururile ameninţătoare ale unei mitraliere montate pe un trepied şi plasată lângă balustradă. Lângă ea stăteau doi bărbaţi, nemişcaţi, fără să fumeze: au început din nou să vorbească în şoapte care nu se închegau în cuvinte.

Am ascultat mult prea mult timp. O altă voce se auzi în spatele meu.

— Îmi pare rău, accesul oaspeţilor pe punte este interzis.

M-am întors, nu prea repede, şi m-am uitat la mâinile lui. Nu se vedeau prea clar, dar erau goale. Am făcut un mic pas lateral, încuviinţând, şi capătul unei bărci de salvare ne-a ascuns de privirile celorlalţi. Bărbatul a venit încet după mine, fără ca pantofii săi să facă vreun zgomot pe puntea umedă.

— Se pare că m-am rătăcit, am zis.

— Aşa se pare. Avea o voce tinerească, nu era vocea unui bloc de piatră. Dar în capul scărilor aveam o uşă închisă cu yala. E o yală bună. Pe vremuri, uşa era deschisă şi pusesem un lanţ şi o tăbliţă, dar am descoperit că cei mai vioi treceau peste lanţ.

Vorbea mult, fie din politeţe, fie pentru că aştepta ceva. Nu-mi dădeam seama exact.

— Probabil, că cineva a lăsat uşa deschisă, am spus.

Umbra a dat din cap. Era mai scundă decât mine.

— Dar vezi că asta ne creează o problemă. Dacă cineva a lăsat uşa deschisă, şefu' n-o să fie deloc încântat. Dacă nu, am vrea să ştim cum ai ajuns aici. Sunt sigur că înţelegi.

— Nu pare o problemă prea complicată. Hai să coborâm şi să vorbim cu el.

— Ai venit cu cineva?

— Cu o persoană foarte drăguţă.

— Ar fi trebuit să rămâi cu ea.

— Ştii cum e: cum ai întors capul, cum a agăţat-o altcineva.

A chicotit. Apoi bărbia i s-a mişcat încet, în sus şi-n jos. M-am lăsat în jos şi am sărit într-o parte. Şuieratul bastonului a fost ca un oftat în atmosfera calmă. Mi se părea că toate bastoanele din jur erau îndreptate către mine. Bărbatul înalt a înjurat.

— Hai, faceţi pe eroii! am zis.

Am deblocat zgomotos siguranţa de la pistol.

Uneori chiar şi o scenă proastă are priza la public. Cel înalt a îngheţat şi am văzut bastonul ce i se legăna în mână. Cel cu care vorbisem s-a gândit fără grabă.

— Asta nu o să-ţi ajute la nimic, a spus el pe un ton grav. N-o să pleci niciodată de aici.

— M-am gândit la asta. Dar apoi m-am gândit că pentru tine n-ar mai conta.

Continua să fie o scenă de doi bani.

— Ce vrei?, m-a întrebat liniştit.

— Am un pistol zgomotos, am zis, dar nu ţin neapărat să-l folosesc. Vreau să vorbesc cu Brunette.

— E plecat la San Diego, cu afaceri.

— Atunci cu înlocuitorul lui.

— Eşti un tip grozav, a spus cel cumsecade. Vom coborî. Îţi pui pistolul la loc înainte să trecem de uşă.

— O să-l pun când o să fiu sigur că trec de uşă.

A chicotit.

— Du-te înapoi la postul tău, Slim. Mă ocup eu de ăsta.

A trecut leneş prin faţa mea, iar înaltul s-a topit în întuneric.

— Atunci, urmează-mă.

Am traversat puntea în şir indian. Am coborât treptele alunecoase, acoperite cu alamă. În capul scărilor era o uşă groasă. A deschis-o şi a studiat yala. A zâmbit, a încuviinţat şi mi-a ţinut uşa. Am trecut de ea şi am vârât pistolul în buzunar.

În urma noastră, uşa s-a închis cu un ţăcănit.

— A fost o seară interesantă, până acum, a zis.

În faţa noastră era un coridor boltit, dincolo de care se vedea o sală de jocuri nu prea aglomerată. Arăta la fel ca oricare altă sală de jocuri. În capătul opus era un mic bar de sticlă şi câteva taburete. În mijloc – o scară ce cobora până într-un loc de unde se auzea muzica ce se risipea în sală. Auzeam roţile ruletelor. Un crupier împărţea cărţi unui singur client. Nu erau mai mult de şaizeci de oameni acolo. Pe masa de joc era un morman de fise, cu care ai fi putut să deschizi o bancă. Jucătorul era un bătrân cu părul alb, care-l privea pe crupier, doar cât să fie politicos, nimic mai mult.

Doi indivizi impasibili, îmbrăcaţi în haine de seară, s-au apropiat de noi prin coridorul boltit. Era normal. Veneau cu paşi degajaţi, iar însoţitorul meu scund şi zvelt îi aştepta. Cu mult înainte de a ajunge lângă noi, îşi duseseră mâinile la buzunare. Pentru a-şi căuta ţigările, fără îndoială.

— De acum încolo vom pune puţină ordine în mersul lucrurilor, a spus bărbatul cel scund. Sper, că nu te va deranja.

— Tu eşti Brunette, am spus eu brusc.

— Desigur, a răspuns el ridicând din umeri.

— Nu pari un tip dur.

— Asta sper şi eu.

Cei doi bărbaţi în smocking m-au înghesuit uşurel.

— Intră aici, a spus Brunette. Vom putea vorbi nestingheriţi.

A deschis uşa şi m-au dus înăuntru.

Încăperea era şi nu era, ca o cabină. Două lămpi de alamă, agăţate de plafon, atârnau deasupra unui birou întunecat, care nu era de lemn, poate din plastic. În capăt se aflau două paturi din lemn. Cel de jos era aranjat, iar pe cel de sus erau şase teancuri de plăci de gramofon. O combină mare, cu radio şi gramofon, se afla în colţ. Mai era o canapea roşie de piele, un covor roşu, scrumiere, un taburet pe care se aflau ţigări, o cană şi nişte pahare şi un băruleţ aşezat oblic faţă de paturile de lemn.

— Ia loc, a spus Brunette şi s-a aşezat la biroul pe care se aflau o mulţime de hârtii cu coloane de cifre.

Stătea pe un scaun cu spătar înalt, pe care l-a înclinat puţin, apoi m-a privit. S-a ridicat din nou în picioare, şi-a scos paltonul şi eşarfa, şi le-a aruncat într-o parte. S-a aşezat din nou, a luat de pe birou un stilou şi şi-a gâdilat cu el lobul unei urechi. Avea zâmbetul unei pisici, dar mie îmi plac pisicile.

Nu era nici tânăr, nici bătrân, nici gras, nici slab. Cum petrecuse multă vreme pe mare sau în apropiere, căpătase o mină sănătoasă. Părul lui avea culoarea castanei. Era ondulat şi se ondula şi mai mult pe mare. Avea o frunte lată, de om deştept, iar în ochii de culoare gălbuie se putea citi o ameninţare blândă. Avea mâini frumoase, bine întreţinute, fără

a fi feminine. Îmbrăcămintea sa de seară era închisă la culoare, albastru-petrol, după câte puteam eu să-mi dau seama. Mi se părea că perla era cam stridentă, dar poate eram gelos.

M-a privit un timp destul de îndelungat, înainte de a spune:

— Are o armă.

Una din gorilele lui stilate a înfipt în mijlocul spatelui meu ceva care probabil, nu era un băţ de undiţă. Mâinile m-au cercetat şi au înlăturat arma, căutând altele.

— Altceva?, întrebă o voce.

Brunette a clătinat din cap.

— Deocamdată nu.

Una din gorile a aruncat pistolul meu automat de-a lungul biroului. Brunette a pus stiloul jos, a luat un cuţit pentru desfăcut scrisori şi a împins arma către sugativă.

— Ei? a spus el calm, uitându-mi-se peste umăr. Mai e cazul să vă explic ce vreau?

Unul din ei a ieşit rapid şi a închis uşa. Celălalt a rămas atât de nemişcat, de parcă nici nu era acolo. A urmat un moment de destindere, întrerupt de un zumzăit de voci, îndepărtat, şi de o muzică în tonuri grave, iar undeva mai jos, huruit surd, aproape imperceptibil.

— Ceva de băut?

— Mulţumesc.

Gorila a preparat băuturile. Nu a încercat să ascundă paharele în timp ce o făcea. A pus unul la fiecare margine a biroului, pe cartonaşe negre.

— O ţigară?

— Mulţumesc.

— Ai ceva împotriva celor egiptene?

— Deloc.

Ne-am aprins ţigările. Am băut ceva cu gust de scotch, bun. Gorila n-a băut.

— Ceea ce vreau..., am început eu.

— Iartă-mă, dar asta n-are mare importanţă, nu?, a zis cu zâmbetul lui blând de pisică, şi ochii gălbui închişi, leneş, pe jumătate.

Uşa s-a deschis şi celălalt a revenit împreună cu haina de chelner, cu gura lui de gangster şi tot tacâmul. Mi-a aruncat o privire şi faţa i s-a făcut albă ca o scoică.

— N-a trecut de mine, a zis iute, muşcându-şi buza.

— Avea o armă, a spus Brunette împingând-o cu press-papier-ul. Asta. A şi înfipt-o în spatele meu pe punte.

— N-a trecut de mine, şefule, a răspuns haina de chelner, tot atât de prompt.

Brunette a ridicat încet ochii gălbui şi mi-a zâmbit.

— Ei?

— Curăţă-l, am spus.
— Poate să dovedească conducătorul vaporaşului, a mârâit haina de chelner.
— Ai lipsit de la 5:30?
— Nici un minut, şefule.
— Ăsta nu e un răspuns. Un imperiu se poate prăbuşi într-un minut.
— Nici o secundă, şefule.
— Dar poate fi păcălit, am spus şi am râs.
Haina de chelner a luat o atitudine de boxer şi pumnul lui a pleznit ca un bici. Aproape mi-a atins tâmpla. S-a auzit un zgomot surd. Pumnul lui a părut să se topească în aer. S-a răsturnat pe o parte, s-a prins de un colţ al biroului şi apoi a căzut pe spate. Era frumos să vezi şi pe altcineva încasând-o.
Brunette a continuat să-mi zâmbească.
— Sper că nu-l nedreptăţeşti, a spus el. Mai rămâne problema uşii dinspre punte.
— S-a întâmplat să fie deschisă.
— Mai e şi altă soluţie?
— Nu cu atâţia oameni în jur.
— O să-ţi vorbesc singur, a spus Brunette privind doar la mine.
Gorila l-a săltat pe haină de chelner de subsuori, l-a târât de-a lungul cabinei şi colegul lui i-a deschis uşa. Au ieşit. Uşa s-a închis.
— Bun, spuse Brunette. Cine eşti şi ce doreşti?
— Sunt detectiv particular şi vreau să vorbesc cu un tip numit Moose Malloy.
— Dovedeşte-mi că eşti detectiv particular.
I-am arătat. Mi-a aruncat legitimaţia înapoi peste birou. Buzele sale arse de soare şi vânt au continuat să zâmbească, dar zâmbetul începea să pară forţat.
— Anchetez o crimă, am spus. Uciderea unui bărbat numit Marriott, pe faleză, lângă clubul tău, Belvedere, joia trecută, noaptea. Se întâmplă că acest asasinat se leagă de un altul, asupra unei femei, săvârşit de Malloy, fost deţinut, spărgător de bănci şi genul clasic de dur.
A dat din cap.
— Încă nu te întreb ce are asta de a face cu mine. Presupun că o să ajungi şi acolo. Ce-ar fi să-mi spui cum ai ajuns pe vas?
— Ţi-am spus.
— Nu e adevărat, a spus el calm. Cum spuneai că te cheamă? Marlowe? Nu-i adevărat, Marlowe. Ştii şi tu asta. Băiatul ăla nu minte. Eu îmi aleg oamenii cu atenţie.
— Stăpâneşti o parte din Bay City. Nu ştiu cât de mare, dar suficient pentru ce-ţi doreşti. Un individ numit Sonderborg a

dirijat acolo o ascunzătoare pentru cei căutaţi de poliţie. A mai făcut şi trafic de droguri şi a fost implicat şi în ceva tâlhării. Evident, nu putea face toate astea fără relaţii. Nu cred că le putea face fără tine. Malloy a stat la el. Dar a plecat. Malloy are cam doi metri înălţime şi e greu de ascuns. Cred că se poate ascunde tocmai bine pe un vapor-cazino.

— Ai un raţionament simpluţ, a spus Brunette încet. Dacă vroiam să-l ascund, de ce aş fi riscat aducându-l aici? Şi-a sorbit băutura. La urma urmei, am alte treburi. E şi aşa destul de dificil să întreţii vapoare ca ale mele, fără prea multe complicaţii. Lumea e plină de locuri unde un escroc se poate ascunde. Dacă are bani. Ai altă idee?

— Poate, dar dă-o dracului.

— Nu pot face nimic pentru tine. Deci, cum ai ajuns pe vapor?

— N-am chef să-ţi spun.

— Mă tem că va trebui să te fac să spui, Marlowe. Lumina lămpilor de alamă făcea să-i strălucească dinţii. În fond, n-ar fi prea greu.

— Dacă îţi spun, îi trimiţi un mesaj lui Malloy?

— Ce mesaj?

M-am întins după portofelul de pe birou şi am scos de acolo o carte de vizită pe care am întors-o pe dos. Am pus portofelul la o parte şi am luat un creion. Pe dosul cărţii am scris câteva cuvinte, după care am împins-o pe birou. Brunette a luat-o şi a citit ce scrisesem pe ea.

— Mie nu-mi spune nimic, a zis el.

— Lui îi va spune.

S-a lăsat pe spate şi m-a privit fix.

— Nu te înţeleg. Îţi rişti pielea ca să vii aici şi să-mi întinzi o carte de vizită, ca eu s-o dau unui golan pe care nici nu-l cunosc. N-are nici un sens.

— N-are, dacă nu-l cunoşti.

— De ce nu ţi-ai lăsat arma la mal, ca să urci pe vapor ca toată lumea?

— Prima oară am uitat. Apoi mi-am dat seama că durul îmbrăcat în haină de chelner nu mă va lăsa niciodată să urc, după care am dat de un tip care ştia o altă cale.

Ochii săi gălbui s-au aprins din nou. A zâmbit, dar n-a spus nimic.

— Tipul ăla nu e un escroc. Doar că a stat pe plajă şi a fost numai urechi. Pe vaporul tău există un hublou deschis din interior şi o gură de ventilaţie care nu are grilaj. Trebuie să elimini un singur om ca să ajungi pe puntea vaporului. Ai face bine să-ţi verifici lista echipajului, Brunette.

Şi-a mişcat buzele uşor, una peste alta. A privit din nou cartea de vizită.

— Nimeni cu numele de Malloy nu se află la bordul acestui vas, a spus. Dar dacă spui adevărul despre hublou, o să văd ce se poate face.

— Du-te şi convinge-te.

Încă mai privea în jos.

— Dacă există vreo cale de a lua legătura cu Malloy, o voi face. Nu ştiu de ce mă deranjez.

— Aruncă o privire la hublou.

A stat o clipă nemişcat, apoi s-a aplecat şi mi-a împins arma peste biroul.

— Ce de treburi mai am, a meditat el de parcă ar fi fost singur. Conduc oraşe, aleg primari, corup poliţia, fac comerţ cu droguri, ascund pungaşi, atac femei bătrâne, sufocate de prea multe perle. Ce de timp liber am! A râs scurt. Ce de timp!

M-am întins după armă şi mi-am vârât-o înapoi sub haină.

Brunette s-a ridicat.

— Nu promit nimic, a spus el privindu-mă fix. Dar te cred.

— Bineînţeles, că nu promiţi.

— Ai riscat foarte mult ca să auzi atât de puţin.

— Da.

— Atunci..., a făcut un gest fără sens şi apoi şi-a întins mâna peste birou.

— Dă mâna cu un fraier, a spus el blând.

Am dat mâna cu el. Mâna lui era mică, fermă şi puţin cam caldă.

— Nu vrei să-mi spui cum ai aflat despre hubloul ăla?

— Nu pot. Dar cel care mi-a spus nu este un bandit.

— Te-aş putea face să vorbeşti, a zis el, şi imediat a clătinat din cap. Nu. Te-am crezut o dată. Te cred şi acum. Stai pe loc şi mai serveşte-te cu o băutură.

A apăsat pe un buton. Uşa din spate s-a deschis şi a intrat unul din băieţii lui duri.

— Stai aici. Oferă-i de băut dacă vrea. Fără grosolănii.

Gorila s-a aşezat şi mi-a zâmbit calm. Brunette a ieşit rapid din birou. Am fumat. Mi-am terminat băutura. Gorila mi-a pregătit alta. Am terminat-o şi pe-asta, plus încă o ţigară.

Brunette s-a întors şi şi-a spălat mâinile în chiuveta din colţ. Apoi s-a aşezat din nou la biroul lui. A făcut semn cu capul către gorilă. Aceasta a ieşit silenţios. Ochii gălbui mă studiau.

— Ai dreptate, Marlowe. Iar eu am 164 de oameni în echipaj. Ei..., a dat el din umeri. Te poţi întoarce cu vaporaşul. Nimeni nu-ţi va sta în cale. Cât despre mesajul tău, am câteva legături pe care le voi folosi. Noapte bună. Probabil, ar trebui să-ţi mulţumesc pentru demonstraţie.

— Noapte bună, am spus, m-am ridicat şi am ieşit.

Altcineva era acum răspunzător de întâmpinarea vaporaşului. Alt vaporaş m-a dus la mal. M-am îndreptat către salonul de jocuri mecanice şi m-am sprijinit de perete, înconjurat de mulţime.

În câteva minute a venit şi Red şi s-a sprijinit de perete lângă mine.

— Uşor, nu? a spus Red încet, pe fundalul creat de vocile groase şi clare ale jucătorilor.

— Datorită ţie. A înghiţit-o. E îngrijorat.

Red s-a uitat în dreapta şi în stânga şi s-a apropiat mai mult de urechea mea.

— Ţi-ai găsit omul?

— Nu. Dar sper că Brunette va găsi o cale de a-i transmite un mesaj.

Red s-a întors şi s-a uitat din nou la mese. A căscat, s-a îndreptat de mijloc şi s-a îndepărtat de perete. Omul cu nasul ca un cioc şi-a făcut din nou apariţia. Red s-a dus la el.

— Bună, Olson, i-a zis şi aproape s-a dezechilibrat când a trecut pe lângă el.

Olson s-a uitat după el acru şi şi-a îndreptat pălăria. Enervat, a scuipat pe jos.

Îndată ce a plecat, am părăsit şi eu localul, mergând înspre parcarea unde îmi lăsasem maşina. M-am întors în Hollywood, am garat maşina şi am urcat în apartamentul meu.

M-am descălţat şi am mers prin cameră doar în ciorapi, pipăind podeaua cu degetele de la picioare, încă mai erau înţepenite. Apoi m-am aşezat pe marginea patului rabatabil şi am încercat să ghicesc cât e ceasul. N-o puteam face. Puteau trece ore sau zile până îl găseam pe Malloy. Poate că nu aveam să-l găsesc înainte să-l prindă poliţia. Dar nici poliţia nu prea avea şanse să-l prindă vreodată. Nu viu.

Capitolul 39

P

e la ora zece am telefonat familiei Grayle din Bay City. Am crezut că e probabil târziu ca să o găsesc, dar m-am înşelat. A trebuit să trec de o cameristă şi un majordom, înainte să-i aud vocea. Avea un aer nonşalant.

— Ţi-am promis că te sun. E puţin cam târziu, dar am avut o grămadă de lucruri pe cap.

— Altă neprezentare? m-a întrebat rece.

— Poate că nu. Şoferul tău mai lucrează la ora asta?

— Lucrează până la ce oră îi spun.

— Ce-ar fi să treci să mă iei? O să mă vâr în costumul meu de gală.

— Drăguţ din partea ta, mi-a răspuns pe un ton tărăgănat. Crezi că merită să fac efortul?

Amthor îi vindecase complet centrii vorbirii – dacă fusese vreodată ceva de vindecat la ei.

— Ţi-aş arăta tabloul meu, i-am zis.

— N-ai decât un singur tablou?

— Am un apartament mic.

— Am auzit şi eu că există aşa ceva, a zis tot tărăgănat, apoi şi-a schimbat tonul. Nu mai face atâtea mofturi. Eşti foarte bine clădit, dom'le, să ştii de la mine. Mai dă-mi o dată adresa!

I-am dat-o.

— Uşa de la bloc este închisă, am zis, dar o să cobor şi o s-o deschid.

— Minunat, a spus. Nu mai trebuie să-mi iau şperaclul.

A închis, lăsându-mă cu sentimentul ciudat că vorbisem cu cineva care nu există.

Am coborât în holul blocului şi am deschis uşa, apoi am făcut un duş, mi-am pus pijamaua şi m-am întins pe pat. Aş fi putut dormi şi o săptămână. M-am smuls din pat şi am pus zăvorul la uşa, lucru pe care uitasem să-l fac, m-am dus ca prin ceaţa în bucătărie şi am scos paharele şi o sticlă de lichior fin pe care îl păstrasem pentru când aveam să seduc o damă cu adevărat stilată.

M-am întins la loc.

— Roagă-te, am zis cu voce tare. Nu ţi-a mai rămas decât să te rogi.

Mi-am închis ochii. Camera se clătina ca o barcă, iar aerul închis părea să fie îmbibat cu ceaţa şi cu foşnetul brizei marine. Simţeam mirosul acru şi putred al unei case părăsite. Mirosea a ulei de motor şi am văzut un pitic în cămaşă purpurie care citea la lumina unui bec cu ochelarii bunicului său. Am urcat şi am tot urcat prin corpul unei trombe de aerisire. Am urcat pe Himalaya şi am ieşit pe vârf şi în jurui meu erau tot felul de tipi cu mitraliere. Am stat de vorbă cu un bărbat cu ochi gălbui, scund şi ciudat de omenos care era un gangster sau chiar mai rău. M-am gândit la un uriaş cu păr roşcat şi ochi violeţi care era probabil, cel mai cumsecade om pe care l-am cunoscut vreodată. Am încetat să mă mai gândesc. În spatele pleoapelor mele dansau lumini. Eram pierdut în spaţiu. Eram un prost care se întorcea dintr-o aventură inutilă. Eram un pachet uriaş de dinamită care exploda cu un fâsâit. Eram un gândac cu capul roz urcând pe clădirea primăriei.

Dormeam. M-am trezit încet, fără să vreau, iar ochii mei priveau fix tavanul luminat de lampă. Am auzit un zgomot încet.

Cineva se furişa greoi prin cameră. Am ciulit urechile. Apoi, am întors capul uşor şi m-am uitat la Moose Malloy. Se mişca printre umbre la fel de silenţios ca întotdeauna. În mână avea un pistol care lucea ameninţător. Îşi dăduse pălăria pe spate peste părul negru, cârlionţat. Adulmeca, precum un câine de vânătoare. M-a văzut când am deschis ochii. A venit uşor până la marginea patului şi s-a uitat la mine.

— Am primit mesajul tău, a zis. Blocul pare curat. N-am văzut copoi pe-afară. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, o să ieşim amândoi cu picioarele înainte.

M-am răsucit puţin pe pat şi el a controlat repede sub pernă. Avea aceeaşi faţă lată şi palidă şi ochii săi păstrau aceeaşi expresie blândă. În seara asta purta un pardesiu. Nu prea i se potrivea. Era descusut la un umăr şi abia se ţinea să nu cadă. Probabil fusese cea mai mare măsură pe care o găsise, dar nu era suficientă pentru Moose Malloy.

— Speram că o să treci, i-am zis. Nu ştie nici un poliţist despre asta. Vroiam doar să te văd.

— Mai departe, a zis el.

S-a îndreptat către o masă, şi-a pus pistolul pe ea, şi-a scos cu greu pardesiul şi s-a aşezat în cel mai bun scaun pe care îl aveam. A scârţâit, dar a rezistat. S-a lăsat uşor pe spate şi şi-a tras pistolul lângă el. A scos un pachet de ţigări din buzunar, l-a scuturat şi a luat o ţigară fără să o atingă cu degetele. A aprins un chibrit pe unghie. Mirosul înţepător al fumului s-a răspândit în cameră.

— Nu cumva eşti bolnav, a zis el.
— Nu, doar mă odihneam. Am avut o zi grea.
— Uşa era deschisă. Aştepţi pe cineva?
— O damă.
M-a privit gânditor.
— Poate n-o să vină, i-am zis. Dacă vine, o s-o ţin la uşă.
— Ce damă?
— O oarecare. Dacă vine, scap eu de ea. Prefer să vorbesc cu tine.
A zâmbit atât de şters, încât colţurile gurii abia s-au mişcat. A tras un fum din ţigară, cu stângăcie, de parcă ar fi fost prea mică pentru a o ţine între degete.
— Ce te-a făcut să crezi că sunt pe Monty?, m-a întrebat
— Un poliţai din Bay City. E o poveste lungă şi plină de găuri.
— Poliţia din Bay City e pe urmele mele?
— Te-ar deranja?
A zâmbit din nou, la fel de şters. A scuturat uşor din cap.
— Ai omorât o femeie, am zis. Jessie Florian. Asta a fost o greşeală.
S-a gândit. Apoi a încuviinţat.
— Să sărim peste asta, a zis calm.
— Dar asta a pus capac la toate, am zis. Nu mi-e frică de tine. Nu eşti un ucigaş. N-ai vrut s-o omori. De treaba de pe Central ai fi putut să scapi, dar nu şi de faptul că ai crăpat capul unei bătrâne.
— Ai ceva tupeu, amice, a zis încet.
— După cum am fost tratat, nici nu mai ştiu cum să mă port. N-ai vrut s-o omori, nu-i aşa?
Ochii lui nu aveau astâmpăr. Stătea cu capul aplecat, de parcă ar fi pândit un zgomot neobişnuit.
— Ar cam fi timpul să-ţi cunoşti forţa, i-am spus.
— E prea târziu.
— Vroiai să-ţi spună ceva. Ai apucat-o de gât şi ai scuturat-o. Murise înainte să o dai cu capul de tăblia patului.
Mă privea fix.
— Ştiu ce vroiai să-ţi spună, am zis.
— Zi mai departe.
— Era un poliţai cu mine când am găsit-o. A trebuit să-i povestesc.
— Cât de mult?
— Destul de mult, dar nu şi despre astă-seară.
— O.K. De unde ai ştiut că sunt pe Monty?
Mă mai întrebase asta. Părea să fi uitat.
— N-am ştiut. Dar cel mai uşor mod de a fugi era pe apă. Cu aranjamentele din Bay City, puteai să te refugiezi pe unul

dintre vapoarele-cazino. De acolo puteai uşor să fugi, dacă te ajuta cine trebuie.

— Laird Brunette e băiat bun, a spus inexpresiv. Cel puţin aşa am auzit. Eu n-am vorbit niciodată cu el.

— A reuşit să-ti transmită mesajul.

— Amice, omul are o mulţime de legături, ce naiba! Când facem ce-ai scris pe bilet? M-am gândit că te-ai hotărât să fii cinstit. Altfel nu mi-aş fi asumat riscul să vin aici. Când plecăm?

Şi-a stins ţigara şi m-a privit. Umbra lui uriaşă plutea ameninţător pe perete. Era atât de mare, încât părea ireal.

— Ce te-a făcut să crezi că eu am omorât-o pe Jessie Florian?, m-a întrebat brusc.

— Distanţa dintre urmele de degete de pe gâtul ei. Faptul că trebuia să scoţi ceva de la ea şi că eşti suficient de puternic pentru a omorî oameni, fără să vrei?

— Copoii s-au prins?

— Nu ştiu.

— Şi ce crezi că vroiam de la ea?

— Credeai că ştie unde-i Velma.

A încuviinţat fără să vorbească şi a continuat să se uite fix la mine.

— Dar nu ştia, am zis. Velma a fost prea vicleană pentru ea.

Cineva a bătut încet la uşă. Malloy s-a aplecat puţin, a zâmbit şi şi-a ridicat pistolul. Clanţa s-a mişcat. S-a ridicat încet, gata de bătaie şi a ascultat. Apoi şi-a întors privirea de la uşă, către mine. Mi-am pus picioarele pe podea şi m-am ridicat. Malloy mă privea în linişte, fără să se mişte. M-am dus la uşă.

— Cine e?

— Deschide, prostule, e ducesa de Windsor.

Era vocea ei.

— Numai puţin.

M-am uitat în spate, la Malloy. Era încruntat. M-am apropiat de el şi i-am spus în şoaptă:

— Există o singură soluţie: te duci în camera cealaltă şi aştepţi. O să o trimit la plimbare.

M-a ascultat şi s-a gândit. Faţa lui era inexpresivă. Nu mai avea mare lucru de pierdut. Nu îi era frică niciodată. Acest sentiment nu fusese implantat în sufletul lui. A încuviinţat, în sfârşit, şi-a luat pardesiul şi pălăria şi a trecut încet, pe lângă pat, în camera cealaltă. A închis uşa, dar nu de tot.

M-am uitat în jur ca să văd dacă a mai rămas vreo urmă a prezenţei lui. Nimic altceva, decât un chiştoc de ţigară, pe care l-ar fi putut lăsa oricine. M-am dus la uşa de la intrare şi am deschis-o. Malloy pusese zăvorul la loc după ce intrase.

Era zâmbitoare, îmbrăcată în pelerina cu guler înalt, de vulpe argintie, despre care îmi povestise. Cerceii de smarald erau aproape îngropaţi în blana albă şi moale. În mână strângea uşor geanta mică de seară.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă când m-a văzut. M-a măsurat cu o privire rece.

— Deci aşa, s-a strâmbat. Pijama şi halat. Uite cum vrea el să-mi arate minunatul lui tablou. Ce proastă sunt!

M-am dat la o parte şi i-am ţinut uşa.

— N-o lua chiar aşa. Tocmai mă îmbrăcam atunci când a venit un poliţai. Abia a plecat.

— Randall?

Am încuviinţat. E mai uşor să minţi dând din cap, decât vorbind. A ezitat o clipă, apoi a trecut pe lângă mine ca un vârtej de blană parfumată.

Am închis uşa. A traversat camera încet, a privit inexpresiv spre perete şi s-a întors repede.

— Să ne înţelegem, a zis. Nu sunt chiar o târfă. Nu-mi place să fiu trântită direct în pat. Am avut parte prea des de asta, în trecut. Lucrurile trebuie să decurgă ceva mai elegant.

— Vrei să bei ceva înainte să pleci?

Mă sprijineam încă de uşă, în partea opusă a camerei.

— Plec?

— Mi-ai dat impresia că nu prea îţi place aici.

— Am vrut să-ţi atrag atenţia. A trebuit să fiu puţin vulgară ca să reuşesc. Nu sunt o prostituată. Cedez, dar nu atât de uşor. Da, am să beau ceva.

M-am dus la bucătărie şi am umplut două pahare, cu mâini destul de nesigure. Le-am dus înapoi şi i-am întins unul dintre ele. Din camera cealaltă nu se auzea nici o suflare. A luat paharul, a gustat, apoi s-a uitat prin el la peretele opus.

— Nu-mi place ca bărbaţii să mă întâmpine în pijama, a zis. E ciudat. Mi-a plăcut de tine. Mult. Dar s-ar putea să-mi treacă. Mi s-a-ntâmplat adesea.

Am încuviinţat şi am băut.

— Majoritatea bărbaţilor sunt doar nişte animale, a zis. De fapt, cam toţi oamenii sunt animale, după părerea mea.

— Probabil că banii te fac să suporţi mai uşor.

— Aşa crezi atunci când n-ai avut niciodată bani. De fapt, nu fac decât să-ţi creeze alte probleme. A zâmbit ciudat. Şi uiţi cât de grele erau vechile probleme.

A scos din poşetă o tabacheră aurită, m-am dus lângă ea şi i-am oferit un foc. A suflat un norişor de fum şi l-a privit cu ochii întredeschişi.

— Aşează-te lângă mine, a zis brusc.

— Hai să vorbim puţin, întâi.

— Despre ce? A, colierul meu?
— Despre crimă.
Nimic nu s-a clintit pe faţa ei. A mai suflat un norişor de fum, de data asta mai încet.
— E un subiect neplăcut. Chiar trebuie să-l abordăm?
Am ridicat din umeri.
— Lin Marriott nu era un sfânt, a zis. Dar tot nu-mi face nici o plăcere să vorbesc despre asta.
M-a privit rece timp de o clipă, apoi a băgat mâna în geantă, căutând o batistă.
— Eu unul nu cred că lucra împreună cu hoţii de bijuterii, am zis. Poliţiştii pretind că ei aşa cred. Dar ei pretind multe lucruri. Eu cred că nu era nici măcar un şantajist, în sensul adevărat al cuvântului. Interesat, nu?
— Oare?
Tonul ei era acum foarte, foarte rece.
— Mă rog, nu chiar, am încuviinţat şi am golit restul paharului. A fost extrem de amabil din partea dumneavoastră că aţi venit, doamnă Grayle. Dar se pare că suntem într-o stare de spirit nepotrivită. Eu, de exemplu, nu cred nici măcar că Marriott a fost omorât de nişte hoţi de bijuterii. Nu cred că s-a dus în canionul acela ca să răscumpere un colier de jad. Eu nu cred nici măcar, că un colier de jad a fost vreodată furat. Tot cred că s-a dus în acel canion ca să fie omorât. Deşi el credea că se duce ca să ajute pe cineva să comită o crimă. Dar Marriott nu era deloc un bun criminal.
S-a aplecat un pic în faţă, iar zâmbetul ei a devenit sticlos. Brusc, fără ca ceva să se schimbe cu adevărat, nu mai era frumoasă. Arăta doar ca o femeie care ar fi fost periculoasă acum o sută de ani, tentantă acum douăzeci, dar care astăzi era ceva de mâna a doua.
Nu a zis nimic, dar bătea darabana cu mâna dreaptă pe încuietoarea de la poşetă.
— Nu era deloc un bun criminal, am zis. La fel ca Al Doilea Criminal din Richard al III-lea. Cel care avea rămăşiţe de conştiinţă, dar vroia şi să pună mâna pe bani şi care, până la urmă, n-a mai făcut treaba pentru că s-a tot gândit şi răzgândit. Astfel de criminali sunt foarte periculoşi. Ei trebuie înlăturaţi – uneori cu ajutorul bastonului.
A zâmbit.
— Şi pe cine crezi tu că ar fi trebuit el să omoare?
— Pe mine.
— Asta-i foarte greu de crezut, că cineva te ura chiar întratât. Şi ai mai spus şi că nimeni nu mi-a furat colierul. Ai vreo dovadă?
— N-am zis că am. Am zis doar că aşa cred.

— Atunci de ce faci prostia să vorbeşti despre asta?

— Dovada, am zis, este o chestiune foarte relativă. Reprezintă înclinarea balanţei probabilităţilor. Şi asta, este o chestiune subiectivă. Mobilul omorârii mele este destul de slab: doar că încercam să dau de o fostă cântăreaţă de pe Central Avenue odată cu ieşirea din închisoare a unui anume Moose Malloy, care începuse şi el să o caute. Poate că încercam să-l ajut s-o găsească. În mod clar, ea putea fi găsită, altfel lui Marriott nu i s-ar mai fi putut explica că eu trebuie să fiu omorât repede. El n-ar fi crezut asta, dacă nu ar fi fost aşa. Dar există un mobil mult mai puternic pentru a-l omorî pe Marriott, mobil pe care el, din înfumurare, sau din dragoste, sau din lăcomie, sau din toate trei, nu l-a luat în considerare. Se temea, dar nu pentru sine însuşi. Se temea de actele de violenţă la care lua parte şi pentru care ar fi putut fi condamnat. Dar, pe de altă parte, lupta să-şi asigure ziua de mâine. Aşa că a riscat.

Am tăcut. Ea a încuviinţat şi a zis:

— Foarte interesant. Pentru cineva care ştie despre ce vorbeşti.

— Iar tu ştii, i-am zis. ...

Ne-am uitat unul la celălalt. Îşi băgase iarăşi mâna dreaptă în poşetă. Mi-era destul de clar ce se afla înăuntru, dar ea nu se grăbea. Toate la timpul lor.

— Hai, terminăm cu gluma, am zis. Suntem singuri aici. Nu ne putem convinge unul pe altul. Ne neutralizăm reciproc. O fată care trăia în mizerie a devenit nevasta unui multimilionar. În drumul ei spre înalta societate, o bătrână prăpădită a recunoscut-o; probabil, că a auzit-o cântând la radio – i-a recunoscut vocea şi s-a dus să vadă – iar bătrâna asta trebuia făcută să tacă. Dar era ieftină, deci nu ştia prea multe. Însă bărbatul care s-a ocupat de ea şi care îi plătea lunar, care avea o poliţă asupra casei şi o putea arunca în şanţ, dacă făcea pe nebuna – bărbatul acela ştia totul. El era scump. Dar nici asta n-avea importanţă, atât timp cât nu mai ştia şi altcineva. Dar, într-o zi, un tip dur numit Moose Malloy, avea să iasă din închisoare şi să înceapă să descopere câte ceva despre fosta lui iubită. Pentru că sărmanul fraier o iubea – şi încă o mai iubeşte. Asta face ca lucrurile să fie comice. Tragi-comice. Şi, cam tot pe-atunci, un detectiv particular începe să-şi bage şi el nasul. Aşa că veriga slabă a lanţului, Marriott, încetează să mai fie un lux. El devine o ameninţare. Vor ajunge la el şi îl vor stoarce de informaţii. Aşa e el. Se topeşte la căldură. Aşa că a fost omorât înainte de a apuca să se topească. Cu un baston. De către tine.

N-a făcut decât să-şi scoată mâna din poşeta, cu un pistol în ea. L-a îndreptat către mine şi a zâmbit. Eu n-am făcut nimic.

Dar asta n-a fost tot. Moose Malloy a ieşit din camera cealaltă ţinând un Colt 45 ce continua să arate ca o jucărie în mâinile lui uriaşe.

Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. S-a uitat numai la doamna Lewin Lockridge Grayle. S-a aplecat înainte, i-a zâmbit şi i-a spus încet:

— M-am gândit eu că recunosc vocea. Am ascultat vocea asta timp de opt ani, cât îmi mai aduceam aminte. Totuşi, îmi plăcea mai mult când aveai părul roşu. Bună, frumoaso. Nu ne-am văzut de mult.

Ea a întors pistolul.

— Nu te apropia de mine, ticălosule, a zis ea.

S-a oprit şi a lăsat pistolul în jos. Era la câţiva paşi de ea. Respira greu.

— Nu m-am gândit niciodată. Abia acum mi-a venit, aşa, din senin. Tu m-ai turnat. Tu. Micuţa Velma.

Am aruncat o pernă, dar am fost prea încet. L-a împuşcat de cinci ori în stomac. Gloanţele n-au făcut mai mult zgomot, decât degetele introduse într-o mănuşă.

Apoi şi-a îndreptat pistolul spre mine şi a tras, dar era gol. A sărit după pistolul lui Malloy. N-am mai ratat cu a doua pernă. Am ocolit patul şi am dat-o la o parte, înainte să apuce să-şi ia perna de pe faţă. Am ridicat Colt-ul şi, cu el în mână, am ocolit iarăşi patul. Malloy era încă în picioare, dar se clătina. Avea gura deschisă şi îşi pipăia corpul cu mâinile. I s-au înmuiat genunchii şi a căzut în lateral, pe pat, cu faţa în jos. Respiraţia lui greoaie răsuna în cameră. Ridicasem telefonul înainte ca ea să apuce să facă vreo mişcare. Ochii ei erau de un cenuşiu mat. Ca un lac pe jumătate îngheţat. A ţâşnit către uşă, iar eu nu am încercat să o opresc. A lăsat uşa larg deschisă, aşa că după ce am vorbit la telefon, am traversat camera şi am închis-o. I-am răsucit puţin capul pe pat, ca să nu se sufoce. Încă mai era în viaţă, dar după cinci gloanţe în stomac, nici chiar Moose Malloy, nu mai poate trăi multă vreme.

M-am întors la telefon şi l-am sunat pe Randall acasă.

— Malloy, am zis. În apartamentul meu. Împuşcat de cinci ori în burtă de doamna Grayle. Am sunat la urgenţă. Ea a fugit.

— Trebuia să faci tu pe deşteptul, au fost singurele sale cuvinte, apoi a închis repede.

M-am întors la pat. Malloy îngenunchease lângă pat, şi încerca să se ridice, strângând cearşafurile. Transpira abundent. A clipit încet, iar lobii urechilor s-au întunecat. Era încă în genunchi şi încă încerca să se ridice când a venit

ambulanţa. Au fost necesari patru oameni ca să-l pună pe targă.

— Are o şansă mică, dacă gloanţele sunt de calibrul 25, a spus doctorul înainte de a ieşi. Depinde ce-au atins înăuntru. Dar are o şansă.

— Nu i-ar place să scape.

N-a scăpat. A murit în cursul nopţii.

Capitolul 40

– Ar fi trebuit să dai o serată, a spus Anne Riordan, din celălalt capăt al camerei. Pahare de cristal şi tacâmuri de argint, feţe de masă apretate – asta dacă se mai folosesc feţe de masă în locurile unde se dau serate – lumânări, femei purtând cele mai bune bijuterii şi bărbaţi purtând cravate albe. Chelnerii trecând discret printre mese cu sticle de şampanie învelite, copoi arătând cam stânjeniţi în hainele de seară închiriate – cine n-ar fi? – suspecţi cu zâmbete rigide şi mâini neastâmpărate şi tu în capul mesei, explicând totul, puţin câte puţin, cu încântătorul tău zâmbet obosit şi accentul tău pseudo-englezesc.

— Mda, am zis. Ce-ar fi să-mi dai ceva să ţin în mână, cât timp faci tu pe deşteapta?

S-a dus în bucătărie, a zdrăngănit gheaţa, s-a întors cu două pahare înalte şi s-a aşezat la loc.

— Prietenele tale trebuie că dau o grămadă de bani pe băutură, a spus luând o înghiţitură.

— Şi brusc majordomul a leşinat, am spus. Numai că nu majordomul era criminalul. A leşinat doar aşa, ca să fie amabil. Am golit o parte din pahar. Nu e genul ăsta de poveste, strălucitoare şi isteaţă, am continuat. Este întunecată şi plină de sânge.

— Ea a reuşit să scape?

— Până acum, da. Nu s-a întors acasă. Probabil, că a avut o ascunzătoare unde şi-a schimbat hainele şi aspectul. La urma urmei, ducea o viaţă periculoasă, ca şi marinarii. Era singură când a venit să mă vadă. Fără şofer. A venit cu o maşină mică, pe care a lăsat-o la câteva străzi distanţă.

— Or să o prindă, dacă vor asta.

— Nu fi rea. Wilde, procurorul, e un tip cinstit. Am lucrat pentru el, mai demult. Şi dacă o prind, ce dacă? Vor trebui să se lupte cu douăzeci de milioane de dolari, un chip de înger şi, sau, cu Lee Farrel sau cu Rennenkamp. Le va fi al dracului de greu să dovedească că ea l-a ucis pe Marriott. Nu au decât un mobil al crimei şi trecutul ei, dacă îl pot descoperi. Probabil ca ea nu are cazier: în caz contrar, s-ar fi purtat altfel.

— Şi Malloy? Dacă mi-ai fi spus despre el mai înainte, aş fi ştiut imediat cine era ea. Apropo, tu cum ţi-ai dat seama? Fotografiile alea două nu erau ale aceleiaşi femei.

— Nu erau. Mă întreb dacă doamna Florian ştia că cineva schimbase fotografiile. A părut destul de surprinsă când i-am arătat fotografia Velmei, cea pe care scria Velma Valento. Dar poate că ştia. Poate că mi-a ascuns-o tocmai ca să mi-o bage pe gât. Ştiind că nu poate face nici un rău, că e doar o fotografie a altei fete, adusă de Marriott.

— E doar o presupunere.

— Aşa trebuie să fi fost. Iar faptul că Marriott m-a sunat trebuie să se fi datorat vizitei mele la doamna Florian. Moartea lui Marriott s-a datorat faptului că era veriga slabă a lanţului. Doamna Florian nici nu ştia că Velma devenise doamna Lewin Lockridge Grayle. N-avea cum. Au cumpărat-o prea ieftin. Grayle spune că s-au căsătorit în Europa, iar ea şi-a folosit numele adevărat. Nu va spune nici unde, nici când. Nu va spune nici care era numele ei adevărat. Nu va spune unde se ascunde ea. Eu nu cred că ştie. Dar copoii sunt de altă părere.

— De ce nu vrea să le spună?

Anne Riordan şi-a sprijinit bărbia în palmă şi m-a privit cu ochi întunecaţi.

— E atât de înnebunit după ea, încât nu-i pasă cine o stânge în braţe.

— Sper că ea s-a simţit bine în braţele tale, a spus Anne Riordan acid.

— Se juca cu mine. Se temea puţin de mine. Nu vroia să mă omoare pentru că nu e bine să omori pe cineva care e un fel de poliţist. Probabil că în cele din urmă ar fi încercat, aşa cum ar fi omorât-o şi pe Jessie Florian, dacă Malloy nu i-ar fi luat-o înainte.

— Probabil că e distractiv să fi jucăria unei blonde frumoase. Chiar dacă există şi un mic risc, ca întotdeauna.

Am tăcut.

— Presupun că n-o pot pedepsi pentru că l-a omorât pe Malloy, fiindcă el avea un pistol.

— Nu. Cu relaţiile ei...

Ochii ei cu reflexe aurii m-au studiat atent.

— Crezi că a vrut să-l omoare pe Malloy?

— Se temea de el, am zis. Îl turnase cu opt ani înainte. El părea să ştie asta, dar nu i-ar fi făcut nici un rău. Încă o iubea. Da, cred că ar fi omorât pe oricine trebuia. Avea pentru ce să lupte. Dar nu poţi să continui aşa la nesfârşit. A încercat să mă împuşte la mine acasă, dar pistolul nu mai avea gloanţe. Ar fi trebuit să mă ucidă odată cu Marriott.

— O iubea, a zis Anne încet. Mă refer la Malloy. Pentru el nu avea importanţă că ea nu-i scrisese de şase ani sau că nu-i făcuse nici o vizită la închisoare. N-avea importanţă că-l turnase ca să pună mâna pe recompensă. Şi-a cumpărat nişte

haine şi a început să o caute imediat ce a ieşit. Aşa că ea a înfipt cinci gloanţe în el în loc de bună ziua. Şi el omorâse doi oameni, dar o iubea. Ce lume!

Mi-am terminat băutura şi mi-am compus o expresie însetată. Nu m-a băgat în seamă. A zis:

— Ea a trebuit să-i spună lui Grayle de unde vine şi lui nu i-a păsat. A luat-o de nevastă sub un alt nume, şi-a vândut postul de radio ca să rupă orice legătură cu cei care ar fi putut să o recunoască şi i-a dăruit toate bogăţiile din lume. Ea ce i-a oferit?

— Greu de spus.

Am zornăit gheaţa în pahar, dar nici asta n-a fost de folos.

— Presupun că i-a dat satisfacţia că el, deşi bătrân, poate avea o soţie tânără, frumoasă şi sclipitoare. O iubea. De ce naiba discutăm noi despre asta? Se întâmplă mereu. Nu avea nici o importanţă ce făcuse, cu cine se încurcase sau ce fusese ea altă dată. O iubea.

— Ca şi Moose Malloy, a zis Anne înăbuşit.

— Hai să mergem pe plajă.

— Nu mi-ai spus despre Brunette, nici despre cărţile de vizită ascunse în acele ţigări, nici despre Amthor sau doctor Sonderborg, nici despre acel mic indiciu care te-a pus pe drumul cel bun.

— I-am dat doamnei Florian una din cărţile mele de vizită. A pus un pahar ud deasupra ei. O asemenea carte de vizită am găsit în buzunarul lui Marriott – cu urma de pahar. Marriott nu era dezordonat. Asta a fost un fel de indiciu. Odată ce începi să bănuieşti, este uşor să găseşti legăturile, cum ar fi că Marriott avea o poliţă asupra casei doamnei Florian, ca s-o ţină la respect. Cât despre Amthor, e un măr putred. L-au ridicat dintr-un hotel din New York şi au zis că e sub urmărire internaţională. Atât Scotland Yard, cât şi Parisul au amprentele lui. Cum dracu au aflat astea într-una sau două zile, habar n-am. Băieţii ăştia lucrează repede când au chef. Cred că Randall ştia toate astea de mai multă vreme şi îi era frică să nu-mi bag şi eu nasul. Dar Amthor n-are legătură cu omorul. Şi nici cu Sonderborg. Pe-ăsta încă nu l-au găsit. Se pare că şi el are cazier, dar nu pot fi siguri până nu pun mâna pe el. Cât despre Brunette – nu-i poţi face nimic unuia ca el. O să-l ducă în faţa Curţii Supreme şi el o să refuze să spună ceva, conform drepturilor sale constituţionale. Nu trebuie să-şi facă probleme pentru reputaţia sa. Dar se întâmplă nişte mici cutremure aici, în Bay City. Şeful poliţiei a fost dat afară şi jumătate dintre detectivi au fost trecuţi la patrule. Un tip foarte simpatic, Red Norgaard, care m-a ajutat să urc pe Montecito, şi-a reprimit

slujba. Primarul învârte toate astea, şi o să facă pe el din oră în oră până se termină criza.

— Chiar trebuie să spui lucruri din astea?

— Şi Shakespeare spunea. Hai la plimbare. După ce mai bem ceva.

— Poţi să iei paharul meu, a spus Anne Riordan, care s-a ridicat şi mi-a adus băutura ei neatinsă.

S-a aşezat în faţa mea. Ochii erau mari şi puţin speriaţi.

— Eşti minunat! a zis ea. Aşa de curajos, aşa de hotărât, şi lucrezi pentru aşa de puţini bani. Toţi te pocnesc în cap, te strâng de gât şi îţi mută fălcile, te umplu cu morfină, dar tu continui să te zbaţi între ciocan şi nicovală până când îi epuizezi. Ce te face atât de minunat?

— Bravo, am mârâit. Continuă.

Anne Riordan a zis gânditoare:

— Mi-ar place să mă săruţi, lua-te-ar naiba.

Capitolul 41

A

u trecut mai mult de trei luni până să o găsească pe Velma. N-au vrut să creadă că Grayle nu o ajutase să se ascundă. Aşa că toţi poliţaii şi ziariştii din ţară au căutat-o în toate ascunzătorile pe care le putea alege un om cu bani. Dar ea nu era acolo, iar modul în care s-a ascuns a părut foarte evident după ce a fost descoperit. Într-o noapte, un detectiv din Baltimore, un tip cu memorie fotografică, a intrat într-un bar de noapte, a ascultat orchestra şi s-a uitat la solista frumoasă, brunetă, care cânta cu suflet. Trăsăturile ei i-au atras atenţia. S-a întors la sediu, a scos dosarul cu persoanele căutate de poliţie şi a început să le studieze fişă cu fişă. Când a ajuns la cea pe care o căuta, a privit-o îndelung. Apoi, şi-a îndreptat pălăria de paie, s-a întors la barul de noapte şi a vorbit cu administratorul. Împreună s-au dus la vestiarele din culise şi administratorul a bătut la una dintre uşi. Nu era încuiată. Detectivul l-a dat pe administrator la o parte, a intrat şi a închis uşa în spatele său. Trebuie să fi simţit marihuana, pentru că ea fuma, dar n-a dat nici o importanţă atunci. Şedea în faţa unei oglinzi, studiind rădăcinile părului şi sprâncenelor ei. Erau chiar sprâncenele ei. Zâmbind, detectivul a traversat camera şi i-a întins fişa.

Probabil că s-a uitat la poza de pe fişă tot atât ca şi detectivul. Avea la ce să se gândească în timp ce o studia. Detectivul s-a aşezat picior peste picior şi şi-a aprins o ţigară. Avea ochi buni, dar devenise prea specializat. Nu se pricepea la femei. În cele din urmă, ea a râs un pic i-a zis:

— Eşti un băiat isteţ, copoiule. Odinioară credeam că am o voce uşor de reţinut. Un prieten m-a recunoscut doar ascultându-mă la radio. Dar cânt cu orchestra asta de o lună – de două ori pe săptămână la radio – şi nimeni nu şi-a dat seama.

— Eu nu-ţi mai auzisem vocea, a spus detectivul şi a continuat să zâmbească.

— Presupun că nu ne putem înţelege. Ai avea de câştigat, dacă te porţi cum trebuie.

— Nu se poate, îmi pare rău.

— Atunci hai să mergem, a zis ea, s-a ridicat şi şi-a luat poşeta şi haina dintr-un cuier.

S-a apropiat de el întinzându-i haina, pentru ca el s-o ajute să se îmbrace. El s-a ridicat şi i-a ţinut-o ca un gentleman. Ea s-a răsucit, a scos pistolul din geantă şi l-a împuşcat de trei ori prin haina pe care el o ţinea. Când au spart uşa, nu mai avea decât două gloanţe în pistol. Ajunseseră la jumătatea camerei înainte ca ea să le folosească. Le-a tras pe amândouă, dar al doilea a fost doar un reflex. Au prins-o înainte de a cădea, dar capul ei atârna deja ca o cârpă.

— Detectivul a mai trăit o zi, mi-a povestit Randall. A vorbit când a putut. Aşa am aflat asta. Nu pot să înţeleg cum de a fost atât de neatent, afară de cazul în care chiar se gândea să facă un aranjament cu ea. Asta i-ar fi întunecat mintea. Dar, bineînţeles, nu-mi place să cred că aşa au stat lucrurile.

Am spus că s-ar putea să aibă dreptate.

— S-a împuşcat drept în inimă, de două ori, a zis Randall. Şi când te gândeşti că unii experţi depun mărturie că aşa ceva e imposibil. Şi mai ştii ceva?

— Ce?

— A fost proastă că l-a împuşcat pe detectivul ăla. N-am fi condamnat-o niciodată. La modul cum arăta şi banii pe care îi are şi poveştile pe care le-ar fi răspândit în jurul ei... Sărmana fetiţă munceşte şi ajunge nevasta unui om bogat şi vulturii care o cunoşteau nu vor să o lase în pace. Chestii de genul ăsta. Ce dracu, Rennenkamp ar fi adus zece babe la tribunal ca să bocească şi să depună mărturie că o şantajau de ani de zile, în aşa fel încât să nu poţi să le acuzi pe ele, dar să convingi juriul. A făcut bine că a fugit singură şi nu l-a amestecat şi pe Grayle, dar ar fi făcut şi mai bine să se ducă acasă, atunci când a fost prinsă.

— A, deci acum crezi că nu l-a amestecat pe Grayle, am zis.

A încuviinţat.

— Crezi că a avut vreun motiv anume pentru asta?, l-am întrebat.

M-a privit lung.

— Nu, dar sunt curios.

— Era o ucigaşă, dar tot aşa era şi Malloy. Şi el nu era deloc o jigodie. Poate că detectivul ăla din Baltimore nu era chiar atât de cinstit cum scrie în rapoarte. Poate că ea şi-a dat seama că are o şansă – nu să fugă – se plictisise de asta – ci să-l ajute pe singurul om care o ajutase.

Randall m-a privit cu gura căscată, neîncrezător.

— La naiba, pentru asta nu era nevoie să împuşte un poliţist.

— Nu spun că era o sfântă, nu era nici măcar cumsecade. Nu s-ar fi omorât dacă nu ar fi fost încolţită. Dar tot ce a făcut, a făcut ca să nu ajungă la tribunal. Gândeşte-te la asta. În cine ar fi lovit cel mai tare un proces? Indiferent că ar fi pierdut sau

ar fi câştigat procesul, cine ar fi plătit cel mai mare preţ? Un bătrân care iubise nu prea înţelept, dar prea intens.

— Sunt doar sentimentalisme, a spus Randall tăios.

— Mda. Şi mie mi s-a părut la fel. Probabil e, oricum, o greşeală. Adio! Ai mai văzut gândăcelul meu roz pe aici?

Habar n-avea despre ce vorbeam.

Am mers cu liftul până la parter şi am coborât treptele primăriei. Era o zi rece şi foarte senină. Se putea vedea până departe – dar nu chiar până acolo unde ajunsese Velma...

---

[1] Moose - elan

[2] Poinsettia — plantă tropicală cu frunze mari, roşii şi flori dispuse în ciorchine.

[3] în original: *I should not have called you, if it were not*.

[4] Al Doilea Semănat

[5] Plantă de grădină cu flori roşii, roz sau albe

[6] Biblioteca publică

[7] Primăria oraşului

[8] Procurorul districtului (District Attorney — engl.)

[9] Autostradă

[10] O scară spre stele

Table of Contents

Table of Contents